

910485

BIBLIOTHECA
UNIV. JAGELL.
CRACOVENSIS

Mag. St. Dr.

I

Q
c

Handwritten scribbles and faint text

nr: 2 9
Kub.

3

R.R

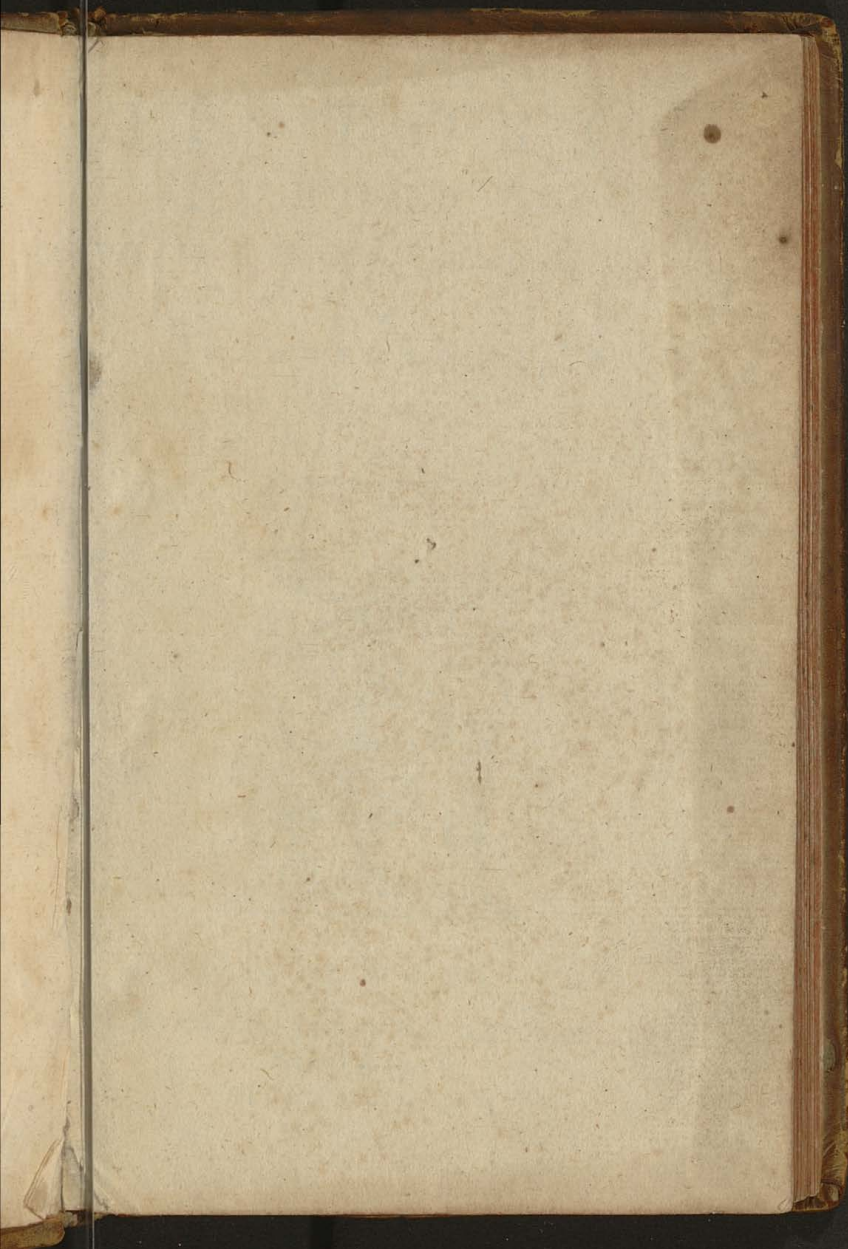
115

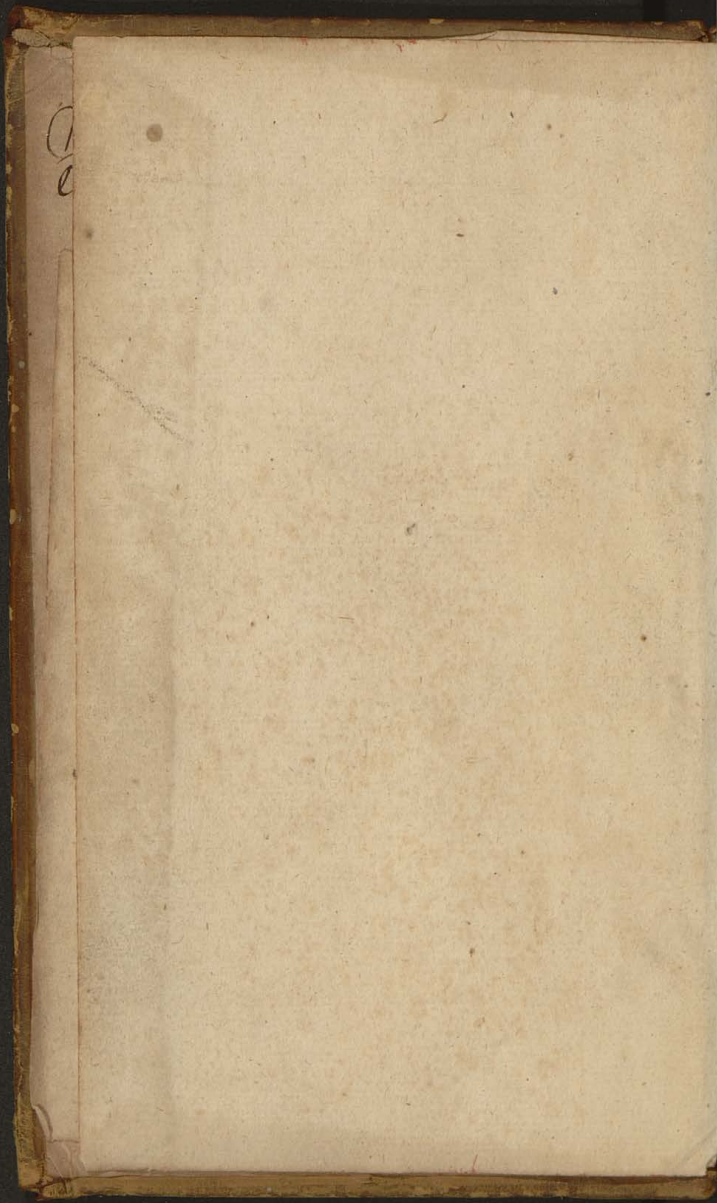
1-6

15

1
c

~~1~~ 20

Q
e

H I

S

G O

J

Ex O

ERICI OLAI
HISTORIA
SUECORUM
GOTHORUMQUE,

A
JOHANNE LOCCENIO

Iterum edita.

Brevibus Notis illustrata.

HOLMIAE,

Ex Officina JOHANNIS JANSSONII,

Regii Typographi.

ANNO MDC LIV.

910485 I

SERENISSIMO ET POTENTIS-
SIMO

PRINCIPI

AC DOMINO

DOMINO

CAROLO GVSTAVO

D. G.

SVECORVM, GOTHORVM ET VANDA-
LORVM REGI, MAGNO PRINCIPI FIN-
LANDIÆ, DVCI ESTHONIÆ, CARE-
LIÆ, BREMÆ, VERDÆ, STETINI PO-
MERANIÆ, CASSVBIÆ ET VENDIÆ,
PRINCIPI RVGIÆ, DOMINO INGRIÆ
ET VVISMARIÆ, COMITI PALATINO
AD RHENVN IN BAVARIA, IVLIÆ,
CLIVIÆ ET MONTIVM DVCI &c. PIO,
FELICI, AVGVSTO, REGI ET DOMINO
SVO CLEMENTISSIMO.

$\frac{2}{w}$

first leaf.

St. Dr. 2016-D. 252/22

(208)

stas Tua
tione fa
nim C
neret, u
dignior
cui potio
nascendi
ac confer
Ordinum
tam effus
tia nara e

S E R E N I S S I M E

E T

P O T E N T I S S I M E

R E X,

D O M I N E

C L E M E N T I S S I M E.

Q U A N T O populi applausu & lato fremitu exceptus sit ille dies, quo Coronam regni Sueciae è manu Reginae CHRISTINAE, sed auspice & auctore summo DEO, Majestas Tua accepit, in ore hominum & celebratione famae passim circumfertur. Quum enim CHRISTINA imperium ideo deponeret, ut Tua Majestas illud reciperet; non dignior tali successione reperiri potuit, nec cui potiori titulo deberetur, quam T. Mis. & nascendi forte, & jurata regni lege, & amicis ac consentientibus omnium hujus incluti regni Ordinum suffragiis ad imperium evectae. Unde tam effusa ac larga publicae laetitiae seges ac materia nata est: quod omnes T. Mis. subditi in Tua

(?) 2

non

ND
FIN
CARE
PO
DIE,
GRIAE
TINO
VLLIA,
PIO,
DMINO

22
(208)

D E D I C A T I O .

non solum potentia, sed etiam pietate, benignitate ac justitia, quibus potentiam firmas, salutis suae praesidium ponunt. Hanc publicam & omnibus communem felicitatem, ex occasione publicè deprædicare pro mea tenuitate volui. Quum verò nihil aliud in promptu esset, quo humilimum devotionis meae affectum testatorem redderem, obtulit se vetus Historia Suecica Erici Upsaliensis, quam, quod non amplius exstaret, è re visum publica & literaria, iterum in lucem emittere: ut in plurium manus & notitiam veniret rerum Suecicarum scriptor, non tam nitore verborum; quippe eo seculo degens, quod barbaries & inficetæ Latinitatis veluti tabes quædam invaserat; quam fidei integritate & ipsæ descriptionis argumento commendandus. Eius suo tempore Johannis Magni Historia emendatior & Notis illustrata, atque, si Deus vitam mihi concesserit & vota mea benignè provexerit Historia Suecica ab initio rerum à Suconibus gestarum usque ad nostram ætatem non interrupte à me continuata subsequetur. Ad quos me non solum eruditi, sed & illustres viri, quibus Historia mea Suecica nuper edita placuit consilio & autoritate sua exstimularunt. Ad illum verò laborem promptior & alacrior exurgam, si, quod subjectissime spero, M^{tis}. Tu
clemen

clemen
 antea M
 baras fu
 Quanta
 quum a
 miam h
 ejus me
 ram no
 M^{tis}. T.
 quio, &
 luculen
 tis ac d
 Ram. T.
 tus con
 cissime

D E D I C A T I O .

clementiam & favorem promerebitur : quum
 antea M^{ti}. Tuæ lucubrationes meas non impro-
 batus fuisse humilimo latoque animo recorder.
 Quanta verò benignitate & gratia T. M^{tas}.
 quum ad Regium culmen eveheretur ; Acade-
 miam hanc suam , & inter ceteros Professores
 ejus me quaecunque membrum dignata sit, co-
 ram nostro ordine, summam illam dignitatem
 M^{ti}. T. humilimè gratulante, benignissimo allo-
 quio , & post Coronationem , Regio donativo
 luculenter testata est ; quæ omnes & singuli gra-
 tis ac devotissimis animis agnoscimus. Deus
 Ram. T^m. M^{tem}. publico bono natam & divini-
 tus concessam , ei quam diutissimè , quam feli-
 cissimè superesse velit.

Vpsal. e. a. d. 25. Sept. c. 10. 100. L. I. V.

(?) 3

C A R-

C A R M E N
G R A T U L A T O R I U M .

Quum Regina CHRISTINA abdicaret imperium Sueciæ, & in CAROLUM GUSTAVUM Principem, nunc Regem, transferret.

Exonerare cupit dum se CHRISTINA suorum
Imperio, atque alii munia tanta dare;
Dat successorem CAROLUM: regnoque suisque
Reddere post sese quo meliora nequit.

A L I U D .

Mente pari regnum dum possidet atque resignat
CHRISTINA, & regno grandius audet
opus,
Tradere dum CAROLO sceptrum sedet atque coronam;
Quam tamen ille alia sumere lege velit,
Nimirum sera CHRISTINÆ morte relictam;
Hic CAROLI pietas prælia amica movet:
Imperii curam Sueconum, bene, ut hætenus, actam
CHRISTINAM porro continuare rogat,
Nec desiderio se subtrahere ante suorum,
Quam ponenda sibi sceptraque luxque simul.

Propo-

Propositi
Hac vo
Publica
Princip
Detrectar
Regina
Et prius in
Et prin
Sanguinis
Sed Vir
CHRIST
Ille sua
Regina ta
Est tua
Qui dedit
Te mag

Propositi constans sed ubi Regina repugnat:

Hac volumus potior sit pietate tua

Publica causa, inquit, quæ me nunc maxima
movit;

Principis hic pietas dat superata manus.

Detrectare nefas, tantum, non impete natum,

Regina affectum judiciumque, putat.

Et prius invisus regnum quam cedere votis,

Et prius ancipiti quam velit esse loco,

Sanguinis & regni CAROLUS quos jurè mere-
tur,

Sed Virtus ipsi pollicita ante sua est,

CHRISTINÆ accepit, missos hac fecit honores.

Ille sua vacuum sede subivit onus.

Regina tanta Princeps succedito felix.

Est tua mens regno regia digna suo.

Qui dedit, hanc servet, vitam viresque regendi.

Te magnæ cura gloria magna manet.

IN REGIS
CAROLI GUSTAVI
CORONATIONEM.

Qum capit imperium CAROLUS GUSTA-
VUS, in ipsum
A se quod transfert CHRISTINA, & tradit
habenas

*Regni, hic more quidem patrio solennia servat;
Sed nimia cumulum non vult admittere pompe:
Virtutis proprio quod sat fulgore relucet.*

Ræ. Mti.

Subjectissimus

JOHANNES LOCCENIUS.

HISTO-

VI
HISTORIA
SVECORUM GOTHORUMQUE,

Ab

Erico Olai, quondam Ecclesiæ Ubsälens
Decano fideliter conscripta.

LIBER PRIMUS.

VI
ISTA-
tradit
vat;
pe:
X I U S.
S T O.
E Xtat in lateribus aquilonis regio amplissima, Gothiâ
quidem famosius, sed Suecia nunc vulgarius nomi-
nata, in cujus quasi medio locus est quidam amœnus
& eminens, tanquam insignior ob decentiam in cap-
put Regni à primo mox incolatu post diluuium ex-
titerat, constitutus. Est enim locus ipse multorum in circuitu
fontium scaturigine circumfluus, habens à latere fluium
quendam labentium omniquaque decursus aquarum in se
colligentem, & in stagnum juxta positum deferentem. In
circuitu verò ac ambitu longè patentem florigerorum cam-
porum distensam habet planiciem, undè adventantibus à
longè, facile loci venerandus largitur aspectus; cui è regione
trans fluium ipsum insignis admodum civitas ob loci fre-
quentiam est fundata. Locus autem à primordio nativâ lin-
guâ Ubsala dicebatur; sed postmodum eliminatâ Deorum
spurcitiâ, & ædificatâ ibidem S. Trinitatis ecclesia, mons
Domini deinceps est vocatus. Erat siquidem in monte præ-
fato templum mirificum multâ ambitione constructum, au-
roque testum, in quo trium Deorum erectæ imagines ha-
bebantur, quorum hæc erant nomina: Thor, Oden & Friggæ
collateraliter quidem in tricliniis collocati. Sed Thor tan-
quàm potentissimus & summus Deorum, in medio & aliis
altior residebat, imagine viri nudi, dexterâ quidem sceptrum,
sinistrâ verò VII stellas præferentis, insignis. Hos tres Deos
Suecorum populus mirâ affectione venerabatur, sed diversâ

ratione singulos: nam propluvia & aura necessaria, invocabat Thorum, tanquam potentem in sublimi, cujus etiam patrocinio se sperabant ab incommodis impressionum, tonitruo ac tempestatibus, fulmine grandineque conservari; cui singulis hebdomadis quintâ feriâ per deputatos sacerdotes sacrificia offerebat, à quo erat dies illa dicta *Ebersdagh*. Secundum verò scilicet Othinum, pro danda & conservanda eis pace, & vita tranquilla colebant Sueci. Quando erant contra hostes pugnaturi, eum pro victoriâ invocabant, quartam feriam ei pro libaminis tempore deputantes, à quo dicta est dies illa *Odensdagh*. Tertium numen erat Frigga, quam pro fertilitate & abundantia frugum & fructuum terræ, hominum, jumentorumque honorabant & assidue venerabantur; præcipue autem feriâ sextâ, à quâ dies illa vulgò vocatur *Friggedagh*. Singulis porro horum trium deputati fuerunt in suo ordine sacerdotes, qui oblationes & sacrificia populi præsentarent, & continue servirent in ritu & sacrificiis hujus templi.

Præter hæc autem instituta fuerat quædam solennitas generalis, de novennio in novennium exactissime celebranda, ad quam omnis multitudo omnium provinciarum Gothicæ nationis venire, & donaria tenebatur offerre; quando & viva offerebantur sacrificia de hominibus & brutis, quorum sanguine Deos placabant. Corpora verò in luco quodam proximo suspendebant, putantes arbores ipsas ex morte immolatorum divas & sacras, quibus idcirco plurimum deferebant. Unde & propter celebritatem loci, & cultum Deorum, communi omnium consensu juxta præfatum montem sedes Regni firmata est, & Regalis diutina habitatio collocata. Reducto enim Regno tam amplo & multarum ac diversarum provinciarum ad unius Principis monarchiam, & Regalis nominis principatum, statuit universa tam Procerum & nobilium, quam vulgariarum multitudo, ut apud Vbsaliam Regiæ celsitudinis mansio haberetur. Extat igitur in civitate juxta posita, & sub pede montis ejus trans amnem in loco humili, depresso & quasi paludinoso locata, monticulus quidam, *Kenungshdger* vocatus, in quo Regia domus & habitatio creditur instituta, & multo ibidem tempore continuata. Deinde quasi ad eminentiorem locum, ad colles quosdam

dam sublime
Deorum præ
temporun
tiqua Vbsalia
pails; sed ant
nunc Archiep
sis. Nam fide
cathedralis E
ut præmittit
illo famolo &
sub gentilitat
mni idololat
Trinitatis. S
gio! Hæc rev
tum est istud
abundavit in
elementia Sa
Ac locus
quamvis à pri
olatria per m
simulachorum
men singulari
æ Trinitatis
cendam, ve
potentia adora
st terra idolis
quod fecerunt
æ paratus mo
ulti & dicent
locebit nos v
gentis, & simul
Subsequent
erfatur intent
cripto ping
incipatum in
athore Deo
treno videlic
am in regno
omino, ut ap

dam sublimes & planos, non longè distantes ab urbe & à loco Deorum præfato translata, ubi etiam postea multo decursu temporum Reges residere consueverunt; qui locus nunc antiqua Vbsalia vocatur, ob translationem sedis Archiepiscopalis; sed antiquior est illa, quæ nunc Vbsalia dicitur, & ubi nunc Archiepiscopalis sedes floret, Metropolisque Vbsalienis. Nam fide tandem catholica in Regno firmatâ, fundandæ cathedralis Ecclesiæ electus est locus in collibus illis, ad quos, ut præmittitur, translata jam fuerat sedes Regia; Sed in loco illo famoso & celebri, ubi trium Deorum cultus & templum sub gentilitatis decursu floruerat, extirpatâ & eliminatâ omni idololatriæ spurcitie; ædificata est Ecclesiâ beatissimæ Trinitatis. Sic ex iniquo principio salubris conflata est religio! Hæc revera mutatio dexteræ Excelsi, & à Domino factum est istud quod est mirabile in oculis nostris. Vbi enim bundavit iniquitas & delictum, superabundavit gratia & clementia Salvatoris.

Ac locus iste, caput videlicet totius Sueticæ nationis, uamvis à primordio gentis illius, aut saltem postquam idololatria per mundum invaluit univèrsam, præfatorum trium mulachtorum fuerit superstitione fœdatus; à Domino tamen singulariter credendum est, esse illum electum ad æternæ Trinitatis gloriam, & in confessionem veræ fidei agnoscendam, verique omnipotentis Dei unitatem in maiestatis potentia adorandam. Ait enim Deus per Prophetam: Repleta est terra idolis, opus manuum suarum adoraverunt; opus quod fecerunt digiti eorum; sed erit in novissimis diebus præparatus mons Domini in vertice montium & ibunt populi multi & dicent: Venite ascendamus ad montem Domini, & docebit nos vias suas. In illa die projiciet homo idola æventi, & simulachra auri sui quæ fecerat sibi ut adoraret.

Subsequentis autem opusculi sive compendii circa hoc versatur intentio, ut regni Suecorum & Gothorum aliqualis scripto pingatur dispositio; & ad hæc nostra tempora incipit successio. Verùm quia superius est expressum, thore Deo ecclesiasticam hierarchiam duplici principatu, reno videlicet & ecclesiastico gubernari, & locum quem in regno Suecorum esse famosum Vbsala vocatum, à Domino, ut apparet, electum ac in Regni solium atque Me-

tropolim à Deo & hominibus ordinatum, apud quem uterq; gladius, duplexque principatus & originaliter & principaliter exerceretur, ut ex ore sedentis in throno Monarchiæ mundalis, hujus duplicis potestatis officio, industriâ & ministerio, ad dissipandum omne malû procedat gladius bis acutus, ideo non est hujus operis omnium Regum & Principum, qui à primordio incolatus hujus regni gubernacula regenda susceperunt; nec omnium Episcoporum qui Gothicam sive Suevicam Ecclesiam rexerant gesta annotare; Sed eorum duntaxat principaliter Regum, qui ex electione vel successione jus sibi regnandi acceperant, & apud Vbsaliam regalis residentiæ curiam, sedemque tenuerant, eorumque præcipue, qui, postquam regnum ad principatum Monarchicum devenerat, Reipub. præsidebant. Et pariformiter quantum ad Ecclesiasticum principatum præsentis est propositi, Archiepiscoporum & eorum quos in eadem sede præcesserant Episcoporum facere mentionem, qui Metropolim rexerant Vbsalensem.

Quia vero gens ipsa Gothorum dispari conditione incolatum sibi fundavit in terris; pars enim statuit in terra nativâ vel quam primum in sortem accepit, consistere; pars autem altera elegit per climata mundi multa vagari, & multis nationibus subactis, in diversis mundi partibus sedes & habitaculum collocare; non est præsentis opusculi intentio de his qui ingressi de regno, nationes alias turbaverunt, bellicis congressibus fatigarunt; & à suis sedibus ejicientes pro eis regnaverunt, narrare; quamvis & ipsi post fidem Christi susceptam Ecclesiam defenderint, fidem provexerint, hæreticosque fugaverint, eorum enim actus & gesta magnifica, tanquam vivaci dignâ memoriâ, nulla potuit exacti temporis vetustate delere, cum eâ multorum scribentium fidelis ad posteritatem transmiserit autoritas, Restat ergo ut patria ipsa regnumque Gothorum, & Suecorum quale in sui dispositione fuerit, quibusque & qualibus Regibus in solo paterno gubernatum, rectum hæctenus extiterit, describatur.

Est regio quædam Europæ SVECIA vocata, in laterâ aquilonis situata, verè dextera Domini plantata, variisq; donorum Dei muneribus insignita. Est enim terra ipsa frugifera, fertilis & sæcunda, frumento, siligine & annone cæterisque quæ ex terra gigni consueverant, & huma-

usibus inser-
tiplicium m
continue
maximè Ale
vitas Lubec
divitiarum g
defectum sal
comparanda
navigare. E
tudibus ac n
dat in peccor
ut in his & f
eriam illic vi
multarum a
quibus vesce
ficentia præ
rectæ, sunt
pro foderat
pificibus plen
monia inter
illic flumina
ad molendin
portati. Præ
flumina, præ
majori parte
mosas & ma
tasq; in medi
Regnum v
ndine ducent
ndine signifi
Rassia ad ori
tus, quantum
ad partes ip
castro, est
tam, ad aqu
occiani, inte
sam. Hæc re
quondam reg
regibus famo
quili

quem uterq; usibus inferviunt abundans. Habet & terra illa mineras mul-
 ticiplicium metallorum, argenti, cupri, plumbi & ferri, quæ
 continuè & in multa abundantia ac pondere ad terras alias,
 maximè Alemanniam deportantur. Creditur enim quòd ci-
 vitas Lubecensis ex his Sueconum mercimoniis, ad tantam
 divitiarum gloriam & potentiam sit promotâ, cum Sueci ob
 defectum salis & vini, & quarundam rerum voluptatis causa
 comparandarum, ad littora Lubecensium necesse habeant
 navigare. Est & Suecia abundans in pascuis, pratis, & pa-
 ludibus ac nemoribus graminosis, propter quod etiâ abundat
 in pecoribus & armento, ac per hoc lacte, caseo & butyro,
 ut in his & sibi sufficiat, & alias regiones alat & foveat. Sunt
 etiâ illic viridaria & fructus arborum copiosi, illicque sylve
 multarum avium venaticarum habitationibus aptæ, Illic feræ
 quibus vesci licitum est, in humanas delicias à divina muni-
 ficentia præparatæ; Illic & bestiarum nobilium pellium vellere
 rectæ, sunt in magna multitudine & copia, quarum pelles
 pro foderatura aptissimæ; Illic aquæ & stagna latissima, &
 piscibus plena ac navigationibus apta, quibus rectò merci-
 nonia inter civitates regni deferuntur & communicantur.
 Illic flumina & torrentes, qui & ipsi piscibus sunt repleti, &
 ad molendina pro comminuendis frumentis & fructibus de-
 putati. Præter autem innumera quasi stagna, piscaturas &
 flumina, præterque mare salum, Balticum scilicet, quod pro
 majori parte sua attinet huic regno, habet Suecia tres aquas fa-
 nosas & magnas, multas habentes in circuitu civitates, mul-
 tasque in medio insulas, diversis possidentium usibus fervientes.
 Regnum verò istud quasi quadrilaterum, habet in longi-
 tudine ducenta milliaria Gothica sive Alemannica, & in lati-
 tudine similiter: Termini ejus secundum latitudinem sunt
 Russia ad orientem, ad occidentem verò oceanus Britannicus,
 quantum ad partes regni australes: Norvegia verò quod
 partes ipsius boreales: Sed termini longitudinis ejus in
 usuro, est medium maris Baltici inter Gotlandiam & Prus-
 siam, ad aquilonem desumptâ pertingentiâ usque ad sinum
 oceanii, inter insulas Norvegiæ ad Russiam usque proten-
 sum. Hæc regio tam magna & maribus spaciosa, quinque
 quondam regnis particularibus distinguebatur, & quinque
 regibus famosis & potentibus regebatur.

HIST: ERICI VBSALENSIS

Primum regnum ejus & Ruffiæ proximum erat Finlandia, cum adjunctis sibi regionibus, quæ sunt: Tavastia, Carelia, Laponia, Nylandia, Ostrobotnia & Alandia, cæterisque minoribus Districtib. & Contractis, inter Ruffiæ confinia & finum maris Baltici ab austro in aquilonem protensis.

Secundum Regnum erat Helsingia, cum regionib. in Norlandiis sibi conjunctis, quæ sunt: Angermannia, Norbotnia, Medelpadia & Gestricia, quas regiones fluvius Elff distinguit à Suecia.

Tertium regnum erat Suecia, continens in se Vplandiam cum trib. Folchlandiis, & Vefmanniam, Sudermanniam ac Nericiam, cum multis regionib. insularibus & Contractis; Et hoc erat regnum principale totius Gothicæ nationis, cujus rex dicebatur Rex Sueciæ, vel Rex Vbsalensis; Sicut de rege Ring legitur, eò quod hæc portio quasi sol in medio planetarum, centralis esset & media totius Gothicæ Monarchiæ.

Quartum erat regnum Gothorum, cæteris antiquius & nomen sibi retinens generale, continens in se Ostrogothiam & VVestrogothiam, atque Verendiam, Oelandiam & Smlandiam, latas quidem & amplissimas regiones.

Quintum Regnum erat VVermelandia cum VVesterdalia & Oesterdalia ac confiniis earum.

Egressi verò de Scythia gentes quondam stirpis & posteritatis Iaphet, & hanc regionem ingressæ, Scythiam eam nominaverunt, tanquam dignam patriæ, primitivæ vocabulo, & processu temporis Sueciam appellarunt, sicut gens illa nunquam contenta idiomate suo, semper in melius proficit vel pejus. Sed ad aliquam differentiam inter hanc & Scythiam, Sueciam suam Messam, quasi minorem Scythiam vocaverunt. Gentes autem istæ, nescio quo eventu aut cognatione vocatæ sunt Getæ, ac per hoc post hujus regionis introitum Massagetæ; Deinceps verò mutato, ut assolet, nomine, qui prius dicti Getæ, sunt postmodum Gothi vocati, & nihilominus. Succi ob vocabulum regionis. Verùm cum processu temporis quinque regna prædicta in duo tandem regna, & in duos essent redacta regios principatus, unum Sueciæ, alterum Gothorum Regnum extat nominatum. Sed & usque hodie omnibus his regionibus in unum contractis monarchicum

prin-

principatum
nominat Su
nis hoc mod
duo regna.
Suintium
vocatur
& ipsi simili
orientem ter
dentem ver
S. Olavs die
Regem Ru
Sicut aut
dicib. regeb
& ipso reges
in agendo d
rentes & fan
potentiã, v
quid domin
coram Don
vigentes, &
ipsi sibi nom
être quoda
tempore ma
siliis studeb
terra, cujus
cientes, & a
nore habiti
pulo principi
rum, & mi
suos usque
rum. Crev
cati sunt ac
terat eos cap
ma eorum n
Continuè e
sicut in num
examina ap
terras circum
Scania, Sela

principatum, Rex pro tempore duplici sub titulo se regem nominat Sueciæ & Gothorum. Vnde quidam nomen regionis hoc modo interpretantur & scribunt: *Zwërtjfe* / hoc est duo regna. Cui concordare dicunt, quod civitas principalis Suitensium, quæ se à Succis sive Gothis devenisse fatetur, vocatur *Zwërtjff* / id est, duo Regna, & latinè Turegum; Qui & ipsi similiter se diviserunt in duo regna, alterum quod ad orientem tendit vocantes *Östertjfe* / alterum quod ad occidentem vergit Sueviam, quasi Succiam nominantes. Nota, S. Olaus dicitur fugisse ad Ducem Austriæ, quia fugit ad Regem Russiæ.

Sicut autem populus Israël antequàm reges acciperet à iudicibus regebatur, sic & ista gens Gothorum non statim à principio reges habebat, sed aliquamdiu viris alicujus eminentiæ in agendo ducebatur. Erant enim gigantes in terra, viri potentis & famosi à seculo, qui corporis elegantia vel virium potentiâ, vel utroque cæteris præminebant, & hi sibi aliquid dominij vendicabant, sicut Nimrot robustus venator coram Domino. Erant item & alij consilii & prudentia vigentes, & aliis in agendis suis consilii diligentiores, ut & ipsi sibi nomen facerent sicut gigantes, qui gesta sua caractere quodam litterarum lapidibus inscribebant, eoque tempore magnificis actibus & prudentibus responsis ac consiliis studebatur. Insuper & ars magica multum vivebat in terra, cujus artis professores multa miranda & terrificæ facientes, & alios ad stuporem vertentes, etiam ipsi amplo honore habiti sunt. Sed & sacerdotes idolorum gerebant in populo principatum. Crevit autem interea populus Gothorum, & mirum in modum multiplicatus, extendit palmites suos usque ad mare, & usque ad flumina & propagines eorum. Creverant enim Gothi, & quasi germinantes multiplicati sunt ac roborati nimis, impleveruntque terram, nec poterat eos capere terra ut habitarent simul: Erat quippe summa eorum multitudo, & non quiebant habitare communiter. Continué ergò dilatabatur & extendebatur eorum habitatio, sicut in numero populus augebatur, & tanquam ex alveario examina apum, in remota deinde & distantia loca diffusi, terras circumpositas occupare cæperunt. Vnde factum est ut Scania, Selandia, Lalandia, Fyonia, *Mödn* & Falster, de po-

steritate & sanguine Gothorum incolis replerentur, & post multa temporum curricula potentiores in eis obtinuerunt regnum, unusquisque in suo loco, & imposuerunt sibi diademata, & filij eorum post eos annis multis.

Regalis verò potentiae successio in regno Sueciae sive Gothorum, difficulter aliquo ordine certo deducta, & raro scripturae authenticae invenitur testimonio comprobata, saltem usque ad ea tempora, quibus Christianae professionis in terra illa fundata est religio: Quod quidem multis & diversis ex causis contigisse ratio ipsa demonstrat. Fuerunt enim viri paucissimi in conscribendis rebus huiusmodi diligentes, qui ea curarent styli diligentia humanae memoriae commendare. Sed quae in exteris nationibus per Gothos sunt gesta, multis viris famosis & authenticis scribentibus, sic memoriis hominum sunt infixae, ut nullo temporum defluxu possint in oblivionem dari, propter multam aliarum nationum diligentiam in scribendo. Alia causa est, quod etsi diligenter quaeque scripta fuerint, ac ab avis & proavis multo eatenus studio conservata, & quasi haereditario ad haeredes & successores transmissa; Ad talem tamen tandem haereditum manus devenerunt, qui consilia seniorum, actus & gesta minimè curantes, nihilque virtutis & prudentiae sapientis, juniorum consiliis ut Roboam adhaerentes, preciosa deposita quasi puerilia quaedam, & alphabetica scripta ad manus dedere servorum, & inter pueros & Ribaldos dispergi, & conculcari fecerunt. A longis enim retroactis temporibus caeperunt Gothi, maxime nobiles & potentes, commestationibus & ebrietatibus vehementissimè inservire. Tertia denique quod exacto sanguine regio, aut praevalente discordia, cum Reges aliunde cepissent, illi occasione accepta, ut gentis nobilitatem redigerent ad occasum, & nomen Regium à sanguine Gothorum auferrent, per subordinatos viros industrios, genealogias ubicunque repertas, subdola calliditate sibi tradi procurantes, omnem penè regiam propinquitatem in oblivionem duxerunt. Ultima, quod propter nimiam amplitudinem Gothicae nationis, in multos erat regio divisa principatus, multique per regionem principabantur. Ac demùm ad duo regna principalia tota natione reducta, bellis se continuis fatigarunt, & nunc unus, nunc alius regium sibi titulum vendicabat, populusque

sub-

obiectus in hac dubietate perplexus, nunc hunc, nunc illum cognovit pro Domino. Vnde difficilè videretur in ordinem ponere, qui Reges secundum temporis gubernassent successione. Tum etiam quia propter discordiam & conuersionem, quæ communiter in regno viguerat, & semper iget, & propter Regum ipsorum tyrannidem & inordinatum regimen, principatus fuerat sapissimè & multipliciter variatus, ipsis aliquandò eiectionis à regno, aliisque medio tempore substitutis, ac denique in illud prioribus revocatis. Est enim Gothorum genus ambitiosum & avidum exaltari, sed regendum plerumque ineptum, ac Iudaicæ dissensionis, & Romanæ partialitatis similitudinem; ideoque similib. cum eis incommotis miserabiliter regnum conquassatum à principio, cum multum abundabat in populo, ut terra proprio suo habitatore repleta, gentem suam per multas distribueret nationes. Sed propter dissensiones & conuersiones, ac bella continuo intestina, sic exhauserat vires suas & populum, ut pro magna parte ab exteris regio habitaretur: hoc est enim dissensionis & conuersionis stipendium, is ambitionis effectus.

Iam verò chronicon regni Gothorum utrumque scripturus, & qui Archiepiscopi Vpsalensem Metropolim rexerunt, ut Regibus illis præsentibus, vel brevi relatu dicturus, exordium narrandi à Christi sacerdotis & regis nativitate ex Virgine sumendum institui, prout Rex regum & sacerdos me imbecillum de utroque principatu scribentem dignabitur illustrare. Quamvis enim multi reges in regno ipso tempora præcesserant, qui à temporibus Zaruch proavi Abraham patriarchæ, & ultra sumpsisse narrantur initium; de his tamen qui Christi nativitatem præcesserant, modicum aut nihil iudico tangendum; tum quia gentilitatis errore detenti, ea quæ gesserunt, etsi fortè aliqua magnifica & præclara, non tamen secundum scientiam, nec in magna parte fidelibus reliquerant imitanda: cum etiam quia de gestis eorum in chronicis authenticis parum fœmè notabile reperitur expressum: tum denique ex causis aliis alibi copiosius explicatis. Iustè igitur à tempore quo nato in Betlehem Domino Salvatore, tres Reges Orientales, postea sacerdotes totius gentilitatis, in confessione & homagio nati Regis Monarchiæ primitivæ,

velut mundi specialis mysticis muneribus honorantes, ut enim iste Ericus Deum & sacerdotem & regem, utpote in quo principatus regum gubernatorum omnis erat congeſta conditio, cognoverunt, tanquam abſque Suecia quæ anno Salutis primo ſecuræ narrationis ſumatur initium. Abrahæ Patræ regis Israël

I.
Ericus

Cum itaque veniſſet temporis plenitudo, & apparuiſſet in carne à quo eſt omnis poteſtas, qui tempora mutat & regna emiſſoque à Cæſare Auguſto qui mundum deſcriberet univerſum, ut naſciturō Rege pacis pacem præviā, contractis in unam Monarchiam cunctis nationibus, præpararet, regnum Sueciæ Ericum cognomine Diſertum accepit regem, virum miræ ſagacitatis & prudentiæ ſingularis, amorum potentiā præpollentem, & nimiam ſtrenuitate vigentem; Cuius geſta mirifica in regnis aquilonaribus, etiam ante adeptam regiam dignitatem commiſſa ſeruntur à multis, cujus in regnum talis à quibusdam narratur ingreſſus: Cum Rex Sueciæ Alricus, & Rex Gothorum Geſtibilindus, diutina & longa concertatione ſe invicem fatigaſſent, & bellis prævalidis vires regnorum ſuorum pœnitens exhauſiſſent, videns præfatus Gothorum Rex, quòd contra regem Sueciæ diutius ſe tueri non poſſet, ſimulque longæ ætatis ſenio prægravatus, ſciens qui eundem Ericum armis potentem, militaris induſtriæ ſtrenuitate vigentem, conſiliiis & induſtria præditum, regni Gothorum, quòd eatenus gubernaverat, moderamen eidem conceſſit; Qui igitur contra regem Sueciæ Alricum procedens ad bellum, eum cum filio interfecit, regnavitque pro eo, atque ita utriuſque regni potitus imperio, eminentior aliis qui cum præceſſerant eſſe cæpit. Huius tempore gigas quidam Aſingrim ſurrexit in Suecia, à quo petitus rex Ericus, ut eius auxilium daretur ſibi in conjugem filia regis Daciæ, non aliter Rex conſenſit, niſi ut prius occideret duos reges, videlicet regem Biarmia & regem Finnarchiæ, quo factò & omni eorum ſubſtantiā ad regem Ericum allata, quòd petierat impetravit. Accepta enim filia Danorum regis in conjugem, genuit ex eā XII. filios qui facti ſunt inſignes piratæ. Dicitur verò in quibusdam chronicis aut chronicorum excerptis, vel potiùs quorundam voluntate conſectis, quòd ante hunc Ericum Scania & Danorum inſulæ fuiſſent incultæ, quòdque ipſe primus terras illas uſui habitandi & habitabiles reddidiſſet, quòd utique non eſt conſonum veritati; Cum enim

animi iſte Ericus
orum gubernatorum
Suecia quæ
Abrahæ Patræ
regis Israël
eſſet, ut temp
mum fuerint
he Danorum
geliam & Hy
Rex cum di
naturali.
Poſt Ericum
Haldanum,
invaſerant, &
pugnaretur,
Eric, qui tua
xilium ferret
ſimulque nu
& regnum D
audis prædi
rit, & aſſum
Norvegiam
in ſuum reg
Ericum regn
terras multas
doricum vo
finiſſe. Ad
horum duor
mediate, au
pub. gubern
neas ſubigen
Chriſti adve
tas, priuſqu
tio, qui regn
tempore Go
detur intelli
tam vicinus
niſi dicetur c
& regnis inte

Orantes, ut principatus tanquam ab initium. apparuisset in regna. scriberet unum, contractis pararet, recepit regem, amorum entem; Cum ante adu- lteris, cuius in Rex Sue- tina & longa- ra validis vi- ens praefatus- tius se tueri- tus, sciens- ulstriae stre- b, regni Go- men eidem- icum proce- que pro eo- nentior aliis- re gigas qui- ex Ericus, ut- Daciae, non- reges, vide- quo facto & quod petie- gis in conju- gnes piratae. nicorum ex- is, quod ante- ent incultae- & habitabiles- titati; Cum enim

nim iste Ericus circa tempora Nativitatis Christi regni Sue-
 orum gubernacula tenuerit, & juxta antiqua chronica tam
 uecia quam Dacia, & omnis in circuitu regio, ante tempora
 Abrahamae Patriarchae inhabitatae fuerint, & tempore David
 egis Israel reges habere caeperint, quomodo conveniens
 flet, ut tempore hujus Erici Scania & Danorum insulae pri-
 mum fuerint humanae inhabitationi aptatae? Sed & de Froto-
 ne Danorum rege dicitur, quod hujus Erici tempore An-
 gliam & Hyberniam suo domino subjugavit. Hic denique
 rex cum diu regnasset, senio multo confectus morte obiit
 naturali.

Post Ericum asserunt quidam regnasse pro eo filium suum
 Haldanum, qui cum a XII. fratribus qui regnum Norvegiae
 invaserant, & mari terraque latrocinia exercuerant, nimis im-
 pugnaretur, divertit in Russiam ad Fridlef filium regis Da-
 cia, qui tuac in partibus illis bella fovebat, rogans ut sibi au-
 cilium ferret contra hostes suos cum de Norvegia infestantes,
 simulque nuncios ei patrem suum Frotonem mortuum esse,
 & regnum Daciae a quodam Hiernone occupatum. Quibus
 iudicis praedictus Friedlef, omnem obsidionem abinde dissol-
 vit, & assumpto exercitu quem ducebat, cum Haldano in
 Norvegiam properabat, expugnatique fratribus illis, uterque
 in suum regnum cum victoria redibat; Asserunt alii post
 Ericum regnasse Gedericum, & hunc exisse cum exercitu &
 terras multas suo dominio subdidisse, ac apud externos Theo-
 doricum vocatum fuisse, & in ultimo senio vitam in Suecia
 finivisse. Ac primum quidem credi potest hoc modo, ut

II.
 Hal-
 danus.

horum duorum unus immediate post Ericum, alius rexerit
 mediate, aut ambo simul rexerint, ita ut alter in patria Rem-
 oub. gubernaret, alter exercitum duceret ad nationes extra-
 neas subigendas. Sed cum non inveniatur expressum post
 Christi adventum, terras alias Gothorum inundatione dele-
 tas, priusquam sub Valeriani & Gallieni Augustorum imper-
 io, qui regnabant circa annos Domini CCL. vel circiter, quo
 tempore Gothi Graeciam hostiliter invaserunt, difficulter vi-
 detur intelligi, quomodo memoratus Erici successor, vel
 tam vicinus in regno hunc exercitum eduxisset a Suecia,
 nisi dicatur quod antequam partes Graeciae attigisset, in locis
 & regnis intermediis multam moram traxisset, & interim Ge-
 derico

III.
 Gede-
 ricus.

derico mortuo alter ei in ducendo exercitu successisset, vel juxta primæva tempora homines illi longævi fuissent; Quod verò idem Gedericus dictus fuerit Theodoricus, non videtur inconueniens si tali nomine apud exteros sit vocatus, qui nomina Gothorum propria difficulter capiunt, & in nomina apud eos consueta simili modo convertunt. Nec abs re est, si in ultimo senio ad patriam propriam sit reuersus. Certum tamen est quod Theodoricus non fuit ipse rex Gothorum qui regnavit in Italia, cum ille circa annos Domini CCCCLVIII. vel circiter Italiam sit ingressus, & multo deinceps tempore regni in ea tenuerit principatum, ibique defunctus sit.

IV.
Phil-
mer.

Post hunc sublimatur in regnum vir ille fortissimus, armorum virtute præclarus & victor gloriosus Philimer Store, qui militaris industriæ experientissimus, utpote patris sui Gederici nutritus sub alis, & cum eo & sub eo exercitum qui egressus fuerat dirigens & deducens, sagacitate & probitate præpollens, viribus fortis & ingenio prædicandus, inter regem Sueciæ & gentes contra quas bellum susceperat currens sapius & incurrens, qui cum pro majori vitæ suæ tempore bellorum negotiis intenderet in remotis regionibus, vacare non poterat Reipub. regendæ in patria, undè dicitur interim rex quidam Siyardus Sueciam gubernasse.

V.
Sivardus.

Carolus verò Gothorum rex creditur eo tempore exitisse, quorum duorum regum filias filii regis Daciæ duxisse dicuntur uxores, Nam Olauus Vlvildam Sivardi regis filiam, & Haraldus Signillam Gothorum regis filiam accepit uxorem. Quod verò quidam de hoc Philemero referant, quod Vezorem regē A Egypti vicerit & regnum suum sibi subjugaverit, id non est verum; Neq; n. Gothi qui de Suecia saltem eo tempore egressi sunt transiverunt in A Egyptum, neque historia illa de bello Gothorum adversus Vezorem, & eorum transitu in A Egyptum, ad hæc tempora de quibus hic agitur, respicit aut refertur. Scribit de his quidam Orosius in hæc verba: Getæ qui nunc Gothi, quos Alexander vitandos pronunciauit, Pyrrhus exhorruit, Cæsar etiam declinavit, vacuæ factis sedibus suis Romanas ingressi sunt provincias: post pauca subjugens: Quorum sceminæ majorem terrarum partem immensis cædibus deleverunt: Et idem Orosius sic: Anno

VI.
Carolus.

ante

ante Vrben
meridien
plagas, aut
tis bellum i
leges diceret
opulentissim
quod timen
belli event
non expecta
turos: Nec
dem ipsum
deficiturum
paratum cap
impediti re
perdomitan
per quinde
flagitatione
se a finitim
ma, & quæ
per eos fun
divisa, ori
bente Ablat
no, Leonar
bus dilige
mone.
Sed hæc
aliæ sepo
adventum
Hoc soluti
mano imp
tantum tim
stianæ relig
defendend
& pacis st
periculum
manæ soci
gnantes, C
Philime
filius suus

ante Urbem conditam CCCLXXX. Vexores rex Aegipti, meridiem & septentrionem divisas pene toto cœlo & pelago plagas, aut miscere bello aut regno suo volens jungere, Schytis bellum indixit, missis prius legatis qui hostibus parendâ leges dicerent; Ad quæ Schytæ legatis responderunt, stolidè opulentissimum regem adversus inopes sumpsisse bellum, quod timendum ipsi magis versâ vice foret, propter incertos belli eventus, nulla præmia sed damna manifesta; Porro sibi non expectandum ut ad se veniatur, sed ultrò obviam proceduros: Nec mora cum dictis facta respondent; Primo siquidem ipsum vexorem territum refugere in regnum cogunt, destitutum deinde exercitum invadunt, omnemque belli apparatus capessunt, & universam Aegiptum, nisi paludibus impediti repellerentur populavissent, inde continuo reversi perdomitam infinitis cædibus Asiam vestigalem fecere, ubi per quindecim annos sine pace immorati, tandem uxorum flagitatione revocantur, denunciantium ni redeant sobolem se a finitimis quæsituras. Scribit & alia de Gothis quamplurima, & quæ ante adventum Christi in carnem, & quæ postea per eos sunt facta; Sed & de Gothorum gestis & eorum gentem divisa, omnes pene libri chronici sunt repleti, Gothicè scribente Ablabio, Græcè Dionysio, Iordane Roderico Toletano, Leonardo, aliisque quamplurimis (qui scribendis annalibus diligentissimum studium impenderunt) latino sermone.

Sed hæc omnia à præsentis opusculi compendio tanquam aliena seposita sint, ea duntaxat quæ per Reges post Christi adventum patriam gubernantes, gesta sunt narrari debent; Hoc solum tetigisse sufficiat, quod quanto erant Gothi Romano imperio graviore, (nullius quippe gentis impetum tantum timuit Romana potentia) tanto erant, cognitâ Christianæ religionis veritate, & Romani principatus justitiâ, in defendenda fide catholica, inque tuenda repub. promptiores, & pacis studiosissimi sectatores, Gothorum vires suumque periculum ad expugnandas omnes gentes adversarias Romanæ societati familiarissimè offerentes, & sibi quidem pugnantes, sed imperio Romano vincentes.

Philimero autem defuncto, dicitur post eum Nordian filius suus suscepisse regnum, sed brevi admodum tempore

VII.
Nor-
dian,

ic-

regnasse. Nam cognitâ morte Philimeri, Hernith Ruthenorum Rex ab eodem Philimero subactus, resumpris virib. & vindicandi animo instigatus, Regnum Gothorum invasit & regem nativum in Danorum insulas detrusit. Hoc verò faciendi vires sibi ministraverat inopia bellatorum, quibus erat filius Philimeri destitutus, cum Gedericus & post eum Philimerus, terras alienas & exteras debellaturi, omne robur exercitus virosque bellatores, fundibularios, sagittarios, arcuque sagittas mittentes (quo bellandi genere Gothi erant doctissimi) à patria eduxissent, & omnem robustam juventutem ad invadendum regna remota, suis persuasionibus ut victores fierent induxissent, vacue factis suis sedibus viam dabat suis hostibus subintrandi, & incolas incautos & inermes pacis diuturnitate fidentes, & nihil adversi suspicantes IncurSIONE subitâ opprimendi.

VIII. Hac igitur occasione regnum Suecorum ad manus alienigenæ regis Ruthenorum abductum, multa guerrarum & partialitatis divisione laborabat; Rege enim nativo privatum & manu hostili & tyrannica supplantatum, cæpit tanquam in seipsum divisum multipliciter dissipari. Nam Rex ille Ruthenorum Hernith, vel regno Ruthenorum diutius abesse non audens, vel regno Sueonum pacificè gaudere diffidens in Russiam revertitur, filii sui gubernationi regnum Suecorum relinquens. Hernith autem præfati filius, ut ajunt, patris commissione & traditione regni Sueonum gubernationem suscepit; & à quodam gigante de Helsingia, ut quidam putant, vel ut aliis videtur, ex his quos rex Gothorum habebat occisus est. Circa hæc tempora Eginus rex Gothorum, nepos Haldani regis Daciæ, ipso Haldano defuncto in regem Danorum assumitur, quo occiso à quodam hoste suo Ragnvaldo, filius suus Sigvaldus in regem Daciæ sublimatur, qui triumphat contra patris sui occisorem, decedens filium Sigarum post se regni Danorum reliquit hæredem. Ista ex chronicis Danorum.

IX. Post hoc unanimi Sueonū Gothorumq; consensu & electione concordi, Ingo regni diadema suscepit. Hunc verò Ingonē quidam asserunt Philimeri filium extitisse, quod quidem inconvenienter non videtur assertum. Potuit enim taliter accidisse, ut Nordian qui ei immediatè in regno successit, ejus fuerit

erit primogenitus, aut inter primos filios ejus in ætate getus juvenili; Ingo verò inter ultimos & in senectute proenitus, cui forsitan administrandi belli pater negotia comississet; dùm ipse grandi confectus senio in patriam moriturus se contulisset; Estque verisimile quòd cùm regnum ultiplici guerrarum incommodo turbaretur, Optimates gni cum populo, ipsum de transmarinis partibus, ubi tunc illa fovebat, adduxerint & in regni solium sublimaverint. Iuic Ingoni jam in monarchicum Gothorum principatum sumpto, plebs uniuersa cum principibus apud Vbsaliam gale solium præparabat, & irrefragabili decreto constituit, caput & sedes regni non alibi quam Vbsaliæ haberetur, eò mod illic templum Deorum magnificum, locusque & ritus crificandi institutus existeret, ad quem statutis temporibus nsuevit uniuersa patria convenire. Ingo duos filios dicitur abuisse, Nearcum & Frothonem, qui ambo asseruntur post utrem regni totius imperium tenuisse, quos etiam tota eom posteritas pari cum Diis veneratione creditur coluisse; erum Frotho fratri supervivens solus regni gubernacula adinistravit, iustitiæ zelator & pacis amator non sinebat in gno aliquid per violentiam usurpari.

Post hunc regnavit Vrbar qui tres habuisse filios dicitur, Ofsten / Nere & Dan / cum quibus ita suum divisit imperium, t Ofsten Sueciam, Nore Norvegiam, Dan verò Daciam ubernaret.

Mortuo rege Vrbar, successit ei in regno Sueciæ Ofsten lius suus, in regno verò Norvegiæ Nore, quem quia Norici cciderunt, Rex Ofsten in sempiternum opprobrium præfecit s in regem canem quendam, præcipiens sub pœna interne onis membrorum singulorum, ut ordine quem eis institue t servirent huic comedenti & quaqua versum discurrenti.

Huic successit Svelm quem scribunt quidam sed vitiosè Salin / qui à suis in dolio medonis dicitur fuisse demersus.

Post hunc dicunt regnasse Suercherum filium ejus, qui anum projiciens in petram dicitur non extraxisse, quod mnin creditur fabulosum.

Suercheri filius Valander patri successit in regno, qui in omno à Dæmonio suffocatus interiit, quod genus Sueco omine Mara dicitur.

Valan-

10. G

11.

Near-

cus &

Fro-

tho.

12.

Vrbar.

13.

Oefsten

14. Svel-

olmus

15.

Suer-

cherus

16.

Valan-

der.

h Rutheno-
bris virib. &
um invalidi.
Hoc verò
am, quibus
& post eum
omne robur
sagittarios,
Gothi erant
istam juven-
ationibus ut
edibus viam
utos & iner-
suspicientes

anus alieni-
uerarum &
vo privatum
tanquam in
Rex ille Ru-
tutis abesse
ere diffidens
num Sueco-
ajunt, pa-
gubernatio-
ut quidam
orum habe-
Gothorum,
to in regem
ste suo Rag-
imatur, qui
filium Siga-
lsta ex chro-
u & electio-
verò Ingonē
quidem in-
taliter acci-
cessit; ejus
fuerit

17. Valander præfatus reliquit filium qui dictus est Visbur.
Visbur. qui in regno successit eidem: Hunc filij sui cum omni familia sua inclulum igne adhibito concremarunt, ut ad percipiendam hæreditatem pervenirent citius.
18. Huic in regno substitutus est filius suus Domalder.
Domalder. quem incolæ deâ Cereri hostiam obtulerunt ut frugum fertilitate potirentur.
19. Do Post hunc regnavit filius suus Domar, qui pacificè regnavit.
marus. in Suecia vitam finivit.
20. Indè regnasse narratur Attila, qui multa magnifica gessissetur,
Attila. Danosque rebellantes ad suum dominium revocavit quibus in memoriam rebellionis canem quendam præfecit imponens ei nomen Raccha, qui postea morsibus canum interit: Deindè præfecit eis gigantem quendam Lääs vocatum, quo mortuo dedit eis in regem servum illius Snio nominatum, quem quod esset tyrannus efferus, referunt pediculi esse consumptum à naribus ejus egressis.
21. Di Post hunc regnavit Dighet; qui in Suecia accepit finem
gnerus. vitæ morte naturali.
22. Da Huic successit in regno Dagerus filius ejus, hic cum à Danis tributa vellet armata manu exigere, & quasdam injuria vindicare, in quodam vado quod ab eventur *Wapneuady* dicitur, ab eis occisus est.
23. Dagerus reliquit post se filios duos, nomen uni Alericus
Alericus. nomen verò alteri Ericus: Alericus successit patri in regno unde motus frater ejus, zeloque regnandi ductus fratre cum occidit.
24. Successit Alerico filius ejus Ingemar, hunc uxor ejus
Ingemar. spendit in loco qui tunc Agnasit dictus erat, in quo nunc Stocholmia oppidum est fundatum, manibus ut dicitur propriis catenâ deauratâ in arbore aptata patibulo.
25. In Post hunc regnavit filius ejus Ingellus, & hic à fratre successit
gellus. ob uxoris infamiam est occisus, quæ Bera nomen habebat.
26. Successit post eum filius ejus Germunder qui cum Danos debellasset, & jam quasi securus fidelitatis eorum, inter eos pacificè conversari cæpisset remisit Suecis in patriam, à Danis suspensus est in loco quodam Odefund, in sinu quodam Daciæ quem Limosund appellant indignatè.

Defuncto Germundo suscepit regnum Haquinus filius
 ejus qui dictus est Ring, & communiter scribitur Rex Upsala-
 lensis. Hic post truculentum conflictum & obtentam victo-
 riam contra Haraldum regem Danorum, in regem Dacia in
 loco certaminis est assumptus. Postquam enim Dani occiso,
 ut præmittebatur, tam ignominiosè patte ejus, quendam Har-
 raldum regem sibi fecissent, duo hi reges iudicio sibi mutuo
 bello, septem annis præparantur ad prælium, infinita multi-
 tudine bellatorum hinc inde ad illud congregatâ. Nam rex
 Haquinus aliàs Ring Suecorum & Gothorum virtute colle-
 ctâ, Noricos & Gotlandenses assumpsit. Haraldus verò Danis
 collectis Saxones & Slavos ac Frisones sibi associavit, sicque
 in Verendia in loco designatò qui dicitur Bravvallaheedh,
 uterque cum suo confedit exercitu. Tunc prior Haraldus sur-
 gens altâ voce bellatores suos provocavit ad pugnam,
 ac inter eos, ut dicitur, talia verba profudit: O viri nobiles &
 multâ bellandi virtute conspicui, memores estote quam us-
 que in diem præsentem victores esse consueveritis, & glorio-
 sos de vestris hostibus reportare triumphos, nolite nunc tam
 gloriosum nomen amittere; & vestris inimicis famam tantæ
 celebritatis annuere: Apertè enim cognoscitis & videtis,
 quanta sit virium nostrarum potentia, & quanta sit virorum
 pugnantorum in nostra comitantia multitudo. Rex autem
 Haquinus non minori facundia animos suorum inflammavit
 ad bellum, nemini, iniquens, dubium esse poterit, quanto si-
 nus ad præsens pulsatū dedecore, quantis damnis & injuriis
 excitati, quam justis causis adversus Danos arma suscepi-
 nus, qui adversum nos superbiam dominandi ducti, nos &
 egnum nostrum, filios & uxores perpetuè satagunt subicere
 ervituti, propter quod urgentissimâ necessitate cogimur di-
 os inter nos inire conflictus. Ut ergo ardentibus animis ad
 nostras profligandas injurias unanimes insurgamus, & ingens
 ogit necessitas & justus impellit dolor. Post hæc buccinis
 oncrepabant, & cum tanto fragore & armorum strepitu ini-
 ère conflictum, ut cælum & terra tremere viderentur. Ex
 ulvere autem commotò & sagittarum turbine, obscuratus
 st aer, ut dies in noctem putaretur conversus. Habebant
 utem Sueci arcus tam rigidos & tela peracuta, ut nulla eis
 offent obsistere loricarum præsidia, aut munimenta armo-

27.
 Haqui-
 nus
 Ring

rum. Vnde ruente vehementer Danorum exercitu, murmur & turbatio magna in eo facta est, quòd audiens rex Haraldus quæsiuit qui dnam hoc esset, tunc turbatus auriga suus eiecit eum de curru, & acceptâ de manibus eius clavâ, percussit eum & mortuus est. Dignoscens ergo Haquinus quòd Haraldus occubisset, insonuit buccina & stetit omnis exercitus, nec ultra inivit certamen. Dicuntur autem cæsa hoc certamine XII. millia Sueonum. De parte verò aduersa duplum, videlicet XXIV. millia. In illa die factâ concordia & pace, rex Haquinus Ring in regem Daciae concorditer est assumptus. Tunc iussit corpus regis Haraldidi inter corpora defunctorum exquiri, & in navicula poni & comburi, cunctis nobilibus præsentibus, circumuehantibus in fletu & ululatu, ac deinde cineres colligi mandat atque in urna reponi, honoreque regio sepeliri, quo opere animos Danorum multâ sanè benevolentia sibi devinxit. Post hæc Daci rogabant regem Haquinum, ut Hetham virginem quæ vexillifera fuerat, eis concederet regni Daciae gubernatricem, quòd & fecit. Sed Scania Dacia auferens regno Sueciae copulavit. Præfécit autem Scaniae quendam Olonem regem vel principem Norvegiae, eò quòd foriorus esset; Dani verò Hetham aspernati eundem Olonem assumpserunt in regem, & Scania cum eo regni Daciae finibus adjecerunt. Olo deinde Rex Danorum effectus, Hetham regno privans solam eilutiâ sub aauuo censu concessit. Ideò XIII. viri nobiles superiores in Dacia, cuidam pugili Starketer nomine, CXXX. talenta auri promiserunt ut regem Olonem occideret, & ita factum est.

28. Haquino Ring successit filius ejus Egil, cognomento
Egil- Vendestrata / hujus servus contra regem insurgens, eiecit è
lus. regno, & octo bella civilia adversus eum agens, in omnibus positus est victoriâ, in nono verò occisus occubuit, & paulò post ipsum regem truculentus taurus confodiens trucidavit.

29. Egil sublatuè medio filium suum Regni reliquit hæredem,
Corba qui Othatus vel Gotharus est dictus; Erat eo tempore
ius. Rex quidam in Dacia Sivar nomine, qui duas habebat sorores admodum speciosas: Misit ergo rex Sueciae Otharus servum suum Obbonem ad regem Danorum, ut alteram sororem daret sibi uxorem, quâ impetratâ reversus est Obbo ad regem Sueciae, & iterum ab eo cum comitiva honesta directus

rectus in Da
 ret. Cum ve
 reptus hoipi
 comitati ami
 itaque audiff
 di factum fuit
 bellum, in qu
 sit, fugiens
 autem Othar
 mite, & a fra
 Post Otha
 tus, qui du
 Diane equo
 Huic succ
 nius cognat
 dentes, ig
 Post Othar
 esta magnifi
 expeditione
 incolis die
 Ingemaro
 us filius suus
 ardus invade
 icitur campu
 lius Brauten
 mnde, pote
 Dofaren/ tir
 um omni con
 quivoca Dan
 in uxore
 ea VI. filio
 tem Sueciae,
 im pugnabat
 rentibus de
 nasse in D
 us, & conv
 CCCXLV.
 Olau cogn
 regnum regn

ectus in Daciam, ut sororem Regis sibi desponsandam afferet. Cum verò venisset in Hallandiam, & à quodam esset acceptus hospitio, fraude hospitis sui viros qui cum fuerunt omitati amisit, ipseque cum difficultate evasit: Cum hæc taque audisset Rex Otharus, putans hoc consilio regis Sivari factum fuisse, collecto exercitu contra eum processit ad ellum, in quo fugatus Sivardus Scaniæ & Hallandiam amittit, fugiensque in Lutiæ à Sclavis bello excipitur. Dicitur utem Otharus iste à suo æquivoco Otharo Danorum Conite, & à fratre proprio Fasto nomine interemptus.

Post Otharum filius suus Adelus gubernacula regni adeptus, qui dum ad sacrificia Idolorum venisset, ante templum *Aediana* equo lapsus interiit. 30.
Ade-
lus.

Huic successit in regno filius suus *Osten* / quem æmuli sui *Ostlanus* cognationis, cum omni sua familia cuidam domui invidentes, igne adhibito combusserunt. 31.
Ostla-
nus.

Post *Osten* regnavit filius ejus Ingemar, qui post multa *Ingemar* ista magnifica & victorias, postque Daciam subactam, in expeditione occisus est in quadam insula Baltici maris, quæ incolis dicitur *Legend*. 32.
marus.

Ingemaro rebus humanis exempto, regnum Brautemundus filius suus consequitur, cujus promotioni frater ejus *Sivardus* invidens, occidit eum in *Nericia* in loco quodam, qui dicitur campus cœli aliàs *Høghæbedh*. Post hunc *Ingeldus* filius Brautemundi sublimatus est in regem, qui audita tyrannide, potentia, crudelitateque cujusdam regis *Ivari* dicti *Hidsaren* / timore nimio consternatus, seipsum in canaculo *Braute* in omni comitatu inclusum facit incendi. Nota autem ex *mændus* *Ingel-* 33.
Braute
mændus.
34.
Ingel-
dus.

quivoca Danorum historia, quod Regnerus Daciæ rex du- in uxorem filiam regis Sueciæ *Thoram* nomine, & genuit ea VI. filios, quorum unum *Bædrn* procuravit fieri rem Sueciæ, alium *Ivarum* regem Daciæ; Pater autem eorum pugnabat in Angliæ & Hyberniæ, ubi traditus est vivus pentibus devorandus: Bero igitur præfatus creditur re- esse in *Þiórfóð* / eo tempore quo ibi prædicavit *S. Ansgar*, & convertit *Erigarium* cum multis aliis anno Domini *CCCXLV*.

Olaus cognomento *Tretellia* filius *Ingelli*, patre mortuo *laus* regnum regendum suscepit, multoque tempore & tranquilla *Trette-* 36. O-
laus
Trette-
pace lia.

pace regnum Sueciæ gubernans tandem in senectute bonæ
plenusque dierum Vbsaliæ moritur & honorificè sepeliitur.
Olaus Tretillia duos filios post se reliquit, primus erat Hal-
danus cognomine *Hwijsben* / quem de Suecia venientem
Norvægienses in montanis regem sibi constituunt; de quo
Regum posteritas in Norvægia est exorta.

36. *Ingo*
II. Secundus erat Ingo qui post patrem regnavit in Suecia;
iste accepit filiam Regnerii *Reddbroef* in uxorem; genuitque
ex ea filium nomine Ericum *Wädher hatt*.

37. *Ericus*
Wäs
derhat. Post Ingonem regnavit Ericus filius ejus pro eo, qui Eri-
cus dictus est *Wädherhatt* / eò quòd ventum optatum requi-
rens, immolando idolis quoquo versum pileum suum verte-
bat, inde ventum accepit ad placitum, hincque vitam naturali
morte finivit in Suecia. Hinc regnasse referunt quendam
Amundum *Slemma*, qui metas posuisse dicitur inter Sueciam
& Scaniam. Sed post hæc pœnitentiâ ductus intravit Scani-
am etiam exercitu; quod audiens Canutus Rex Daciæ dictus
dives in Anglia existens, misit generum suum *Vlf Sprata-
fåggh* / belloque commisso cecidit Amundus in ponte quo-
dam Scaniæ qui *Stöngapelle* dicitur. Hunc autem alii ponunt
post Amundum *Koleberintate* & tertium regem Christianum,
hocque verius & clarum est ex tempore illius Canuti & ge-
neri sui *Spratafåggh* de quibus alias infra.

39. *Ericus*
Victoriosus. Post hæc regnavit Ericus cognomento *Seghersfäll* / eò
quod victoriosus esset & multum prosperaretur in reb. bel-
licis, unde dicitur sibi subjugasse Livoniam, Estoniam, Ca-
reliam, Finlandiam & suo tempore tenuisse, qui nihilominus
vitam finivit in Suecia. Hic cum exercitu intravit Scaniam
contra regem Daciæ Suenonem pugnaturus, in quo bello
Sueno succubuit, & Ericus Scaniam Daciamque occupavit
Sueno verò fugiens à facie ejus intravit Norvegiam, sed non
receptus à rege fugit in Angliam, ubi minus bene susceptus
divertit in Scotiam, illic septennio exulavit. Tandem in se rever-
sus & pœnitentiâ agens, quod patrem suum eiecisset à regno
eò quod Christianus esset, & quia fidem Christi complexus di-
latasset. Audito autem quòd rex Sueciæ Ericus mortuus esset
reversus est in Daciam & benignè susceptus, suadensque nobili-
bus de Deo occultè, apertè, non audens, non profecit antequam
Poppo Diaconus coram eo & populo ferrum candens portasset
Sue

Successi-
fäll / alij
nuna / & pri-
ne dicitur e-
presentia reg-
tulisset, sub-
convertit in
multimodè
flectutus, (C
abducitur &
deus; Cum
illa clemenci-
anti apparui-
overis acci-
tium illi deb-
filius meus &
sideras, in eu-
mente conse-
noxque con-
nem, rem ex-
ne persuader-
reterent ad
lementiore
illis Diis sap-
entibus suffi-
cremensis ve-
intermedios
nisi ad rege-
stephanum,
tum applicui-
traxit à Rege
iri. Et cū Ad-
filla LXX n-
populum civi-
tas erat, qu-
tam conver-
parum civit-
tempore civit-
ad dicitur Sig-

Successit Erico filius suus quem alii vocant Ericum *Ar-* 39.
fall / alij Stenchillum primum, ipse fuit pater Olai *Stofte* *Ericus*
ung / & primus rex Christianus in Suecia, quod hac occasio- *Arfal.*
 ne dicitur contigisse: Cum sacerdos quidam Idolorum in
 praesentia regis & multitudinis populi ex more sacrificia ob-
 ulisset, subito caecus effectus omnium praesentium animos
 convertit in stuporem. Prostratus ergo Diis quos coluit, &
 multumodè eorum implorans suffragia, nec aliquid remedii
 secutus, (digitus enim Domini erat ibi) manibus suorum
 abducitur & in domum habitationis suae recipitur nihil vi-
 lens; Cum igitur nocte sequenti se sopori dedisset, mater
 la clementiae, mater Domini & misericordiae misero labo-
 ranti apparuit, taliter cum alloquuta: Iuste tibi quod pateris
 operis accidisse, qui Dominum Majestatis abjeceras, servi-
 tium illi debitum Idolis impendendo, hic est Iesus Christus
 filius meus & Deus Christianorum; Nunc ergo si sanari de-
 deras, in eum te credere velle promittas, & fidem ejus firmam
 ante conserves. Promittit ille & lumen oculorum recipit,
 moxque confurgens pertransiit omnem in circuitu regio-
 nem, rem erga se gestam ex ordine narrans, & efficaci sermone
 persuadens ut spretam culturam Deorum, omnes se con-
 creterent ad Deum Christianorum, fortiozem & Diis aliis
 lementiozem, utpote qui in necessitatibus auxilium ferret,
 aliis Diis saepe fallentibus & vel non valentibus, aut non vo-
 lentibus suffragari. Hoc rumore percepto, Metropolitanus
 reimensis vel rogatus à rege Stentill per nuncios solennes
 intermedios, vel motu proprio & salutis animarum intuitu,
 misit ad regem Stenchillum duos Episcopos Adelvårdum &
 cephannum, viros doctos & gratiam praedicationis insignes, qui
 iam applicuissent Sigtoniam ubi Rex ipse communiter moram
 facit, à Rege benigne suscepti, amplo illic in honore sunt ha-
 biti. Et cum Adalvardus Missam celebraret, oblatæ sunt ei in una
 missa LXX marcae argenti. In brevi autem tempore omnem
 populum civitatis Sigtoniensis, quæ tunc sanè prægrandis ci-
 tatis erat, omnemque in circuitu regionem ad fidem Catho-
 licam convertebant. Similiter & in *Björkstäd*, quæ tum una ma-
 gnarum civitatum & aliis antiquior habebatur. Tres enim eo
 tempore civitates famosæ & magnæ in hac regione fuerunt,
 scilicet Sigtonia, Scharia & *Björkstäd*.

Tunc Adalvardus remanens circa partes Vplandenses, subvertit Idola quæ apud Vbsaliam in veneratione nimia habebantur, & prædicationi continuæ insistebat, atque secundum quosdam pro subversione Deorum, à populo regionis Vblandiæ dicitur interemptus; aliis dicentibus quòd longo senio & morte naturali defecerit, & in *Björkø* sepultus sit. Potuit autem esse quod persecutionem ab Vbsaliensibus passus, & fortè verberibus ac flagellis cæsus, partes illas superiores deseruerit, & apud *Björkø* deinceps commoratus, ibidem finierit vitam temporalem. Stephanus autem in Helsingiam profectus, partes Norlandenses perambulasse refertur, & populum innumerabilem ad Dominum convertisse, ibidemque coronatum martyrio, ut quidam volunt, ad Dominum migravisse.

Rex itaque Stenkilus Christianus effectus, nitebatur Episcopos retrahere à subversione Deorum, asserens eos indubiè si id agerent occidendos, seque expellendum à regno, asserente populo quòd Deorum inimicos in regnum in eorum injuriam induxisset; Vnde tum populo ad seditionem contra Episcopos concitato, dicitur Rex apostatasse à fide & populo consensisse, sed nihilominus fidei occasione occisus.

Nota hic quòd post adventum sanctorum. Sigfridi & Eshilli, ac post Olaum *Stoffenung* / quo tempore regnum totum dicitur conversum, facta fuit apostasia illa de qua agitur in *Legenda S. Eshilli*. Quare triumphato rege Ingon fidei defensore, elegerunt quendam Sueonem *Idololatræ* at post Olaum *Stoffenung* / licet, non immediatè, regnavit quidam *Stentij* nepos ex ejus sorore. Et sic hæc quæ dicta sunt de Stenchillo hic superius, ad istum secundum Stenchillum videntur verius referenda; aut regnum nondum fuisse in toto conversum, vel ad apostasiam iterum rediisse.

Ad cognoscenda verò tempora conversionis horum trium regnorum ad fidem, sunt ea ex chronico Danorum notanda quòd sc. tempore Regis *Dacia Regneri*, in ejus absentia elegerint *Iuthones & Scanenses* quendam Haraldum sibi & to regno in regem; Quod audiens *Regnerus*, adiutorio regni *Norvegiæ* debellavit Haraldum semel & secundò, qui Haraldus destitutus auxilio, accessit imperatorem *Ludovicum Caroli Magni filium Moguntia*, pctens ab eo auxilium; Imp-

rat

ator igitur
ut se faci
Baptizat
de sacro so
mannis sub
nibus intra
mijt in loc
idololatriæ
pugnavit H
raldus apol
prosperari
Post Reg
Regnerus
stiano in I
Post Sivare
Post Ericu
& obiit Ch
ate in regn
juventute
Post Canu
Christianu
pam Agap
antequam
Indè Gorn
Christiani
rum contra
filius Beron
ronis Regi
co, quod
rum petitio
dito adven
tam debell
permanit
pugnante
regno, ad
exosum pr
ni fidem in
diligenter,
moveret.

ator igitur hac duntaxat conditione sibi promittit auxilium, ut se faciat baptizari.

Baptizatus est igitur Haraldus Moguntia; ab Imperatore de sacro fonte lavatus, cui imperator dedit exercitum de Alemannis sub patre suo conversis; Haraldus itaque cum Saxonibus intravit Daciam, ædificavitque Ecclesiam apud Sleswiz in loco qui dicitur Haddebott, & inhibuit omnem ritum idololatriæ agens pro fide fortiter, sed reversus Regnerus expugnavit Haraldum & idololatriam reparavit. Deinde Haraldus apostatavit à fide, videns se non posse temporaliter prosperari, nec ponitur in catalogo Regum Daciæ.

Post Regnerum in Dacia regnavit filius ejus Siwardus, nam Regnerus in Hybernia serpentibus expositis à rege Hella Christiano in Daciam cum Saxonibus missio, comestus interiit. Post Siwardum Ericus. Hi duo gentiles ac idololatræ fuerunt. Post Ericum regnavit Ericus quem convertit S. Ansgarius, & obiit Christianus, remanente tamen idololatria & gentilitate in regno. Post hunc Ericum regnavit Canutus, qui in juventute obiit in Anglia, nec dum fidem Christi adeptus. Post Canutum rexit Frotho, hic in Anglia baptizatus obiit Christianus; Reversus enim in Daciam, misit nuncios ad papam Agapitum, ut mitteret prædicatores in Daciam. Sed antequam sui nuncii redirent, rebus humanis exemptus est. Indè Gorm; indè Haraldus; indè Gorm, nec inveniuntur Christiani fuisse. His successit Haraldus, vir magnorum operum contra Ottonem Imperatorem, quem accessit Sterbioden filius Beronis, ut habent quidam libri, verius tamen credo Beronis Regis de Biberst/ conquærentes de avunculo suo Erico, quod eos privasset regno & paterna hæreditate. Ad quorum petitionem dum in Sueciam cum exercitu tenderet, audito adventu Imperatoris Ottonis, in Yuthiam revertitur & eum debellat. Hic Haraldus fidem Christi suscepit & in ea permansit, ac propter eam multas persecutiones sustinuit, pugnante contra eum filio suo Suenone, ac ejiciente illum de regno, adedò quod omnes incolæ regni Daciæ eum haberent exosum propter fidem Christi susceptam, & filio ejus Suenoni fidem impugnanti viriliter adhærent, ac ob nihil aliud diligerent, nisi quod fidem extirparet, & idololatriam promoveret. Sed hunc Suenonem Deus multipliciter & misericor-

corditer humiliavit, & ad extremum ad fidem convertit. Nam pugnans contra Sclavos, ad quos pater eius eiectus confugerat, captus est binâ vice, & multa summa argenti redemptus. Deinde contra eum cœpit pugnare Ericus Rex Sueciæ, triumphansque contra eum, in Scania eiecit eum ex Dacia. Fugiens igitur Sueno in Norvegiam, petiit adiutorium à Rege Olao; Sed nihil consolationis adeptus, adiit Regem Angliæ Eduardum, à quo indignè susceptus, multis ab eo improperiis laceffitur propter tyrannidem Progenitorum suorum, qui Angliam multiplici servituti subjecerant. Inde ergo discedens in Scotiam se convertit, ibique benigne susceptus septennio exulavit. Auditâ tandem morte Regis Erici de Suecia ad pœnitentiam conversus de omni malo quod adversus Christi fidem & patrem proprium fecerat, baptismum & fidem Christi suscepit in Scotia, & factus est Deo devotus, atque ad extremum in omnib. prosperatus. Nam reversus in Daciam cum gaudio est receptus; Volens autem Sueno in Dacia fidem Christi dilatarî & firmiter observari, populum metuebat, ne sicut eum dilexit propter odium & exterminium fidei, sic eum haberet odio propter fidei observantiam & amorem. Quare occultè ad se convocat Regni Magnates, suadens & exhortans quatenus fidem Christianam susciperent, & deinceps perpetuè observarent fidei sacramenta. Sed nihil apud eos profecit, quin constanter assererent, se velle observare ritum & modum vivendi sibi à parentibus traditum & relictum. Tunc ex divina dignatione venit in Daciam vir ille venerabilis Poppo, qui per missione Regis, Nobilium & vulgarium; magna multitudine congregata, predicavit eis fidem Christi, & cætera, quæ erant observantiæ salutaris. Illi autem nihil horum animadvertentes, sed pro ludibrio impuantes communiter contemnebant Poppo igitur hoc modo eos ad crudelitatem induxit: Certificatus ab eis quod si ferrum candens portaret coram eis manu nudâ & illæsa ipsi fidem quam prædicabat veram esse cognoscerent, & se eam promitterent servaturos. Adfertur itaque ferrum admodum chyrotheæ fabricatum, & instar igni candentis accensum, quod accipiens Poppo & manum injiciens coram omni multitudine illæsa manu portavit, & a Regis pedes deposuit. Tunc Daci obstinacius resistere no-

valer

valentes, ad
 statuendum
 dente se purg
 Tunc etia
 venerabilis de
 fidem Regen
 delitatis lux
 & baptizavit
 men ejus vo
 ex Chronic
 cum baptiza
 Tunc ordina
 IV. Episcop
 oldagus Ri
 duxit in ux
 & matrem
 nutum Regi
 matris: Ha
 per) & filius
 Canutum p
 filius Olai
 à Russia re

L

HIST

S Vigen
 Susque
 initio
 cello in re
 lecipia est
 per orbem
 ambulaban
 non comp
 abbre fug
 runt, dum
 in hunc m
 vi; Atqui

alentes, ad fidem Christi & baptismi gratiam conuolarunt, taueruntque pro Lege ut non amplius duello, sed ferro can- lente se purgaret infamatus.

Tunc etiam venit in Norvegiam Episcopus quidam ve- terabilis de Anglia nomine Bernhardus, qui convertit ad idem Regem Norvegiæ, qui solo nomine christianus, in fi- delitatis suæ perfidiam non reliquit. Hic similiter convertit & baptizavit Olauum Regem Sueciæ filium Erici, & vertit no- men ejus vocans illum Jacob, hic est Schotta Konungh: Hæc ex Chronico Daciæ. Sed Chronico antiquo Sueciæ dicitur eum baptizasse Anundum filium Olai, & vocasse eum Jacob, Tunc ordinati sunt in Dacia per Metropolitanum Bremensem IV. Episcopi, Poppo Arhusiensis, Itaricus Slesvicensis, Le- ofdagus Ripensis, & Gerbrardus Roschildensis. Hic a. Sveno duxit in uxorem Sigridem Reginam Sueciæ relictam Erici, & matrem Olai Schotta Konungh / & genuit ex ea filium Ca- nutum Regem Daciæ, fratrem Olai Schotta Konungh ex parte matris: Hæc verò dicta fuit Sigrid Hijn rijkta / (Sigridus di- ves) & filius ejus Knut Hijn rijkta / (Canutus dives) contra quem Canutum pugnavit S. Olaus, & cum eo & pro eo Amundus filius Olai Schotta Konungh / cujus etiam adjutorio S. Olaus à Russia reuersus, fuit in regem Norvegiæ constitutus.

LIBER SECVNDVS
HISTORIÆ SVECORUM
GOTHORUMQUE.

Surgenti auroræ præmissa sunt nubila, nunc à solis ortu susque ad occasum sunt lumina requirenda. Sumpto enim initio operis à Christi adventu in carnem, Regum suc- cessione in regno Gothorum, saltem nominum expressione de- scripta est; Sed eorum duntaxat qui coruscante licet Christi per orbem Evangelio, in gentilitatis & idololatriæ tenebris ambulabant, lucebat quidem lux in tenebris, & tenebræ eam non comprehenderunt, quasi sub rutilantis solis fulgore te- nebræ fugientes à facie solis, in unum se fortius compresse- runt, dum lux vera qui illuminat omnem hominem veniëtem in hunc mundum, in mundo erat, & mundus eam non cogno- vit, Atqui solis splendore circumquaq; diffuso, & à flumine usq;

ad terminos orbis terrarum terræ faciem illustrante, populus qui ambulabat in tenebris vidit lucem magnam. Quam autem multi Reges & Prophetæ voluerunt videre & non viderunt tandem videre meruerunt Reges & Principes aquilonarium tenebrarum, sicut scriptum est: *Reges videbunt, & consurgentes Principes & Dominum adorabunt.* Qui tres Reges orientis ac sua cunabula, ut eum mysticis muneribus honorarent, stellam monstrante perduxit, is ad extrema penè imminenti judicii tempora, tres Reges occidentis pastoribus nunciantibus ac sui convivii præparatas delicias invitavit. Trium enim regnum aquilonarium sub angulo degentium occidentis, Suecia videlicet, Daciæ & Norvegiæ Reges & Populi, erroris suæ caligine dissipata, divina vocante clementia, ad agnitionem veri luminis, per Christianæ fidei susceptionem, uno in tempore adducuntur. Erant siquidem contemporanei Olaus Gothorum, Syeno Danorum, & Olaus Noricolarum Reges, qui sacrum baptisma, & fidei sacramenta cum subiectis sibi populis susceperunt, Christiana deinceps religione in omnibus his regionibus stabili remanente. Sed quia huic dicto quidam obstare videntur, recitanda sunt horum temporum gesta diffusius. Nam quantum ad Regem Sueciæ, satis nota est historia, quod Olaus *Skotta Konung* de quo nunc sermo est, communiter ponatur primus Rex Christianus in Suecia; cum tamen pater ejus etiam fuerit Christianus, sed aut timore mortis, aut expulsiōis e regno, destitit à confessione fidei Christianæ, aut nihilominus occisus. Et circa annos DCCCXLV. per Beatum Ansgarium aliqui sunt conversi, non tamen ante hunc Olaus *Skotta Konung* fuit universalis conversio totius communitatis ad Christum, & confessio nominis aperta.

Quantum verò ad regnum Daciæ, hoc repetendum est quod circa annos Domini DCCCXVI. quidam Haraldus à quibusdam incolis Daciæ electus in Regem, regnante nihilominus Regnero, expugnatus & ejectus per Regem Regnerum, adiit Ludovicum Imperatorem primum filium Caroli Magni, pro assistentia in causâ regni, & hac occasione est in Moguntia baptizatus, ut superius est expressum. Inter hunc autem Haraldum, sive Regnerum verius tunc regnantem, & Suenonem primum de quo hic fit mentio, regnabant in Dacia

ia X reges
quem con
ciriter, temp
us, qui præ
circa annum
ter huius Su
cooperatione
no; Vnde
Daciâ Christi
traneus Oloa
lum enim re
& alium con
no Suecorum
tra Canutum
tunc tenues
Sigfridi, &
rum de An
allum præte
rum candem
raculo viso
circa annos
Danorum q
Quantum
quod temp
Olaus Sko
Episcopus
Christi, &
verius nom
geson. Sa
tione prom
vegiæ disse
tum tempo
quendam R
verò tradit
Hic Harald
cum multi
lus evasit,
conquisita
gem Dacia

ia X reges, inter quos nullus erat Christianus, nisi Ericus
 uem convertit Ansgarius anno Domini DCCCLV. vel
 circiter, tempore Ludovici II. Et Frotho in Anglia baptiza-
 as, qui prædicatores petiit à papa Agapito, qui sedisse fertur
 circa annum Dn. DCCCLVI. vel circiter. Et Haraldus pater
 hujus Suenonis, quem Sueno idcirco cum consensu &
 cooperatione omnium penè Daciæ incolarum ejecit ex re-
 gno; Vnde patet eo tempore vel nullos, vel paucos fuisse in
 Daciâ Christianos. Quod autem iste Sueno fuerit contempo-
 raneus Olao *Skotta Konungh* / patebit ex sequentibus. Nul-
 lum enim regem habuerunt Daci hujus nominis nisi hunc,
 & alium contemporaneum quarto vel septimo regi Christia-
 no Suecorum, & tertium qui à quibusdam electus fuerat con-
 tra Canutum tempore S. Erixi, cum tamen regnum Daciæ
 tunc tenuerit Valdemarus. Certum est autem ex historia
 Sigfridi, & ex chronicis concordatis, quod in adventu suo-
 rum de Anglia, Suenonem habuerint Daci Regem, & non
 alium præter ipsum. Vnde ipse est sub quo portavit fer-
 rum candens Poppo, ad probandam fidei veritatem, quo mi-
 raculo viso Daci conversi sunt. Quod contigisse narratur
 circa annos Domini DCCCCL. vel circiter, tam in chronico
 Danorum quam Imperatorum, sub Ottone primo.

Quantum verò ad regaum Norvegiæ hoc sciendum est,
 quod tempore Suenonis prædicti cum adhuc junior esset
 Olauus *Skotta Konungh* / venerit ab Anglia in Norvegiam
 Episcopus quidam Bernhardus, prædicans in hac patria fidem
 Christi, & convertens baptizansque regem Norvegiæ, aut
 verius nomine Regis regni provisorum, dictum Olauum Tryg-
 geson. Sed hic fuit solo nomine Christianus, & hac ordina-
 tione promotus ad regnum. Post multam enim in regno Nor-
 vegiæ dissensionem & discordiam in regnando, convenientes
 tum temporis majores natu Tonsbergæ, creabant in regem
 quendam Haraldum Grymson, aut regni provisorum. Ille
 verò tradidit regnum Haraldo *Gionste* qui pater erat S. Olai.
 Hic Haraldus ante regium principatum, cum à parte adversa
 cum multis nobilibus quæreretur ad mortem, aliis occisis so-
 lus evasit, & in Sueciam fugit, ubi manu bellatorum valida
 conquesta, factus est pirata insignis, nemini parcens, aut Re-
 gem Daciæ acrius invadens: Cum verò jam rex factus fuisset,

&

& hunc filium Olauum scilicet genuisset, nescio qua ex causa combustus est Vpsaliae per reginam Succorum Sigridem, tunc, ut aestimo, ante filium suum Olauum Stotta Kenung vel pro eo adhuc iuvene regnum Sueciae gubernantem. Interim regnum Norvegiae gubernabat Olauus Tryggeson, primus rex in Norvegia Christianus, à Bernhardo episcopo baptizatus. Vnde notum est ante illa tempora Normannos ad fidem Christi non fuisse conuersos. Bernhardus autem ille mortuus, sepultus fuit Lundis, aedificata ibi parua ecclesia sub Gerbrando episcopo Roschildensi: Olauus autem iste rex Norvegiae cum esset bellicosus, disquirebat in corde suo quomodo sibi Daciam subjugaret, eò quod Sueno ille iam fuerat saepe bello deuictus. Vt igitur Sueciae regem sibi posset in adiutorium obtinere, matrem eius regis scilicet Olai Schotta Kenungh reginam Sueciae Sigridem desponsauit. Quo cognito Sueno rex timens ne fortè duos reges contra se pugnatueros acciperet, versuto consilio studuit matrimonium huiusmodi impedire. Vocans igitur de curia sua viros duos versutos & gnaros, mandauit eis ut rebus suis ad hoc dispositis, quasi profugi de Dacia regem praefatum Norvegiae accedentes, regem Suenonem multipliciter infamarent, vili penderent, & denigrarent. Filiam autem eius Thyram multis virtutum, honestatis, nobilitatis & prudentiae titulis praedicarent, extollerent insignirentque. Viri igitur praefati iussa sui Regis implentes, in tantum Virginem illam in oculis regis Norvegiae gloriosam, insignem & nobilem reddiderunt, ut ille mutato proposito reginam Sueciae contemneret, & pro obtinenda filia regis Daciae, ad patrem eius solennes nuncios dirigeret, ut sui cordis desiderium explicaret. Itaque gratis responsis ad vota receptis, reginam Sueciae ad nauem suam per nuncios secretos vocatam, quasi quantumcumque cum ea aliquid tractaturus, multis virtutibus & improperiis deonestauit, & sicut conceperat, submergi mandauit; sed illa suorum scilicet paucorum auxilio vix tandem extracta evasit. His auditis rex Sueno per nuncios honoratos reginam sibi obtinuit matrimonio copulari, quod eò facilius impetravit, quo illa ardentius cupiebat illatas sibi à rege Norvegiae injurias vindicare: Missis ergo nunciis ad regem Daciae pro filia sua regi Norvegiae copulanda,

suo

no frustratus
tubuit. Quar
uenonem pu
ge Olao de
urrit eidem;

Habebat au
tum nomine
regis Daciae
tueno suis fa
riumi illam
lis arcum En
suis audireti
uit quid ho
tie perdidit
uerent inter
traderetur,
propria teme

Post hanc
& cum Edua
rouent,
gnum Angli
me servabat
Adelredus,
& forte ipse
mentio. Ro
cum regno
Olauus filius
factus est ro
dictam sum
populum N
monibus qu
tem quenda
itaque quib
partes mat
finito modo
ad partes au
peruenit. Q
contra eum d

o frustratus intento, confusus & illusus in sua malitia captus ubiuit. Quare collecto exercitu, bello navali adversus regem venonem pugnatè constituit; Verùm rex Sueno assumpto ge Olao de Suecià privigno suo; multa classe navium occurrir eidem; & bellum lethale committitur:

Habebat autem rex Norvegiæ sagittarium quendam Enam nomine, qui crebris sagittarum ictibus exercitum regis Daciæ multipliciter affligebat. Quo cognito rex veno suis sagittariis imperavit, ut opetam darent sagittarium illum de medio tollendi ante omnia. Vnus ergo ex his arcum Enari jáculo divisit per medium, ut fractura longius audiretur. Stupefactus proinde Rex Norvegiæ quævit quid hoc esset, & respondit Enarus: Regnum Norvegiæ perdidisti. Tunc ille viso quod Normanni sui passim ierent interempti, timens ne manibus suorum hostiumaderetur, de navì exiliens se præcipitavit in aquam, & se propria tenacitate submersit.

Post hanc victoriam SVENO in Angliam se contulit, & cum Eduardo qui tunc sceptrum regale tenebat hoc pacto convenit, ut ille regnum teneret ad vitam, & exinde regnum Angliæ ad regem Daniæ reverteretur, quod minime servabatur. Nam post eum regnum Angliæ quidam Adelredus, ut in gestis S. Olai legitur, dicitur occupasse, & forte ipse est Mildredus de quo in historia S. Sigrifidi fit mentio. Rex verò Sueciæ Olaus regnum Norvegiæ unà cum regno Sueciæ gubernandum suscepit. Interim crevit Olaus filius Haraldi Grønste Norvegiæ, ipse est S. Olaus, & factus est robustus & audax, incitabaturque animo ut vindictam sumeret de morte patris sui occisi. Conciliavit ergo populùm Norvegiæ, & ad rebellandum regi Sueciæ sermonibus quibus potuit inducebat. Habebat autem directorem quendam Rani, virum industriùm & versutum. Viis itaque quibus potuit naves sibi & bellatores congestit, & partes maritimas Suecorum aggressus, spoliis & incendiis atro modo vastabat. Transiens autè Oeresfundium, applicavit ad partes australes & orientales, & ad interiora regni navigio pervenit. Quo cognito rex Sueciæ Olaus, navalem exercitum contra eum direxit, ac ille veritus à facie eorum, defesso meatu

Agnesit, ubi nunc est oppidum Holmense fundatum, liber-
 evasit, Olao Stetta Konungh contra suos vehementer irato,
 qui hostem suum potuissent, si non dissimulassent, invadere.
 Ille verò partes Suecorum aggressus accessit Gothlandiam,
 & magnam pecuniæ summam à Gothlandensibus extorsit,
 alioquin totam terram dedisset in prædam. Tunc verò paci-
 ficè apud eos hyemebat, & inde transiens circa partes Dacia
 & Frisiæ venit in Angliam, & mansit cum Rege triennio,
 expugnans Dacos de civitatib. & castris: Sed mortuo Rege
 Angliæ inde recessit, & transiens circa partes maritimas au-
 strales, multis onustus spoliis tendebat in Norvegiam. Ve-
 rùm mortuo Suenone rege Daciæ, cum Canutus filius suus,
 frater Olai Stetta Konungh ex parte matris, Angliam gra-
 viter infestaret, & regina Angliæ relicta Meldredi stipendia-
 rios convocaret, rediit Olaus de Norvegia ad succurrendum
 Angliæ. Sed prævalente Canuto abinde recessit, regressus in
 Norvegiam, ubi captum Ducem Haquinum occidit, & quos
 primo aggressu arripuit, aut occidit aut sibi servire coëgit.
 Captâ autem mansione in VVijchia, convocavit ad se amicos
 & cognatos, matrem & vitricum, exponens illis laborem
 & vexationes quas pertulerat multis annis, & conquerens
 quod regnum sibi jure hereditario debitum, esset in manibus
 exterorum. Tunc de eorum consilio convocat ad se de toto
 regno nobiles & potentes, quibus apud eum congregatis,
 hanc sibi inesse intentionem asseruit, ut extraneis expugna-
 tis, regnum poneret in manibus indigenarum, quod & pla-
 cuit universis. Inde regnum circumiens, juramenta fidelitatis
 recepit ab omnibus, præstans & ipse regalia juramenta. Quo
 cognito rex Sueciæ & Norvegiæ Olaus, misit Ducem unum
 cum exercitu in Norvegiam. Sed mortuo Duce in via reversus
 est exercitus. Cum autè per nuncios suos in Norvegia tributa
 exigeret, obstitit Olaus jâ pro rege susceptus. Tunc mandavit
 ei per nuncios ut ad eum veniret, & regnum ab eo susciperet.
 At ille commotus respondit se in æstate venturum ad regio-
 rum confinia, ut sciret unusquisque quod suum esset, man-
 davitque regnicolis Norvegiæ ne mercimonia communica-
 rent, aut quicquam utilitatis Suecis impenderent; Atque
 cum hoc cederet in grave dispendium suis subditis, fecerunt
 ei per internuncium tale præstari consilium, ut pacem cum
 rege

ge Sueciæ iniret, & ut filia ejus sibi matrimonio jungere-
 ti, modis omnibus laboraret. Misit ergò nuncios ad Olaus
 Schotta Konungh/ ut cum eo pacis sædera stabiliret, & filiam
 ei daret. Præsumens autem se apud eum minus proficere,
 mandavit nunciis ut Ducem Ragvaldum accederent, & per
 us mediacionem omnia agerent. Sed rex Olaus cum multa
 intentione & ira respondit, minas terribiles adjiciens, &
 gnium Norvegiæ se subversurum contestans. Verum hi qui
 issi fuerant, sicut viri sagaces ad modicum secedentes, &
 is atque aliis mediis sibi commissa impetrare tentantes, e-
 um Reginam ut partes suas interponeret inducebant. Et cum
 illa proficeret, promisit nihilominus ipsa, quod rex eo-
 m suum consequeretur affectum. Sed & vulgares de regno
 multitudine accedentes, suaserunt Regi quod Olao de
 orvegia filiam daret, & pacem cum eo componeret, alio-
 in sciret se non esse securum de vita, cum in tanta discor-
 ia ipsi non possent securi vivere. Tot ergo Rex telis con-
 siliis petita concessit, mittens ei filiam suam Tonsbergam
 cum multa nobilium comitativa, & donariis multitudine
 eciosis.

Rex autem Olaus Schotta Konungh jam tum Christianus
 ut, sicut & Olaus rex Norvegiæ, utputa sub rege Mildredo
 Anglia, & sub rege Suenone in Dacia regnantib. baptiza-
 s, quorum uterque dum hæc agerentur defunctus erat. Su-
 rvixit autem Schotta Konungh post baptismum multis an-
 nis, & rex Norvegiæ post mortem Schotta Konungh diu su-
 rvixit. Mortuus est verò S. Olaus anno Domini MXXVIII.
 unde patet falsum esse, quod in quibusdam chronicis sive ex-
 rptis chronicorum fictis dicitur, S. Sigfridum venisse ad
 aum Schotta Konungh, & illum baptizasse anno Domini
 CVIII. cum idem Schotta Konung ante S. Olaus de Nor-
 gia sit defunctus anno VIII. postquam dedit filiam suam
 d & S. Ericus XII. ponitur ab Olao Schott Konung/
 ille martyrio coronatus est anno Domini MCLX. Ac ita-
 undum illos à baptismo Schott Konungh/ usque ad mor-
 tem S. Erici fluxissent anni tantum modò LII. sub quibus
 buissent XII. Reges regnasse in Sueciæ, quod valde videtur
 furdum: Verius ergo videtur quod circa annos Domini
 CCCCLVI. vel prope hæc tempora, S. Sigfridus conver-
 tit

40.
 Olaus
 Stora
 Konung.

it ad fidem Olauum Schott Konungh cum toto regno suo. Cum autem esset dissensio gravissima inter Olauum regem Norvegiæ, & Canutum Rissa regem Daciæ, tam propterea Angliam quam Olauus Canutus subjugavit & occupavit quam Olauus dilexit; & liberam esse voluit, quam etiam propter Norvegiam quam Canutus ad se pertinere ostendebat; Vivente tamen Olao Schott Konungh / mansit inter duos prædictos tranquillitas, procurante, ut videtur, Schott Konungh / cum alter eorum esset ejus frater, alter gener. Vno interim S. Olauus liberè faciebat in Norvegia quæcunque se faciendâ visa fuerant, tam in negotio fidei quam regni.

41. A-
mundus.
Car-
bona-
rius.

Post mortem Olai Schott Konungh surrexit Amundus filius ejus pro eo. Hunc vocatum dicunt Kålebrenna / quod pro Lege statuit, cum aliquis contra justitiam deliquisset domus ejus tota, vel pars domus major vel minor, ut juxta modum culpæ esset plagarum modus; incensa igne periret. Sed demum melius informatus, rationabiliorem condidit Legem. Hic, ut quidam volunt, baptizatus à Bernhardo episcopo de Anglia in Norvegiam profecto, ab eo in baptismo Jacob nomen accepit, quod, si veram sit hoc modo potest contigisse: Nam cum S. Olauus uxorem ejus sororem haberet, verisimile est quòd iste apud eum fuerat educatus, aut scilicet in juventute in ejus Curia conversatus; ubi etiam presumitur baptizatus, unde amicissimus fuit S. Olao; & reducere eum post fugam in regnum Norvegiæ de Russia, & cum pugnans contra patrum suum Canutum regem Daciæ. Mortuo autè socero sancti Olai, nempe Olao Schott Konungh insurrexerunt contra eum tribulationes multæ & magnæ. Quodam enim de regno Norvegiæ nobiles & potentes, accesserunt Canutum regem Daciæ filium Suenonis, exponentes eisdem quomodo rex eorum Olauus à paternis eorum legibus eos invitare avellens, bona quoque & possessiones invaderet. Consuevit S. Olauus hoc modo nolentes ad fidem cogere, ut bonâ coram confiscaret. Insuper eundem Canutum modis quibus poterant instruxerunt, ut ei jus regnandi in Norvegia deberet, & ad ejiciendum S. Olauum à regno seriòsius induxerunt, unde & ei tanquam vero eorum regi juramentum fidelitatis & homagii præstiterunt, ei assistentiam debitam pollicentur. Mandavit ergo idem Canutus S. Olao per litteras, ut

gnum Nor
rex Olau
Sueciæ A
uxoris suæ
gnandi, qu
regno suo,
cum DCCO
alium exere
illam sibi sul
ciæ sic cony
præfixerunt
perent. Q
Angliam, re
Hic Chro
cujusdam V
nuti in uxore
paravisset.
Anglia veni
Amundus &
longe à Can
exercitibus co
navibus fut
follatis, & a
magnam al
impetu dim
in impetu f
ruptæ sunt e
terentis vo
sorsorpta est
unde, qua
natus, altera
factum est; q
Danorum
extrema diffi
gia eo infici
in Selandia
sitis quasi
Canuti exere
tam venient

gnum Norvegiæ ab eo & sub eo susciperet & teneret, quod rex Olaus omninò negavit. Adiit itaque S. Olaus regem Sueciæ Amundum filium Olai Schotta Konungh & fratrem uxoris suæ, petens ab eo assistentiam contra Canutum pugnandi, quam illi promisit. In continenti igitur uterque de regno suo, navali educto exercitu, conyenerunt in Oeresund cum DCCC. navibus, nam CD. uterque habebat: Sed & alium exercitum pedestrem Amundus eduxit in Scaniam, & illam sibi subjecit. Rex autem Olaus cum potentioribus Daciæ sic convenit, quod nisi Canutus infra diem quem tunc præfixerunt, rediret in Daciæ, ipsi Olaus pro Rege susciperent. Quidam vero Dux Haquinus de Daciæ festinavit in Angliam, regi narrans Canuto rem gestam ex ordine.

Hic Chronicon Noricorum recitat versutiam & fraudem cujusdam Vlphonis Sprakeleg, quâ obtinuit sororem Canuti in uxorem, & quomodo cum Suecis unum exercitum paravisset. Mox deinde Canutus cum ingenti exercitu de Anglia veniens, littoribus Danorum applicuit: Reges verò Amundus & Olaus secedentes, in portu quodam Scaniæ non longe à Calmaria distante, Helsingh nominato, cum suis exercitibus confederunt, quos insequens Canutus cum M. navibus furibundus accessit. Sed illi quodam ingenio factis ostiatis, & aquâ cujusdam magni fluminis congregata, ac in magnam altitudinem elevata ostia, quibus dissolvi & cum impetu dimitti poterat, habebant parata. Cum autem ille in impetu furoris cum exercitu navali propius accessisset, præ sunt charactæ abyssi magnæ quas suspenderant, unde torrentis voragine rapidissima, tota penè classis Danorum absorpta est, exceptis duabus navibus magnitudinis admittendæ, quæ Dracones dicebantur, quarum unam Rex Canutus, alteram Dux Haquinus ducebant, sicque à pugna cessatum est; quæ quidem ita narrat Chronicon Noricorum.

Danorum vero sic habet historia: Quod rex Olaus cum extrema difficultate evasit de Selandia, dum Canutus ab Anglia eo inscio advenisset. Quidam enim vir senex & prudens in Selandia, spem regni continue dabat Olao, suisque blanditiis quasi securum per omnia diutius detinebat, & cum Canuti exercitus advenisset, dixit hanc classem esse quorundam venientium mercatorum. Super quo tandem increpatus

ab Olao, respondit eos esse mercatores qui Daciam ferri pretio compararent. Olao igitur difficulter & precipitanter fugiente, restabant duo Suecorum exercitus, unus pedester in Scania, & alter navalis in Oeresfund, vel in portu Helgheaa, quem ducebat Vlpho Sprakeleg gener Canuti regis, sed ab eo profugus, & Suecis unde natus erat adjunctus: contra exercitum ergo qui Scaniam iavaserat, in propria persona Canutus processit, & navalem exercitum suum contra Sprakeleg in manu Ducis Haquini direxit. Quod sciens Vlpho praefatus, in insula quadam ubi naves onustae applicare non poterant, cum sua gente confedit; Dani vero in ripa propinqua, brevi meatu divisa ab insula, applicuerunt, pontemque per alveum, quo ad Suecos possent accedere, paraverunt. Cumque jam ille pons pene paratus esset, Vlpho cum impetu cum suis accurrebat, simulans se velle pontem percurrere, & in hostium castra irrumper. Quod Dani videntes, ut pontem defenderent, unanimi aggressu in pontem dissiliunt, & omnes pariter submerguntur, fundamento pontis Vlphonis astutia penitus dissoluto. Haec ex Chronico Danorum. Interim rex Canutus cum esset in dandis stipendiis militum largissimus & nominatissimus, per subordinatos nuncios totam ferè familiam regum Olai & Amundi ab eorum exercitu distraxit, & suae militiae ascribebat, quod dum Reges illi attendent, ingredi in Sueciam disponebant; Sed & rex Canutus in Selandiam est reversus.

AMVNDVS igitur Gothorum Rex, de CD. navibus, C. duntaxat retentis, & servorum parte non magnâ, aliis fugientibus ad Canutum, obtulit S. Olao pro quo jam tantum ex-penderat, partem Sueciae quam vellet habere; ut in ea secum vivere posset. At ille relictis apud Calmariam navibus LX. quas solas habebat residuas, per Vestrogothiam in Norve-giam est reversus, suadentibus servis suis ut rediret navigio, volentibus ipsis ad Canutum navibus se conferre, quod & eum non latuit. Exinde potentes & nobiles Norvegiae, fiduciam accipientes eum excludendi à regno, caeperunt ei mul-tipliciter adversari. Rex autem Canutus interim se parabat & venit in Norvegiam cum M C C. navibus usque Nidrosiam profectus, & in brevi pro rege à toto regno, praecipue nobilibus est receptus. Erat enim Olauis eis gravis ad videndum,

cum

eum esset eorum operibus contrarius, qui erant assueti vivere de rapinis. Canutus itaque regni rebus ordinatis, præfecit Norvegiæ Ducem Haquinum. Cæteris autem regni magnatibus tradidit partes suas. Sed Olaus interim parvo navigio huc illuc latitando quasi profugus ferebatur, & cum vellet alicubi applicando in terram descendere, officiales & amici Canuti eum repellebant à littore, & ascendere prohibebant. Contra quos tandem prævalens ipsos fugavit, & pertransiens terram, atque montanam in Nericiam Sueciæ pervenit, ubi relicta uxore ad regem Russiæ, qui ejus sororem habebat, postremo pervenit, anno regni sui XV. juxta eum non parvo tempore demoratus.

Interim currebant relationes ad eum, quod Dux Haquinus, cui regnum Norvegiæ erat commissum, esset submersus, & quod regnum staret absque rectore, veneruntque ad eum qui eum dilexerunt, & eum redire rogabant. Quibus acquiescens, & CC. armatos à rege Ierslevo accipiens, navigio in Gotlandiam, & inde ad Loffœ in Sueciam, & continenter Arosiam pervenit, ubi uxor ejus & filia ei cum gaudio occurrebant. Rex autem Amundus eum cum multo amore & honore accipiens, CD. armatos ei assignat. Intelligentes verò Norici eum jam esse in Suecia, & velle in regnum suum reverti, in se divisi sua studia bifariam divisefunt. Alii siquidem qui Olao favebant, ei ut in Suecia accurrerent, alii ut eum excluderent, se paraverunt. Venit ergò Dagerus Ringson ad eum cum MCC. viris, venit & frater ejus Haraldus Sigurson cum DC. viris; & ut quidam volunt, transiit per Iemptiam, & venit in Stikelstad, æmulis ejus Nidrosiæ congregatis, qui dicuntur habuisse triginta millia pugnatorum, cum ipse tantum M. DCC. viros habuisse dicitur. Nam episcopus Torchillus Dacus, omnes induxerat ad resistendum Olao, & contra eum pugnandum, ipso occiso, & à quodam quem rogaverat, occulte sepulto.

Canutus Rijke tres habens filios divisit eis regna, Angliam Haraldo, Daciam Canuto, cognomento Harde, Sueconi Norvegiam assignando. Hic in tantum affixit Noricos multis annis, ut nemo mutire auderet, tandem contra eum congregati in prælium, & ab eo devicti, amplius talliantur. Postremo tandem tota multitudine ad pugnandum egressa,

fugatur è regno, & brevi post moritur; similiter & pater ejus, Frater verò ipsius Canutus Harde, jam Daciæ & Angliæ rex effectus, etiam Norvegiam est adeptus. Tunc duo Nobiliores regni Norvegiæ, ad quærendum filium S. Olai Magnum nomine apud regem Russiæ relictum, se accingunt ad iter per Succiam transeuntes, & cum eo per Helsingiam revertentes, qui tandem rex Daciæ factus, equo dejectus interiit.

42.
Amundus
Vir
lis.

Post Amundum Kalebrenna regnum assequutus Amundus Slemma, quod nomen à vilitate videtur adeptus; Ipse enim temeritate suâ, vel causâ aliâ quavis insanâ, Danorum fortè, ut sæpe contigerat, inductus astutiâ, Scaniam divisit à Suecia limitibus designatis; Sed sentiens se imprudenter egisse, pœnitentiâ sed serâ compunctus, quod sponte abjecerat cum minori dispendio recuperare volens, ast non valens, cum exercitu intravit in Scaniam, vivente adhuc Canuto, qui dictus est Rikter / dum ille in Anglia regni rebus intendere. Canutus igitur rex mox ut comperit ejus ingressum, ingentem ab Anglia direxit exercitum in manu generi sui, viri scilicet sororis sui Estridis, & nomen viri Vlpho, Sprakelegh jam alias nominati, qui Scaniam cum gente sibi credita potenter ingressus, & regi Amundo furibundus occurrens, in ponte quodam ab incolis dicto Stongapelle, cum tota pene gente sua prostravit. Et de hoc quidem Vlphone jam aliud in superioribus est relatum. sed pauca sunt nihilominus de eo annotanda. Hic enim Vlpho, ut Chronicon Danorum narrat, homo dolosus & audax in Suecia oriundus, dum Canutus rex Daniæ in Anglia esset, & multi ad eum ex omni natione confluerent eò quod esset in donariis & militaribus stipendiis multum largus, accessit, ille versutiæ suæ ingenio confisus; Habebat autem idem Canutus sororem quandam nomine Estrid Duci cuidam Normanniæ desponsatam, & brevi post vero defuncto relictam, vel contemmente repudiatam, quam Canutus jussit in Selandia consistere, data ei portione de regno pro sui sustentatione honesta.

Audito demum quod Rex Olavus Norvegiæ, & Amundus Sueciæ contra Canutum expeditionem in Daciâ præpararent, prout superius est expressum, suasit rex

Canuto
illos
dem,
bitaret.
ret, & ad
onem V
huiusm
uxorem
Regis p
contra C
alias est
Canuti
rante ta
post ha
Slemma
ab eode
sed præ
festo Na
dies suo
fecit sibi
tia dem
cantabat
jussit eum
jussit mo
multa su
vero Vl
nomine
huius Ca
Daciæ e
ejus no
autem i
Olai R
qui diut
natione
Sueno au
ius in reg
aus Suec
Sueciam,
ipse sit

Canuto idem Vlpho ut eum dirigeret cum exercitu contra illos, datis litteris credentialibus ad fororem suam Estridem, ut quicquid ei Vlpho diceret, ipsa facere nullatenus dubitaret. Cogitavit enim Rex, ut quia illa partem regni haberet, & ad ejus imperium omnes essent parati, per ejus mediationem Vlpho facilius ageret negotia Regis. Sed ille litteris hujusmodi ad alium finem usus, per illas eam obtinuit in uxorem. Veritus ergo à facie Canuti, cum uxore sua forore Regis præfati fugit in Sueciam, & regi Suecorum adjunctus contra Canutum pugnavit, ac populum ejus submersit, ut alias est narratum. Sed per mediationem uxoris ad gratiam Canuti Regis fratris ipsius uxoris denuo est receptus. Ignorante tamen Canuto, quod ejus exercitum submersisset, & post hæc defuncto Amundo Kålbrenna & hoc Amundo Slemma in regnum erecto & Scanium sic intrante, creditur ab eodem Canuto directus, & ut præmittitur triumphasse, sed præmium sicut meruit est adeptus. Cum enim quodam festo Natalis Domini, cum Rege Canuto duceret in bonis dies suos in oppido Roschildensi, vehementer inebriatus fecit sibi canticum de submersione Danorum, sua versutia demersorum, quod frequentius in Regis audientia decantabat; Propter quod rex immodicè turbatus & iratus, jussit eum comprehendi, fugientemque ad ecclesiam S. Lucij, jussit mox occidi ibidem, & posito propterea interdicto, multa summa pecuniæ interdictum obtinuit relaxari. Hic vero Vlpho ex sorore regis Canuti Estride, genuit filium nomine Sueonem, qui post mortem Canuti Harde, filij hujus Canuti, contra Magnum filium S. Olai jam Regem Daciæ ex condicto effectum, diutissimè pugnavit, post ejus mortem regnum Danorum obtinuit. Convenientes autem in pugna Canutus Harde, & Magnus filius S. Olai Regis Norvegiæ, hoc modo pacificati sunt, ut qui diutius viveret, utrumque regnum acciperet, & hæc ratione Magnus supervivens, Rex Danorum eligitur. Sueuo autem iste cum esse de sanguine Danorum, pinguis us in regno dicebat se habere ex linea materna, cum pater eius Succus fuisset. Prævalente enim Magno, Sueuo fugit in Sueciam, illicq; moratus est usque ad mortem Magni. Nescio ipse sit Sueuo, qui contra regem Ingonem electus, & dictus

Blodsuen in legenda S. Eschilli. Quem insequens Magnus cum in Scania venisset, subito erumpente ex dumo lepore, equo cui Magnus insedit exterrito, cecidit rex Magnus in terram, & continuo expiravit. Quo mortuo rex Sueno reversus & rex Danorum effectus, bella multa cum Haraldo fratre S. Olai gessit, & tandem pacificè vivens, reginam duxit ex Suecia, filiam Regis cognatam suam; Neptem verò suam Valdemaro regi Russiæ dedit uxorem, filios multos habens naturales, sed legitimum nullum. Compulsus deinde ab Episcopo Bremensi, Roschildensi & Lundensi, reginam remisit in Sueciam, & à conjugio uterque abstinuit totâ vitâ, ipsâ insuper votum continentiae emittente. Hic Sueno fuit pater Canuti regis Daciæ. Habuit XI. filios. Sed notandum quod Amundum quidam ponant inter Reges Suecorum paganos ante Ericum Segerfelle; Ast verius videtur quod in hoc loco, & hoc ordine sit ponendus: Sic enim habent antiqua chronica, & hoc ostendunt tempora gestorum suorum, & Reges ei contemporanei. Pugnavit siquidem contra Canutum Rijke regem Daciæ, & ab eo devictus est. Canutus verò & Sueno pater ejus contemporanei erant Olao Schott Kenungh/ ut superiora ostendunt. Potuit fortè esse quod valde juvenis habuerit principatum, & pueriliter egerit metas ponendo prædictas, & idcirco depulsus à regno. Sed longævus effectus ad principatum reversus, emendare voluerit quod deliquit.

43. Exinde regnavit Haquinus dictus Røde, natus in VVestrogothia & contractu Vistaheradh, Villa Lionni vel Estrem/ ubi & sepultus est postquam XIII. annis regnasset.

Hoc tempore S. Olao occiso, & Suenone filio Canuti Rijke in Regnum Norvegiæ intruso, sed propter nimiam tyrannidem ejecto, frater ejus Canutus Harde Angliæ & Daniae rex, regnum Norvegiæ est affectus. Sed rediens Magnus S. Olai filius, & in Norvegia pro rege susceptus, veniente contra se Canuto rege Daciæ, sic ad pacem reducti sunt, quod altero eorum defuncto, superstes in utroque regno haberetur pro Rege, id ipsum confirmantibus & juramento stabilientibus Nobilioribus & Potentioribus partium utriusque. Canuto ergò defuncto Magnus sine contradictione efficitur rex Danorum, quo cognito Sueno filius Vlfonis Sprakelegh, & Estridis sororis Canuti regis, Anglia d

missa totis viribus pro acquirenda Dacia laborabat; Sed vivente Magno & defendente Daciam, non profecit; Et ex eo tempore Anglia à Danorum dominio absoluta, ad eorum manus non est ultra reversa.

Circa hæc tempora Romanum imperium regebat Otto Ruffus seu Rubeus, correspondenter huic Haquino Rödhe, quo pugnante contra Agarenos, Romanis & Bumentanis terga vertentibus, Christianorum exercitus pene extinctus est, Imperatore fugiente ad naviculam quandam Græcorum, & se Imperatorem esse dissimulante. Sed tamen ab eis cognito, loquebantur Græceque eum pro magna summa tradere vellent inimicis. Quod ille intelligens, dixit se reposuisse thesaurum in Sicilia, rogansque ut eum illuc ducerent, & partem pecuniæ obtinerent. Quo vestus & adjutus, morti tradidit traditores.

Hoc tempore Adalbertus Pragensis Episcopus revelatione divinâ in Pannoniam tendens, baptizavit primum regem Vngarorum scilicet Stephanum. Deinde Polonos & Prutenos convertens, martyrizatur ibidem.

Postquam Haquinus Rödhe, debito naturæ soluto, migrasset è mundo, Stenkilus nepos Olai *Schet Konungh / regni Suecorum Diadema suscepit.* Erat enim idem Stenkilus quasi unus gigantum, vir heroicus & in rebus bellicis nimium cervicolus: Præ cunctis autem regni sui incolis, Vestrogothos dicitur dilexisse. Hic arte sagittandi singulariter præditus, & aliis omnibus antelatus in tantum, ut actus ejus in sagittando mirabiles, sint litteris & imaginibus designati Eo tempore Magnas filius S. Olai rex erat Norvegiæ, & deinde Daciæ ex conventionione facta cum Canuto Harde filio Canuti Rijke, dum congressuri sunt taliter pacati.

Circa hæc tempora, postquam tres Ottones per successionem Romanum tenuissent Imperium, statutum est ut per officiales Imperii eligeretur ex eo tempore Imperator, hoc est, per tres Cancellarios, scilicet Italiæ, ut est Colonienfis Archiepiscopus, Galliæ, ut est Trevirensis; Germaniæ, ut est Moguntinus; Et per quatuor laicalis status Principes Electores, & Romani principatus officiales. Est enim Marchio Brandeburgensis Camerarius; Dux Palatinus Dapifer; Rex Bohemiæ Pincerna, Dux Saxonie ensẽm portans, unde versus:

*Moguntinensis, Trevirensis, Colonienfis,
 Quilibet imperij fit Cancellarius horum,
 Et Palatinus Dapifer, Dux porritor ensis,
 Marchio Præpositus, Cameræ Pincerna Bohemus:
 Hi statuunt Dominum, cunctis per tempora summum.*

Hoc quoque tempore Gilbertus monachus Floriacensis, dimisso habitu fecit homagium diabolo, ut omnia ei ad vota succederent, quod & ei promisit, mireque profecit. Habuit discipulos Ottonem Imperatorem, Robertum regem Franciæ, fit Archiepiscopus Remensis, inde Ravennas, indeque Papa. Et tunc quæsit à Diabolo quamdiu esset victurus, qui respondit quamdiu non celebraret in Ierusalem: Celebrans autem in capella Ierusalem Lateranensi, ex strepitu dæmonum mortem sentiens imminere, publicè confitetur, crediturque misericordiam consecutus; Fecit hanc sequentiam: Sancti Spiritus adsit nobis gratia, &c.

45.
 Ingo
 III.

Post Stenkilum regnavit Ingo, vir magnæ strenuitatis & liberalitatis, magnanimus & justiciarius, præcipuus, & præcipuè in seipso, ut testimonium habuerit à toto regno, quod nunquam contra Leges patriæ deliquisset. Hunc dicunt contra Dacos in Scaniâ pluries triumphasse, & ad extremum ipsam Scaniam plenâ jam possessione tenuisse. Sed postquam eam in suo dominio per triennium habuisset, nocte quadam dum minus fideliter à suis, quasi de Scanensibus jam securus, servaretur, clanculum est occisus. Quod audientes VVestrogoti, corpus suum de loco occisionis rapientes, in suam patriam detulerunt, & in Varnhem monasterio sepelierunt. Huic verò contemporaneus erat Sueo non ille rex Daciæ, de quo aliqua superius sub rege Amundo Slemma sunt narrata. Sed per anticipationem dicta occasione patris sui Sprakelegg, qui eundem Amundum occidit; Et in hoc tempore Scania erat sub Episcopo Roschildensi quoad spiritualia. Tunc autem elegerunt sibi duos Episcopos, unum scilicet Henricum nomine, quem ponebant in Dalby; Alterum Eginonem, cui Lundensem dabant sedem; Sed Henrico malè mortuo, solus Eginone Scaniam sibi attraxit. Hoc similiter tempore Haraldus frater S. Olai, cujus anno XV. S. Olavus occisus est, qui in Bizantio ex eo

tem-

tempore exulaverat, reversus in Norvegiam rex creatur, & contra Suenonem in Daciam proficiscitur, & bis contra eum triumphat. Tum Dux Normanniæ regnum Angliæ sibi subegit. Accidit hoc tempore quosdam milites Daniæ, in quadam Invitata regi Suenoni graviter detraxisse, quo cognito Rex fecit eos in ecclesiâ Roschildensi occidi; Episcopus autem Roschildensis VVilhelmus Anglicus dissimulabat. Sed quodam die cum Rex vellet ecclesiam intrare, indutus occurrit ei ante valvas ecclesiæ, prohibens ei ingressum, & rejiciens eum cum baculo pastorali. Seruos verò suos volentes Episcopum trucidare Rex compefcuit, & domum regressus depositis Regalibus, vestes lugubres assumpsit, & se discalceatum ante valvas ecclesiæ in terram projecit ac pœnitentiam egit; quem Episcopus introductum ante summum altare statuit, & pœnitentiam factis gravem injunxit. Post hæc convocata multitudine populi, Rex suum reatum publicè est confessus, & coram eis Episcopo multas gratias egit, quod eum in iniquitate suâ non reliquerit. Ecclesiæ autem Roschildensi multa bona largitus est perpetuo possidenda.

Ingoni successit in regno frater ejus Halstanus, qui erat homo mansuetus, benignus & tractabilis, & omnia in meliorem partem interpretatus, in bona concordia & tranquillitate regni negotia dispensabat, de cujus morte gens Sueonum multo mœrore confecta, quasi paterna funera deflevit. Hoc verò tempore mortuo Suenone Danorum rege, cum multos haberet filios, duo post eum in discordia sunt electi, Haraldus scilicet & Canutus. Nam nobiles & tyranni Haraldum sibi præfererunt pro rege, eo quod sub eo esset eis licitum & liberum vivere de rapina. Plebei autem & præcipuè Scanenses, Canutum regnare volebant, scientes quod violentias tyrannorum comprimeret, & quietos ac pacificos defensaret. Sed Haraldus prævaluit in vanitate sua. Invenitur in quibusdam Chronicis, quod post Ingonem regnaverit filius ejus Ragualdus, & Helena regina, & Philippus patruelis Ragualdi filius Halstani, qui erat frater Ingonis.

46.
Hal-
stanus.

47.
Philip-
pus.

Defuncto Halstano Philippus filius ejus in regno præfici-
tur gubernando. Erat autem Philippus patri per omnia in vi-
vendo & regnando conformis, homo pacificus & mansuetus,
& amorem, cui contemporaneus erat in Daciâ S. Canutus
filius Suenonis regis, & frater Haraldî, quo defuncto Canu-
tus rex efficitur. Hic à fratre suo Olao Duce Iuthiæ blandè
decipitur, & occultè supplantatur, quem dum rex captivare
mandavit, servi sui contradixerunt, asserentes se non posse
regiam progeniem captivare. Frater tamen regis eum vincu-
lis mancipavit, & sic in Flandriam mittitur captivatus. Hunc
Canutum quidam Secretarius suus, blando suo sermone se-
ductum in ecclesia Ottoniensi cum fratre suo Benedicto, cum
plebeia multitudine in Regis necem unanimiter conspirante,
transosso latere jugulavit, anno Domini MLXXXVIII. Ha-
buit autem S. Rex Canutus uxorem filiam Comitis de Flan-
dria nomine Eddelam, & genuit ex ea duas filias, nempe In-
geredem & Ceciliam, & unum filium Carolum nomine,
quem mortuo rege reversa ad patriam in Flandriam secum
tulit. Hanc Ingeredem duxit uxorem Folco nobilior vir to-
tius Sueciæ, qui genuit ex ea duos filios, scilicet Benedictum
& Canutum, ac ex Canuto natus est Birgerus Dux Sueciæ;
Ceciliam vero duxit princeps Gothorum, & genuit ex ea
duos filios Canutum & Carolum, & ex his disseminati sunt
potentiores in regno. S. Canuto successit in regno frater suus
Olaus, quo regnante, fugit in Sueciam frater ejus Ericus
Egot cū uxore sua Botilda, quia eum captivaverat sub Canu-
to servis nolentibus. Hic Ericus mortuo fratre suo Olao, suc-
cessit in regnum Daciæ, & tres filios habuit, optimeque rexit,
& à Bremensi Archiepiscopo Sententiis tribulatus appellat,
& accedit Papam ac triumphat. Impetrat Danicam Ecclesiam
à Bremensi jurisdictione eximi. Proficiscens vero Ierosoly-
mam, mittit ad Papam rogans ut quod promiserat exequ-
retur. Tunc Papa misso in Daciam Legato, facit inquiri lo-
cum aptiorem pro Metropoli, & inventa est Lundis multi-
plici ratione. Tunc creat Azarum jam tunc Episcopum Lun-
densem, virum nobilem in Archiepiscopum, dans ei autho-
ritatem in spiritualibus in tribus regnis. Hæc ex Chronico
Danorum. Hujus Erici filius erat Dux Canutus Sanctus sub

Ni-

Nicola
cidit re
Po
nis pri
enim pa
penitus
gnum e
patriæ
que inc
gnildis
regina
lippî fil
Ingo i
unde n
re dom
à regn
scintill
semen
sortis,
servare
men,
terræ.
sui. H
regis,
mine
nequit
mum
Canu
colau
Duct
Mag
nuti,
dicir
celeb
lonor
Ge
venen
guald
hic g

Nicolao patruo suo rege, & hunc Canutum fidelissimum occidit rex Magnus, filius illius Nicolai regis in dolo.

Post mortem Philippi Ingo sublimatur in regnum, Ingonis prioris patruī scilicet sui nomen fortitus & mores. Hac enim parentelā regnante, status regni integer semper in nullo penitus vacillabat. Ille siquidem cum progenitoribus suis regnum conservabant illæsum ab hostibus, Leges & libertates patriæ & inviolabiliter observarunt, & fecerunt ab unoquoque indeclinabiliter observari. Hic Ingo maritus erat B. Ragnildis, cujus Reliquiæ sunt in Telgis, & horum filia erat regina Christina uxor S. Erici. Erat autem Ingo frater Philippi filij Halstani, qui frater erat senioris Ingonis. Hic junior Ingo in Ostrogothia in Vreta potionatus veneno interiit, unde nimirum toti regno dolor immensus accessit. Sic amore dominandi lucerna in Israël est extincta: sic sanguis regius à regno exterminatus. Divinā tamen providentiā modica scintilla latebat sub cinere, unde suscitaretur suo in tempore semen in Israël, dum filia Ingonis suæque venerandæ Consortis, Christina, gloriosi regis & martyris B. Erici conjugio servaretur. Nisi Dominus exercituum reliquisset nobis semen, quasi Sodoma fuisset: in illa enim qui iudicat fines terræ, dedit imperium Regi suo, & sublimavit cornu populi sui. Hujus filiam duxit Nicolaus rex Daciæ, frater S. Canuti regis, & patruus S. Canuti Ducis, ac genuit ex ea filium nomine Magnum. Nescio tamen si ex illa genuit virum illum nequissimum, qui occidit S. Canutum Ducem virum optimum, & hunc Magnum occidit Ericus Rex Daciæ frater S. Canuti Ducis, in publico bello contra eum & patrem ejus Nicolaum, quem occiderunt cives Slesvicenses pro occisione Ducis Canuti. Et nota quod chronicon Danorum vocat hunc Magnum regem Sueciæ, qui coactus ob necem Ducis Canuti, fugit in Sueciam. Item legitur de quodam Magno quem dicitur Suecos elegisse, qui duxit filiam Ducis Poloniæ, & celebravit nuptias suas Ripis, & vicit Scaniam adjutorio Polonorum & Danorum.

Generosus & gloriosus Rex Ingo in Ostrogothia, poculo venenato vitam temporalem finivit, & ibidem quidam Ragnaldus Knaphöfde dictus, regni Diadema suscepit: Erat hic giganteo corpore, vegetus animo, tumens & audax, &

48.
Ingo
IV.
49.
Ragu-
aldus
& Knap-
in höfde.

in superbiam erectus, non prudentiâ & consiliis, sed fortitudine confusus, velut alter Roboam reliquit consilia Seniorum. VVestrogothiam ergo ordinandorum regni negotiorum gratia ingressurus, non advertit patriæ consuetudinem & privilegia regionis, quibus cavetur ne Rex sine comitiva antiquitus designata, Legiferatum aliquem regni intrare præsumeret. Sic enim laudabilis regni decernit antiquitas, ut unusquisque regni Districtus, Regem per suos limites propriis viris & armis saluum perducatur & juxta positus deducendum assignet. Hic autem Ragualdus corde tumens, & Leges contemnens, ambulansque in mirabilibus supra se, propriâ remeritate VVestrogothiam intravit, in contemptum & despectum inhabitantium in ea. Propter quod VVestrogothi convenientes in unum, sic suam injuriam vindicarunt, ut qui contra eorum velle intraverat, suo velle exire non posset, & qui ingredi non debuerat, exire non deberet. Igitur juxta Scarensem civitatem in Karleby occisus occubuit, circa annos MCXXX. vel circiter.

50.
Ma-
gnus.

Interfecto in VVestrogothia Ragualdo Rege volunt aliqui electum fuisse quendam Magnum, qui filiam Ducis Poloniæ dicitur duxisse uxorem, & celebrasse nuptias suas Ripis, ut superius est expressum. Erat eo tempore in Dacia quidam Rex Nicolaus, frater S. Canuti Regis, hic habebat filium nomine Magnus qui dicebatur, & inter Reges scribitur Rex Magnus, vel ex eo quod erat filius Regis Nicolai, vel quia regnum Daciæ gubernabat cum eo, vel ut aliqui volunt, quia erat Rex Sueciæ, licet continuè in Dacia moraretur. Hic Magnus dolo occidit Canutum Ducem virum strenuum fidum Erici Regis, fratris S. Canuti regis & Nicolai regis, cujus ipse Magnus erat filius. Quod maxime procuravit quidam Henricus filius Suenonis, fratris ejusdem regis Nicolai. Erat & tunc quidam Henricus Rex Slavorum, qui ex Dacis natus pugnavit graviter contra Dacos. Sed compefuit eum Dux Canutus. Nec invenitur inter Reges Daciæ aliquis rex Henricus, licet in gestis S. Ansgarii legatur, quod rex Henricus direxit S. Ansgarium de Dacia ad Regem Sueciæ cum Nuncio suo & litteris. Sed ille erat Rex Saxonum aut Imperator, cum Conrado qui Daciam intravit exercitu ad compef-

pefcen
batur
Hab
ciâ no
gnum.

Na
cus fra
cum o
Suecia
adjunc
Quod
Magnu
gem q
piscop
sucece

Pe
cùm e
git in
a maj
rium
quam
temp
Dania
hic Su
& gen
thorum
est à st
& To
pultus
summ

fuisse
gno &
num a
Carole
cum c
ni M
M C I

pescendum regem Danorum Gorm, qui fidem persequebatur, & novellam plantationem crudeliter extirpabat. Habuit autem Rex Nicolaus filiam regis Ingonis de Sueciâ nomine Margaretam, nescio si ex ea genuit illum Magnum.

Narrat insuper Danorum Chronicon, quod Rex Ericus frater Canuti Ducis, occiderit in bello hunc Magnum cum omnibus Episcopis Iuthiæ, & Henrico Episcopo Sueciæ. Item dum diu bellarent iste Ericus, & ille Magnus adjunctus patri suo Nicolao, sic dicit Chronicon Daciæ: Quod cum Sueci audissent quod Rex eorum, ille scilicet Magnus guerras & bella foveret in Dacia, elegerunt sibi regem quendam Suercherum. Azerus autem primus Archiepiscopus Lundensis obiit anno Domini MCXXXVII. & ei succedit Eschillus Episcopus Roschildensis.

Posteâ regnavit Suercherus aliàs Suerkillus, & hunc 51.
cùm esset nobilis, utputa filius Baronis Cornubiæ, cle- Suer-
git in Regem de Ostrogothia communitas rusticorum, ut cherus.
à majori parte denominato fieret. Hic instituit monasterium Alvastra, missò conventu de Claravalle tam illuc, quam in Varnhem anno Domini MCL. Erat autem eo tempore virgo quædam nobilis in Norvegia, quam Rex Daniæ Nicolaus promissâ fide ducturus erat uxorem: sed hic Suercherus eum præveniens, conjugem illam accepit, & genuit ex ea filium nomine Carolum, qui ei in regno Gothorum successit. Anno deinde MCLI. Suercherus occisus est à stabulario suo, nocte Nativitatis Christi inter Alebeck & Tolfsta, dum iret ad audiendas preces matutinas, sepultusque est in Alvastra, & positus sub lapide magno circa summum altare.

Quidam putant Carolum filium Suercheri electum fuisse à suis Ostrogothis ante S. Ericum, ideoque cum Magno & Henrico cæterisque hujus sceleris complicibus manum dedisse, ut S. Ericus occideretur. Invenitur tamen hunc Carolum ab Ostrogothis electum anno Domini MCLII. cum certum sit S. Ericum X. annis regnasse, & anno Domini MCLX. occisum; Vnde constat quod anno Domini MCL. sit electus. Cum dein Ericus frater S. Canuti Ducis

regnum Daciæ gubernaret, Eschillus tunc Episcopus Roschildensis, post ea Archiepiscopus Lundensis, avertit ab eo populum, nec permittit eum intrare Selandiam. Tum Rex collecto exercitu intravit cum potentia, & Episcopum Eschillum captivavit, ac occidisset eum nisi pro eo nobilium multitudo intercessisset. Redemit ergo vitam XX. talentis auri. Hic Eschillus postquam factus esset Archiepiscopus Lundensis, veniente in Scaniam quodam Olao de Norvegia filio Haraldi, cum pro Rege susceptus fuisset, collecto exercitu de Lundis & aliunde, pugnavit contra eum & succubuit, fugiensque ad Lundam obsessus est ab Olao, ad præstandumque juramentum fidelitatis extortus, & hoc modo evadens, transtulit se ad Regem Ericum Lamb in Selandiam, qui priori Erico successit in regno, & obtento exercitu proprio, contraveniens juramento pugnat contra Olao & succumbit, unde Olao loco ejus quendam alium Eschillum instituit. Hic Olaus post varios congressus vincitur ab Erico, & Eschillus restituitur. Ericus verò Lamb rex Daciæ obiit monachus anno Domini MCXLVII. post mortem cujus duo in discordia eliguntur in Dacia Reges. Nam Scanenses & Selandenses elegerunt filium Erici Lamb; Iuthones autem elegerunt Canutum filium Regis Magni filii Regis Nicolai. Hi duo continuis bellis se & regnum Daciæ affligebant. Sed Valdemarus filius S. Canuti Ducis regnum Daciæ totum assequitur.

Quo tempore fit schisma inter Alexandrum & Octavianum; Otto quidem annuente Octaviano, ex voluntate Regis Valdemari fit Episcopus Slesvicensis. Sed Archiepiscopus Eschillus eum repudiat ut excommunicatum, unde Rex commotus est contra Archiepiscopum. Ille verò gravius contra Regem, vocans ad se Absolonem Episcopum Roschildensem, & mandans in virtute obedientiæ, sub gravissimis pœnis, ut ille Regem Valdemarum in persona accedat, & dicat ei ex parte Archiepiscopi, quod nisi coram eo se emendaverit in causis quas contra eum habebat, quas & Episcopo Roschildensi expressit, ipse veller arma contra eum erigere, & brachio seculari contra eum uti. Mandavit in super Gerhardo Abbati Esromensi, ut ipse pariter cum eo Regem accedat, & attendat si Episcopus Absolon commissis sibi ab Archiepiscopo fideliter exequeretur. Rex igitur sibi propositis

fitis aud
prius bl
toret. I
hardum
cesso ca
pacificè
gnifica
tum Du
die Ioha
tare pon
nutum,
pum Ab
què om
nosus,
factus.
anno D
Dacia a
rexit in
legitur,
Regis S
mortem
Carolus
pius cor
nihilom
hunc su
quem, n
telers.
Frideric
tus aute
eum eie
Sueno
lennita
vulnera
none ra
anno D
fuerunt
Ann
Ericus I
vita bo

titis auditis, respondit iratus quod Archiepiscopus Eschillus prius bibisset de sanguine Regio, & jam suum sanguinem sitiret. Intellecto autem Regis responso per Abbatem Gerhardum, Archiepiscopus fugit in Verendiam; Rex verò obfesso castro ejus accepit illud, & Archiepiscopus vix tandem pacificè posse vivere impetravit. Hic Valdemarus multa magnifica gessit in Slavonia & Russia &c. Patrem suum Canutum Ducem impetravit canonizari, unde die electâ, id est, die Iohannis Baptistæ facit ossa patris sui elevari, & super altare poni, & eum pronunciarî Sanctum, ac filium suum Canutum, aliàs Carolum coronari Ringstadis per Archiepiscopum Absolonem, Archiepiscopum tertium Lundensem, per quæ omnia sua gessit, qui totus temporalis & in bellis victoriosus, multam stragem fecit, nescio qualis Archiepiscopus factus. Hic Valdemarus primus rexit XXVII. annis, & obiit anno Domini MCLXXXII. unde patet ipsum regnasse in Dacia ante S. Ericum & post mortem, & toto tempore quo rexit in Suecia S. Ericus. In gestis autem hujus Valdemari legitur, quòd Magnus filius Erici, qui captus fuit in occasione Regis Suenonis, & Carolus & Canutus conspiraverint in mortem regis Valdemari, & cum hoc Regi detectum fuisset Carolus & Canutus fugerunt in Sueciam. Magnus autem captus coram Rege id fatebatur. Sed & postea contra Regem nihilominus conspiravit & inde occisi sunt. Verisimile est hunc fuisse Magnum qui occidit S. Ericum, vel alium aliquem, non quidem Regis filium, sed cujusdam Henrici Scatellers. Nota hic, Sueno rex & Canutus coram Imperatore Friderico concordati sunt, quod Sueno maneret Rex, Canutus autem partem regni haberet. Sed Canutus & Valdemarus eum ejecerunt, Dux verò Brunsvicensis eum restituit. Inde Sueno vocavit. Canutum & Valdemarum ad quandam solennitatem Roschildiam, ubi Canutus occisus, Valdemarus vulneratus vix evasit. Post hæc diu invicem bellantes, Suenone tandem capto & occiso, solus Valdemarus regnavit anno Domini MCLV. Archiepiscopi verò primi Lundenses fuerunt: Azarus, Eschillus & Absolon.

Anno autem Domini MCLX. regno Suecorum vacante, 52.
Ericus Ieduardi filius propter innatam sibi clementiam, & S. Erici
vitæ bonitatem conspicuam, dilectus à Principibus terræ & civi-
omni

omni populo, in Regem unanimiter eligitur, & in regni folio apud Vbsaliam honorificè sublimatur. Exiit enim tam regali profapia quam nobilium Sueciæ Procerum oriundus, Concurrunt in hac Regis electione quamplurima, quæ hujus Regis prerogativam extollunt & mirificant dignitatem, videlicet temporis arduitas, providendi necessitas, personæ idoneitas, concors eligentium voluntas. Verum quia hæc junioribus in promptu non sunt, aliqua sunt ex his paulisper latius explicanda. Temporis arduitas est mystica quædam ratio quod hoc decursu temporis de tali persona regni provisioni divinitus provideretur. Non enim putandum est divino vacare mysterio, quod tali anno gratiæ, talis Rex à Deo potius quam ab homine sit electus: nam Mille, Centum & Decem, unde Quinquaginta replicantur, sunt apices numerorum: Sed & L. annus, jubilæus est annus, videlicet remissionis, restitutionis & integræ libertatis. Hac ergo temporis designatione, verisimile est aliquid mysticum importari, maximè cum etiam eo tempore sit missus in Sueciam ex Britannia vel Anglia S. Henricus Episcopus, vir vitæ bonitate conspicuus, & morum honestate præclarus, qui tunc Vbsalensem regebat Ecclesiam, ut his duobus capitibus quasi duobus luminibus magnis, populus terræ illius adhuc in divino cultu novellus, ad veri Dei noticiam illustraretur, dirigeretur & doceretur. Providendi necessitas ex regni vacatione perpenditur, ne tantum regnum velut acephalum sine capite remaneret. Quando enim non erat Rex in Israël, faciebat unusquisque quod voluit, & sic in idololatriam populus est prolapsus. Quæ quidem vacatio intelligi potest sive de jure, sive de facto, sive utroque modo regnum vacasse dicatur. Dato enim, sicut habent quædam chronicula, quod ante S. Ericum Carolus filius Suerkeri in regem fuisset electus, nihilominus regnum etsi non de facto, de jure tamen vacabat. Non enim illa partialis & privata Ostrogothorum electio potuit veri electoribus præjudicium generare. Iam enim dudum per primum regem Sueciæ Christianum Olam Schetönung fuerat Legè in perpetuum observandâ, cum consensu omnium stabilitum, quod Reges hujus regni non Gothorum, sed Sueciæ debeant nominari. Ac per hoc non à Gothis, sed à Succis dum sibi condistinguntur, sunt in perpetuum eligendi

Quo

Quotum
primum
filio
cum
bendus
raffen
à vitæ
dem vitæ
denter
in vigil
compat
moniz
ne levi
tis infu
resper
niam si
corpor
pendan
eo legu
Exiitit
Procer
ut cuil
feratur
me Ee
sibilis
salutem
quæ ap
quæ ad
Quid
comm
genda
Regis
proge
notis,
omnib
tum ju
parent
Quod
genera

Quorum enim est Rex, illorum est & electio. Sed & illi, qui primum in regnum jure electionis intravit, Ingoni scilicet filio Philimeri, constituta est sedes & Solium apud Vbsaliam, eum decreto perpetuo sic manendi, ut non sit pro Rege habendus qui non fuerit apud Vbsaliam sublimatus; unde Morasten locus est ab antiquo delectus. Personæ verò idoneitas, à vitæ sanctitate & generis nobilitate commendatur. Et quidem vitæ sanctitas, ex gestorum & totius vitæ progressu evidenter agnoscitur. Erat enim assiduus in orationibus, creber in vigiliis, frequens in jejuniis, in afflictionum calamitate compatiens, in eleemosynis pauperum largus, & illius castimonix singularis, ut carnem suam jugi cilicio contriverit, & ne levi quidem contagione macularetur. Castitas etiã mentis insurgentes aliquando carnis motus illicitos, aquæ gelidæ resperzione fugabat. Quod enim in Rege dixerim castimoniam singularem, cum nec Monachi nec Clerici, Dominici corporis, & sacri altaris mysterio consecrati, tale studium impendant castitati. Sanguinis denique nobilitas, ex his quæ de eò leguntur in Ecclesia, perdocetur; Sic enim de eo legitur: Extitit enim tam Regali profapiã, quam nobilium Succie Procerum oriundus. Tanta siquidem est Ecclesiæ autoritas, ut cuilibet certitudini post divinam, etiam Angelicæ præferatur. Non enim, ait Augustinus, crederem Evangelio, nisi me Ecclesiæ autoritas commoveret. Sicut autem Ecclesia visibilis errare non possit in his quæ sunt fidei, & necessitatis ad salutem; sic etiam particularis non errare præsumitur in his quæ apud eam publicè & notoriè gesta sunt; maximè in his quæ ad divinam laudem sunt in canticis publicè recitanda: Quid enim opus fuisset Prælati de Viro sancto vel falsa commentari, vel ab aliis dictata comprobare, & Ecclesiæ legenda demandare? Cum utique in majorem laudis materiam Regis & Martyris accessisset, si de humili domo & vulgari progenie processisset, & nihilominus ad tantum culmen honoris, omnibus acclamantibus provehi meruisset. Sic enim omnibus claruisset, quod mirabili quodam & inusitato virtutum jubare nituisset, ac per hoc ut ad aures vulgi Nobilis ex parentela diceretur, hominum mendacio minimè eguisset: Quod sicubi inveniatur expressum, sanctum hunc Regem de generatione vulgari progenitum, fateamur oportet; quis

enim vel Imperatorum de vulgari profapia non duxit originem, cum non natura natalium diversitatem attulerit, sed fortuna? Si quis verò de proximis progenitoribus iudicandum contenderit, & patrem ejus rusticum fuisse putaverit, nunquid eo concessio, verum esse non possit, quod de Regali processerit parentela. Si enim S. Ericus ante adeptam regiam dignitatem filiam habuit regis Ingonis, atque venerandæ Ragnildis reginæ suæ; nobiliorum utique sobolem, virtutis & sanguinis cujuslibet reginæ parentelæ, quale inconveniens esset, & patrem suum uxorem stirpis Regiæ habuisse, & vel sic ex linea materna regalem duxisse originem? Cum in causis ingenuitatis fœtus conditionem sequatur ex ventre. Sed quid inter parentelas hominum distinguimus? Ab uno patre descendimus omnes. Taceo quod Abraham vir justus ex ancilla & libera filios voluit generare. Et quod Iacob patriarcha, unde XII. Patriarchales processere progenies, ex duabus uxoribus, & duabus ancillis suis filios, Israëliti generis capita, procreavit, ut universitatis humanæ successio, de parentum conditione incerta, & utrum de Libera vel Ancilla descenderit semper ignara de se, generositatis ambigua gloriâ non extollat. Titulos enim Saræ vel Rachelis, quos illis quandoque adscribit vana & vulgaris opinio, proscribit & abolet nequitia in moribus, & servitus in peccatis, ut se filios ancillarum conversatione testentur, qui de aliorum virtute quam apud se non esse noverunt, instantur: Porro filii Iacob sive de Libera, sive de Ancilla progeniti, terram promissionis in funiculo distributionis æquali portione sortiti sunt.

Beato autem Erico per palmam martyrii feliciter consummato, occisores ipsius (quorum fuere præcipui quoad Dacos, Henricus Scateler & Magnus Hinricson) mansionem regalem & bona Martyris truculenter occisi, velut lupi favientes ingressi, diviserunt sibi quæ poterant reperire. Deinde quasi regni possessionem adepti, cæperunt de gubernatione ejus esse solliciti, præficientes in regem eundem Magnum Hinricson nepotem regis Ragualdi ex filia, tanquam aliquid apparentiæ justii tituli prætendentem, & præ aliis jus regnandi, licet perperam, vendicantem. Sed conversus est dolus ejus in caput ipsius, & in verticem ipsius iniquitas ejus de-

scen-

scendit.
Regis f
quam
que acc
tenter i
ercitu,
evader
nes in
innoc
quaque
dignus
longe a
elelia
quam
fert sp
genera
dum ja
jam en
rit? D
Suecia
pulisse
Danor
non ho
ut reg
tandun
anhelo
impat
virilis
attig
r

scendit. Continuo enim ut hæc feralis & truculenta occisio Regis sancti per regnum diffusa est, & rumor insonuit, tanquam de occisi patris interitu dolor universos inuasit, omnesque accinguntur ad arma, & in ultionem tanti sceleris potenter insurgunt. Egresso igitur de Helsingia primum exercitu, quo fortè Regales ministri S. Erici familiares, qui evadere potuerunt, confugerunt, reliquæque pariter nationes in eandem sententiam concurrunt, ut gloriosi Regis sui innocenter effusum sanguinem ulciscantur; sicque omni- quaque multitudine accurrente, Rex prætenus & vilis, indignus decore regio, dignas luit supplicii pœnas, & non longè ab Vbsalia cum suis superatus occubuit, quo loco Ecclesia Danemarka dicitur esse constructa. Quis enim unquam innocentia persecutor, ultricem illius manum qui auferit spem Principum, legitur evasisse, ut de pœna taceam generali? Sed quid ad hæc Carolus Suerkeri regis filius (dudum jam electus in Regem, & regni principatum adeptus; jam enim biennio regnaverat dum S. Ericus occiditur) fecerit? Dicitur enim ipse regem hunc Magnum tanquam rex Succiaë occidisse, & nedum à regno, sed & à vita pariter expulisse. Sed licet ille cum aliis Regnicolis in extirpationem Danorum, & occisionem Regis iniqui concurrisse dicatur; non hoc tamen ad vindictam innocentis mortis S. Erici, sed ut regnum sibi liberum & integrum servaretur, egisse putandum est. Et credendum est filium sancti Erici Canutum, anhelo corde & ferventi animo in vindictam paterni cruoris impatientissimè aspirasse; jam enim tum verisimile est eum virilis roboris audaciam, & militaris industriae aliquantam attigisse peritiam, utputa qui post exinde septennium, regem Carolum potentem & pleni juris in regno, gladio militari occidit. Nota quod mater Magni Hinricson, fuerit Ingridis filia Ragvaldi regis filii Ingonis senioris.

LIBER TERTIUS.

HISTORIÆ SVECORUM
GOTHORUMQUE.53.
Caro-
lus.

Postquam vero Magnus ille, qui rege S. Erico occiso, regnum Suecorum invaserat, suorum gestorum condignam accepisset cum suis complicibus ultionem, Carolus Suerkeri regis filius, ad optatam regni Suecorum possessionem pervenit. Diu enim S. Ericus obstaculum ei regnandi præstitit; sed hoc ei Magnus Hinricson amovebat, quod ipse in persona non poterat, ac deinde idem Magnus seipsum obicem ingerebat. Quod quia non solum Carolo regnare volenti, sed toti pene regno Sueciæ displicebat, via faciliori compescuit. Regnavit igitur Carolus annis X. vel circiter; nam ante mortem S. Erici regnavit biennio, & postea annis quasi octo. Nam anno Domini MCLXVIII. occisus est in VVisingzö per Canutum filium S. Erici, vel pro eo quod consenserit cum his, qui S. Ericum occiderunt, in hoc opere detestando; Et necdum consensit, sed, ut quidam putant, occultè induxit, vel ideo ut Canutus sublato de medio Carolo, regni guberuaculo potiretur. Anno Domini MCLXII. fundatum est monasterium VVrecta ab eodem Carolo, & anno regni illius quinto, nempe anno MCLXIII. consecratus est Stephanus primus Archiepiscopus Vbsalensis, procurante, ut creditur, rege Carolo, eo quod hic Stephanus esset monachus de Alyastræ monasterio, quod fundavit Suerkerus pater Caroli, ubi & ipse sepultus est in sepulchro patris sui.

Anno VI. hujus Caroli, hoc est, anno Domini MCLXIV. Magi translati sunt Coloniam. Et eodem anno canonizata est S. Helena ab Alexandro Papa III. per Stephanum Archiepiscopum Vbsalensem, qui & præsens erat cum Eschilö Archiepiscopo Lundensi, in translatione Beati Canuti in Ringstada, & multa in Dacia operatus est. Hic Carolus pacificè rexit, pacem habens cum Dacis, unde notorium est illum Magnum Hinricson, quem ipse occidit in Suecia, nihil honoris aut amoris in Dacia habuisse. Anno regni ejus

tertio

tertio se
Sorun
licet oc
Hoc
durissim
fionis,
tempor
salem n
& ceter
vicit IV
Guidon
Victore
Innocen
Papam
motus
tiochia
Canu
fivit gla
in No
ribus re
singzö,
natus,
etiam R
Caroli)
enim fu
pacificè
tus est in
licet ann
Cantuar
Regni
tempor
Roschi
Nota
progeni
tis; vel
diter id
verò Ca
providen
et, pro

tertio scilicet anno Domini MCLXI. conventus mittitur in Sorum, & in Tutam Vallem. Anno vero MCLX. quo scilicet occisus est S. Ericus, venit conventus in Saba.

Hoc tempore sub Friderico primo, gesta sunt illa bella durissima Christianorum contra Soldanum in terra promissionis, ubi magnalia fecerunt Christiani. Tamen brevi tempore post finaliter perditur, nec unquam potuerat Ierusalem recuperari, licet fortissimè per Francos & Anglicos & cæteros sit pugnatum. Hoc tempore Alexander Papa III. vicit IV. schismaticos Antipapas, scilicet Octavianum, Guidonem, Iohannem, Loudonem. Primus se fecit vocari Victorem, secundus Paschalem, tertius Calixtum, quartus Innocentium, quorum fuerunt presbyteri Cardinales per Papam excommunicati, qui malâ morte perierunt. Terræ motus XV. annis nunc fiebat, quo tempore perierunt Antiochia & Damascus.

Canutus deinde S. Erii filius regnum Suecorum acquisivit gladio, postquam triennio exulaverat expulsus à regno, in Norvegia interim commoratus. Hic enim resumptis viribus reversus in patriam, occidit regem Carolum in VVingszö, eo quod in necem S. Erii patris ejus fuerit machinatus, & fortè eundem Canutum ejecerit ex regno. Occidit etiam Kool & Burisleff reges (nescio si isti fuerint filii Caroli) & multis contra se pugnantibus victor evasit; multo enim sudore & bellis gravissimis regnum acquisivit. Deinde pacificè & quietè regnavit XXIV. annis, & mortuus sepultus est in Varnhem, anno MCXCII. Hujus tempore, scilicet anno Domini MCLXXI. S. Thomas Archiepiscopus Cantuariensis martyrizatur. Hujus tempore, scilicet anno Regni IX. facta est cum eo emptio in Ekol. Hujus quoque tempore, scilicet anno MCLXXV. passa est B. Margareta Roschildis.

Nota quod à tempore S. Erii & Caroli regum, hæ duæ progenies sint continuatæ in regia potestate vicibus alternatis; vel utroque regno, scilicet Sueciæ & Gothorum concorditer id agente, eo quod Vplandenses S. Ericum, Ostrogothi verò Carolum elegerint; vel ex aliqua dispensatione, divina providentia faciente; vel quia una progenie alteram, ut assolet, prosequente, reliqua interim sibi de assistentia necessaria

provideret. Sic enim continuatum est usque ad Birgerum Ducem, patrem Valdemari & Magni regum. In quibus nihilominus sanguis B. Erici perpetuatus est in regno, usque ad Magnum regem ultimum Sueciæ, eo quod Dux Birgerus filiam habuerit sororem Erici Lespe regis pronepotis S. Erici.

Hoc tempore regnante Henrico imperatore (qui valde gravis & injuriosus erat Ecclesiasticis personis, unde & ab Innocentio III. excommunicatus est) tanta erat aëris intemperies à ventis & pluviis, grandine & coruscationibus pene VIII. annis, quibus regnavit idem Henricus, quod & arbores, & omnia terræ nascentia destruerentur. Ruëbant enim lapides cum pluvia & grandine, quibus animalia necabantur, & visæ sunt aves volantes in aëre ignem deferentes in rostris, domos & nemora incendentes. Eo quoque tempore Valdemarus rex accepit ab Imperatore Friderico dominium super omnia regna trans Albim, scilicet Daciam, Sueciam & Norvegiam sub Bulla Innocentij III. & Bulla aurea Imperatoris. Sed litteras has obtinuit regina uxor Abelis regis, & confregit ac annihilavit ob odium quod habebat in Dacos. Hic VValdemarus obiit anno Domini MCLXXXII. qui rexerat annis XXVII. Vnde regnavit tempore S. Erici & Caroli & Canuti. Anno Domini MCLXXVII. Eshillus Archiepiscopus Lundensis resignat, & intrat Claram Vallem & Absolon Episcopus Roschildensis, ille triumphator in bellis, ei in Archiepiscopatu succedit, ac sol obscuratus fuit. Anno Domini MCLXXXV. obiit Stephanus primus Archiepiscopus Vpsalensis, XV. Kalend. Augusti, sepultusque in Alvastra in capitulo monachorum. Mortuo rege VValdemaro in Dacia, filius suus Canutus in Iuthia regni diadema suscepit; Quo audito Scanenses elegerunt sibi de Suecia regem quendam Haraldum, sed pugnante contra eum, & contra rusticam multitudinem, quæ cum assumpserat, Absolone Archiepiscopo, coactus est idem Haraldus in Sueciam redire, regia dignitate dimissa. Huic Canuto opposuit se VValdemarus Episcopus Slesvicensis, & transiens in Norvegiam, & rediens cum exercitu pugnavit contra eum; Sed captus tenetur in vinculis XIV. annis, scilicet usque ad mortem Canuti, donec frater Canuti VValdemarus regnum acciperet, Anno Domini MCLXXXVII. occisus est Iohannes Archiepiscopus

Vbfa
& fe
tuna a
Episco
mini N
& post
batung
Mo
regno
dens &
pacific
quod
landia
modo
senio
mis,
Dania
pore,
ge Da
Hic fe
Hic e
Qui c
Succ
palem
VVe
ut nor
Dano
unde
lb
dia,
fuga
MC
Gesti
cum a
kerus
Erico
ses co

Vbsalensis apud Almersteek à Paganis, pridie Idus Augusti, & sepultus est Vbsalia. Tunc etiam combusta est civitas Sig-tuna ab iisdem Paganis Anno Domini MCXC V. Colo Episcopus Lincopenfis & Dux Finlandiæ obiit. Anno Domini MCXCVII. Petrus Archiepiscopus Vbsalensis obiit, & post eum anno Domini MCXCVIII. eligitur Olaus Lam-batunga in Archiepiscopum Vbsalensem.

Mortuo rege Canuto S. Erici regis filio, successit ei in regno Suerkerus seu Suerkillus Caroli regis filius, vir prudens & elegans, & regnum Sueciæ prudenter, fideliter & pacificè gubernans. Dicitur autem in chronico Danorum, quod Canutus rex Daniæ VValdemari filius, vicerit Finlandiam anno Domini MCXCII. quod si verum est, hoc modo potuerat contigisse; Quod dum Canutus rex Sueciæ senio & multo bellorum labore gravatus decubuit in extremis, vel inter Canutum & Suerkerum regno vacante, Rex Daniæ tale aliquid attentaverit. Hujus verò Suerkilli tempore, scilicet anno Domini MCCIII. mortuo Canuto rege Danorum, successit in regno frater ejus VValdemarus. Hic fecit Erlingum regem Norvegiæ & Philippum Ducem. Hic etiam duxit Daghmer filiam regis Bohemiæ uxorem. Qui etiam VValdemarus emisit immensum exercitum contra Succos, præficiens & constituens Ducem exercitus principalem Ebbo Sonason, bellumque commissum est in Lena VVestrogothiæ, ubi exercitus Danorum adeò contritus est, ut non relinquerentur ex eo duo pariter, tantaque strages Danorum est facta, ut memoria remaneat in filios filiorum, unde & metricè dicitur:

*Contigit in Lenum duo Danske lupo foer enom,
Aff Svenskorn Suenom togo dorsum verberè plenum*

Ibi occisi sunt Laurentius & Ebbo filii Sunonis de Selandia, nobilissimi, strenuissimi & famosissimi bellatores. Tunc fugatus est Suerkerus rex cum Danis residuis, anno Domini MCCVIII. Anno autem Domini MCCX bellum fuit in Gestilreen, ubi occisus est rex Suerkerus, & Dux Folcho cum aliis multis, cessitque victoria Suecis. Nam rex Suerkerus occidit filios regis Canuti filii S. Erici in Eliaars, solo Erico evadente & in Norvegiam fugient; Vnde Vplandeses contra eum gravi livore succensî sunt. Anno Domini

MCCII, Dux Birgerus primus obiit: Eodemque anno Canutus rex Daniæ obiit, & coronatur. VValdemarus secundus in regem: De quo hic nota, repetendo priora, quod de Suenone rege Daniæ filio Vlphonis Sueci, & Estridis sororis Canuti Rijke, fratris Olai Schetfoning / nati sint S. Canutus rex & Ericus Egodh pater Canuti Ducis sancti, cum multis aliis, ut supra; Primus scilicet S. Canutus rex unum habuit filium, scilicet Carolum Comitem Flandriæ, & duas filias, scilicet Ceciliam & Ingerdem: Ingerdem duxit Folcho nobilissimus Suecorum, & genuit ex ea Benedictum patrem Magni Minneskiold: VValdemarus verò filius Canuti Ducis sancti, genuit Reschiffam reginam Sueciæ, quæ genuit Ericum regem Sueciæ & Ingeburgen Ducissam uxorem Ducis, quæ Birgeri genuit reges VValdemarus & Magnum Ladulas.

36.
Ericus
X.

Anno Domini MCCX. coronatus est Ericus filius Canuti filii S. Erici, qui fugerat à facie Suerkeri dum fratres ejus occiderat. Hic regnavit annis VII. laudabiliter & pacificè, erantque anni fertiles eo regnante. Obiit autem in VVisingzò anno Domini MCCXVI. & sepultus est in Varnhem in sepulchro patris sui.

Anno Domini MCCXIX. obiit Valerius Archiepiscopus Vbsalensis, VIII. Idus Aprilis, sepultusque est Vbsaliæ Anno Domini MCCXX. occisi sunt Carolus Episcopus Lincopensis, & Carolus Dux in Rotala à Paganis: Anno Domini MCCXX. obiit Rechiffa regina Sueciæ; & sequenti anno Berengaria regina Daciæ, mater Erici, Abelis & Christopheri. Anno Domini MCCXXX. bellum fuit in Olustrum, & fugit rex Ericus in Daciam. Eodem anno consecratus est Vlpho in Archiepiscopum Vbsalensem. Hoc tempore Tartati ab oriente egressi, omnia subjugant & devastant Vngariam Poloniamque inclusivè. Hoc etiam tempore gesta sunt illa impiissima bella Friderici Imperatoris adversus Ecclesiam. Hic denique Ericus rex filius Canuti, habuit Rechiffam filiam regis Daciæ VValdemari, & genuit ex ea filium Ericum scilicet Læspe, & Ingeburgen uxorem Ducis Birgeri.

57.
Iohannes
I.

Anno Domini MCCXXXIX. electus est in Regem Iohannes filius Suerkeri regis in sua pueritia, & dicebatur Iohannes I.

Vnge

Vnge, item Iohannes pius, qui tribus tantum annis portavit nomen regium, & morte naturali finivit vitam in VVifingzō, sepultusque est in Alyastra anno Domini MCCXXII. Hoc tempore Rex Daciæ VValdemarus cum M D. longis navibus venit in Esthoniā, & eam subjugavit ac ad fidem convertit. Huic VValdemaro Comes Henricus de Sverin, iturus ad Terram Sanctam, commisit terram, uxorem & filios defendendos. Sed eo absente Rex uxori ejus condormivit, ut quidam putant: Reversus verò Comes & hoc intelligens, eundem Regem cum filio suo furtim captos ex Dania aspottavit, & in castro Suerinensi tribus annis detinuit, donec eos Daci redimerent XL. milibus librarum argenti puri, cum juramento quod nunquam hanc suam injuriam per se, vel per alium vindicaret. Ipse verò solutus, missis ad Papam Nunciis, fecit se à juramento absolvi, & congregato exercitu, pugnaturus contra Comitem, obvium eum habuit cum Lubecensibus & cæteris & circa Bornahuudh commisso bello fugatus est Rex, & uno oculo privatus, & tota penè gente sua prostrata, ipso die profecto Mariæ Magdalenæ difficulter evasit. Cum autem ad eò esset tunsionibus & ictibus conquassatus, ut pene insensatus esset, miles quidam suus sed Alemannus furtim eum rapuit, & in equo cui insedit Regem coram se ponens, cursu præcipite eum detulit in Kilonem, A. D. MCCXXVII.

Anno autem regni sui XXVI. Anno Domini MCCXXIII. coronatus est in Regem Sueciæ Ericus filius Erici regis, filii Canuti S. Erici regis filii, qui blæsus erat & claudus, homo aliàs seriosus & justus, faciens omnibus in regno suo justiciam exhiberi. Habuit autem tres sorores, quarum unam quæ Helena vocabatur, duxit uxorem Dominus Canutus Folchungus, vir prudens in consiliis & facundus. Secundam quæ vocabatur Mereta, duxit Dominus Nicolaus de Tostia, vir pacificus, justus & quietus; & genuit ex ea filium Ambernum, qui genuit Vlphonem, Vlpho Carolum Legiferum & artium liberalium Magistrum. Zelantes ergo Folchungi pro suo Canuto, tanquam pro eorum præcipuo & Regij sanguinis uxorem habente, cæperunt Regem contemnere, & se contra eum potenter erigere, dicentes suum Canutum magis dignum esse imperio, tanquam

58.
Ericus
Balbus

virum elegantem & integrum, consiliis & facundiâ præpollentem. Erant ergò præcipui in hac Liga, ipse Canutus gener Regis, Carolus, Haraldus & Hollingerus. Hi collecto exercitu contra Regem convenerunt in pugnam, & bello durissimo in Olastrum, anno Domini MCCXIX. Folchungenses triumphabant. Et fugit rex Ericus in Daciam, & Canutus mox eligitur in Regem, sed brevi tempore gaudebat de principatu taliter acquisito. Rex enim quâ velocissimè reversus à Dacia, manu valida partē adversam aggreditur, & conveniente utroque exercitu circa Sparsetra, victoria cedit Erico regi, Canuto occiso, & suis aut fugatis aut prostratis. Tunc Hollingerus fugit in Gestriciam, quem servi Regis continuo persecuti sunt, & ibidem apprehenderunt. Quem decapitatum fecit Rex in monasterio Schogh, sicut ipse desiderabat, honorificè sepeliri, ubi & miraculis dicitur coruscare. Terriam Regis sororem duxit Birgerus de Bielbo, & genuit ex ea IV. filios, & II. filias. Hic est Birgerus Dux Sueciæ de quo dicitur inferius. Rex igitur Ericus pace sibi concessa, & regni dominio inconcusso, ad convertendas gentes incredulas, regno suo vicinas, & nocivas, animum dedit. Erant autem tunc Tavasti increduli & Christiani nominis persecutores sævissimi; ideoque ad hos domandos & debellandos, aut quod potius deligendum erat, ad Christum convertendos, rex Ericus expeditionem dirigit universi roboris regni sui. Huic autem exercitui multitudinis universæ, generum suum Birgerum de Bielbo Ductorem præfecit, & curam commisit totius negotij exercitus dirigendi. Parantur igitur extemplò naves, expensæ & armorum nimius apparatus, ac quos terigit ordo navigandi, accincti ad prælium naves intrant. Nec partem latebat adversam, quod adversus eam tot arma sumerentur, unde & sibi necessaria providet munimenta. Assante igitur vento prospero, brevi temporis spacio mari transito, Suecorum navalis exercitus applicuit portui Tavastorum. Iam autem quid acturi essent dudum deliberato, relictiis navibus & vexillis erectis, omnis multitudo armata terras ingreditur, ferocibus animis in hostium castra irrumpens, fugitique pavore deterrita hostium turma, sequitur à tergo victrix Suecorum audacia, & opulentam prædam fugientium apprehendit. Datur nihilominus optio fugientibus, ut qui

vellent

vellent fr
 ibus;
 tur Chri
 truitur,
 roboratu
 Tavastia
 Domini
 S. Erici
 autem h
 sus & po
 Eneocop
 Reipubl
 dispone
 facta es
 proind
 rus Blaz
 marus
 cum ex
 Ann
 cia,
 fratre s
 MCCX
 occidit
 Archie
 regno
 Folcho
 les dec
 anno n
 inde v
 sent a
 pedita
 in pat
 quæ f
 regni
 misso
 deret
 loquit
 debet
 nem i

vellent fierent Christiani, vitâ & bonis sibi salvis remanentibus; alioquin tam vita quam bonis exciderent. Multis igitur Christianis effectis, validissimis muris fortalium exstruitur, & Tavastaborg appellatur, ac munitione necessariâ roboratur, custodibus deputatis. Quibus gestis, & terra Tavastiæ Christianitati ascriptâ, moritur rex Ericus anno Domini MCCL. ipso die Purificationis, & ita ab electione S. Erici, usque ad mortem hujus Erici fluxerunt anni C. Erat autem hoc tempore in regno Suecorum Miles quidam famosus & potens, cujus erat habitatio Gröneborg non longè ab Enecopiâ. hic regno vacante mortuo rege Erico, curam gessit Reipublicæ, & quæ agenda erant, cæteris consentientibus disponebat. Erat autem illius autoritatis apud omnes, ut facta ejus tota populi Communitas approbaret. Mortuo proinde Rege præfato, hujus Militis, cujus nomen erat Ioarus Blaa, consilio & autoritate eligitur in Regem VValdemarus filius Ducis Birgeri, qui adhuc in Tavastia agebat cum exercitu quem ducebat.

Anno Domini MCCXL. moritur VValdemarus rex Daciæ, & succedit ei Ericus filius suus. Hic pius & justus à fratre suo Abele dolosè capitur & occiditur, anno Domini MCCLII. & hic Sanctus est; Succedit ei Abel & in Frisia occiditur. Inde regnat Christopherus qui captivabat Iacobum Archiepiscopum Lundensem, & ponitur interdictum in regno Daciæ. Anno autem Domini MCCXLVIII. obiit Folcho Dux Suecorum, eodemque anno Hollingerus Miles decollatur, sepultus in monasterio Schogh. Eodem anno moritur Thomas Episcopus Aboënsis. Percepta deinde in Tavastia morte regis Erici, cum jam omnia essent ad laudem Dei, & Suecorum voluntatem feliciter expedita, Dux Birgerus & universus exercitus sibi commissus, in patriam cum gloriosa victoria remearunt. Auditis autem quæ facta fuerant super electione Regis, idem Dux Birgerus regni cupidus molestè ferebat & invadebat, quod eo prætermisso filium suum elegissent in Regem, non quia filio invideret, sed qui sibi ipsi plus faveret. Convocatis igitur ad colloquium universis, qui electioni interfuerat; & qui interesse debebant, Dux Birgerus surgens in medium, & quasi electionem irritam facturum interrogat, quisnam præsumpsisset in

ejus

ejus absentia Regem constituere, maximè talem qui nec dum ætatem, nec scientiam haberet regendi? Miles ergo præfatus Ioarus Blaæ se id fecisse testatur, causam assignans & dicens, quod idem Birgerus licet plurimum, ut dicebat, idoneus, senio tamen jam grayatus, putabatur libentius supportatus. Et cum nec sic esset ille contentus, addidit ipse Miles Ioarus: Si quod gestum est omnino tibi displiceat, fac de tuo filio quod tibi placuerit, nos facilè inueniemus quem in Regem eligemus. Tacuit ille paulisper, deinde dixit: *Quem ergo eligetis cum absque Rege subsistere non possitis*; quasi adhuc spem habens quod ad eum converterent vota sua. Ad hoc Ioarus: De tunica qua induor Regem excutiemus. Tunc ille metuens ne forte tam ipse, quam filius honore Regio privaretur, ratum se habere asseruit quod per eos de filio erat gestum: Habuit verò Dux Birgerus I V. filios, quorum senior vocabatur VValdemar, & hic electus etiam in Regem; II. Benedictus; III. Magnus; I V. Ericus. Erant autem omnes adhuc iuvenes eo tempore, & ad regendum inepti, unde senior, cui ex officio cura regendi incumbebat, datus est gubernator, hinc cum in singulis dirigebat Miles quidam providus & discretus. Et hic quidem personam Regis custodiebat in moribus, ac in regendis per eum singulis informabat, & tam ipsum quam familiam ejus quotidianam regebat. Dux autem Birgerus pater Regis, de Regni gubernatione se sollicitius intromisit, dispensans ac dividens filiis suis, prout unicuique suppetebat.

59.
Vale-
marus.

Eo tempore creverunt Folchungi in numero & potentia, erantque parati ad multa mala, quæ etiam opere perpetrabant, quamvis Dux Folko vnde traxerunt originem, fuisset vir virtutis & maximæ honestatis. Erat autem tempore eorum Capitaneus principalis Carolus Domicellus, qui se Duci Birgero præ cæteris opponebat, propter quod Birgerus diligentius perquirebat, quibus viis posset eum de medio separare. Quo intellecto progenies illa se corroborans, collectis copiis undecunque validum exercitum congregavit, & iuxta pontem Hervadzbro cum suo confedit exercitu. Advenit ex adverso Dux Birgerus, & Episcopus Colo, tantum suis blandiciis, juramenti terribilibus interpositis, effecerunt,

erunt, ut Folchungi depositis armis, nudi ad hostes transierint per pontem, quod præcipue ausi sunt facere propter iuramentum Episcopi memorati, de securitate vitæ eorum et pacis emissum. Sed quamprimum venissent, capite sunt percussati. Veruntamen principalis eorum director scilicet Domicellus Carolus, non erat illo tempore inter illos, & facti sunt amici Dux Birgerus & Domicellus Carolus, sic moniti ut alter alterius vitam perdere conaretur, & Dux continuo ad hoc tenderet, ut Carolum occideret gladio vel eneno, cuiusdam Militis consilio qui hoc plene cognoverat. Ideo fugit à regio ad Milites Templarios in Prussia: Quo cum venisset, grandis exercitus Lithvanorum infidelium, terram Prutenorum invasit, & Milites Cruciferi, ut his armati occurrerent, se parabant. Interrogatus autem Domicellus, utrum vellet cum ipsis in pugnam procedere, aut in loco securo consistere, sic respondit: *Absit à me, dum prode pugnatur à pugna quiescere. Vitam & vires letanter exhibebo, dum morte vitam mercari invenio.* Cum igitur bellum fereretur acerrimum, & præ multitudine paganorum exercitus aderet Christianorum, milites qui à latere Caroli pugnant vicinius, monuerunt eum ut fugeret, eò quod non esset spes ulla triumphi. At ille circumspectis aciebus respondit. *Quid me sollicitatis de fuga, cum neminem vestrum videam fugientem?* Tunc illi: *Nobis alia est ratio pugnandi, qui iuramento & voto slave tenemur contra fidei inimicos, nec ex quacunque necessitate aut angustia fugere nobis licet, etiamsi adversarii centupliciter excederent vires nostras. Certi autem sumus, quod quam citò sanguinem fundimus in hac pugna, vitam inveniamus in cælo.* Ad hac nobilis Domicellus: *Si vobis non licet ostibus terga dare dum fides in causa est, multò minus mihi licebit: Certus enim sum & ego, quod si quid patiar pro nomine Christiano, potest mihi mercedem tribuere, qui vobis daturus est.* Ugnabat igitur eo die usque ad mortem, & facta est ante aciem ejus strages innumera paganorum. Cognitâ igitur per famam & nuncium morte ejus, Dux Birgerus orans pro anima ejus, benedixit Deum pro eo quod separatus esset ab illo.

Hic de consilio uxoris suæ, & omnium Optimatum regni, accepit uxorem filio suo regi VValdemaro filiam regis

Daciae

Daciæ Sophiam, quam pater suus Rex Daciæ Ericus cum multa ambitione, & Nobilium utriusque sexus decentissimæ comitiva transmisit in Sueciam, dans cum ea duas civitates in dotem, scilicet Treleborg & Malmö, & celebratæ sunt nuptiæ Inecopiæ cum multa gloria & ambitione regali, a ostentatione militari. Dux autem Birgerus quamdiu vixit regnum gubernabat, interea Leges quasdam condens, præcipuè de hæreditate sororis cum fratre, & de immunitate domesticæ, & ac alias quamplures incolis regni satis acceptas quæ & hodie usque servantur.

Quia vero his temporibus Careli & Rutheni, regnum Sueciæ occultis & continuis oppugnationibus infestabant, diu noctuque inter rupes maritimas navigio furtivo in insulis latitantes, & damna intolerabilia Regnicolis inferentes, nam & Archiepiscopum Iohannem circa Almersteeck occiderunt, & Sigtoniam combusserunt anno Domini MCCV. Ducem etiam Iohannem, qui IX. annis sine reditu in patriam appellat, contra Ruthenos & Ingrios in terris eorum pugnaverat, præcipuè in nocte postquam in regnum redierat, circa Aschanes occiderunt: quod uxor ejus continuò vindicavit, omnes eos occidi faciens in monte qui dicitur Estaklipa, ac infusa alia damna Regnicolis intulerunt. Ideo Dux Birgerus tantum malo viam præcludens, prudentissimo consilio ductus, castrum Stocholmense cum oppido fundans, & muris validissimis cingens, consuetum hostibus introitum interdixit; Atque in hunc modum mari mediterraneo Succorum, quod dicitur Melar, seram firmissimam anteponebat, circumpositis civitatibus, Ecclesiis atque Parochiis pacem dedit & requiem a infestationibus Paganorum. Obiit autem hic Birgerus anno Domini MCCLXVI. sepultusque in Alvastra, Ducissa benevolentia ante defuncta, eodemque Guido Cardinalis Calmarianus venit.

Mortuo igitur Duce Birgero, cum jam filii sui, VValdemarus, Magnus, Ericus & Benedictus, sui juris esse cæperissent, qui patre vivente sub ejus alis degentes, de nullis se intrömiserunt gubernandis, exinde cæperunt propriis commodis & utilitatibus avidius attendere, & quæcumque possent in partem suam trahere. Divisis igitur bonis patrimonialibus, & quæ eis possent jure hæreditatis

venire, de regno quoque partes aliquas singuli acceperunt. Magnus enim antedictus Dux effectus, nomine Ducatus accepit Sudermanniam, cum castro Nycopenfi, & multis alijs quæ volebat. Hic ergo multâ animositate & strenuitate regens, multiplicavit familiam, artes militares cum suis studiosè & potenter exercuit, potentiores regni sibi Consiliarios acquisivit, statum ac Curiam suam nobiliter gubernavit, & Regem non inferior in omnibus esse cepit. Displicebat verò Regi tanta ambitio, & viis quibus honestè potuit dilationem tantæ præsumptionis in parte cohibuit. Vnde statim post patris funera, dissensio inter fratres est orta. Accessit ad hæc Regis superbia, quæ fratres Regis cepit habere contemptu, in infimos in conversatione & colloquio sic despexit, ut raro vererentur eum aliquod eis charitatis ostenderet, & quidquid illi apud Regem egerunt, sibi displicere monstravit. Vnde & ipsum Duce CCVLinum Magnum, cum esset homo niger & macer, Kesklebötâ patriam appellare consuevit, Fratrem verò ejus Ericum appellavit, præterea Inghite. Hæc autem cognominum sive agnominum occupatio, majoris odii & rancoris seminarium ministrabat. Vnde Regis quoque miseriam & opprobrium nimis magnum, & iniquam desolationem & damna, Diabolus hæc congescit, quod socer suus Ericus rex Daciæ, à fratre suo Abele, ut fuit, causa narratur, occisus, reliquit post se duas filias virgines, Iuliam & Agnetam. Hæc Iutha instinctu Diabolico, atque iniquo capere cepit ardore & desiderio, videndi sororem suam ad dicitur Sophiam reginam Suecorum, asserens se non posse curari, nisi si civiliter pro remedio antequam illâ visâ. Et cum à Nobilibus in matrimonium conjugium peteretur, & ad hoc assensus accederet propinquis, illa se asseruit in perpetua virginitate mansuram, cum igitur continuatis suspiriis diebus ac noctibus, nihil aliud somniaret, cogitaret & diceret, nisi ut Sophiam aspiceret, annuerunt, licet invitæ, qui illam recommendatam habebant, parantes ei equos, familiares ancillas & cætera necessaria esse curata. Rex autem VValdemarus audito ejus adventu, misit in occursum ejus turbam utriusque sexus hominum, quæ probabilissimè expeditam. Venit igitur illa in regnum Sueciæ, & quando ad Regale palatium, velut si unus angelorum de celo descendisset in terras, cepit autem Rex cum illa nimis familiariter & socialiter conversari, & quotidianis aspectibus

atque

atque sermonibus, cum blanditiis & applausibus delinitus, Diabolo instigante, ad illicita incitari. Vnde & ex eo dicitur incæstuosam sobolem suscepisse. Quo cognito, regina Sophia omnem quem ætatis habuerat decorem & pulchritudinem exiit facialem, verso vultu continuum in pallorem. Habebat nihilominus rex VValdemarus ex regina Sophia unum filium & duas filias, nomen filii Domicillus Ericus. Erat autem ipse nobilissimæ indolis & honestissimorum morum: Filia verò altera Rikissa, altera Marina; Hæ simul nuptui sunt traditæ: Rikissa quidem Duci de Kalis; Marina verò Domino de Deffeholt. Quæ celebratis earum nuptiis Nycopiæ, cum Regia ambitione & multo apparatu abundantissimè dotatæ, à patre ad terras principum prædictorum honestissimè ducebantur: Ericus autem filius Regis obiit anno Domini MCCLXVIII. Hujus tempore, scilicet anno MCCLXVIII. combusta est Vpsalia quarto. Anno eodem quoque obiit Dominus Laurentius Archiepiscopus Vpsalensis, & sepultus est apud fratres Minores Enecopiæ, videlicet fratres ordinis sui. Anno MCLXXIII. translatae sunt reliquiae S. Erici, constructâ Ecclesiâ lignea intra muros inceptos in monte S. Trinitatis, ubi quondam stetit templum Vpsala trium Deorum.

Procedente autem tempore, occasione discordiæ inter Regem & fratres ejus multiplices interveniente, & invidia paulatim, ut affolet, magis ac magis crescente, quæ catenus latuerant, in publicum sunt deducta. Cum enim Rex cum tribus fratribus suis & regni Consiliariis, ac pene omnibus Proceribus regni nobilibus statutâ die convenissent in Trenijanees, gravis facta est contentio inter fratres. Aderant omnes Episcopi regni, partes suas, ut oportuit, interponentes, & juxta vires suas pro concordia laborantes; maximè autem frater Regis Benedictus Episcopus Lincopensis, qui cum haberet Finlandiam in Ducatum, & de patrimonialibus bonis partem suam, omnia exhibuit relinquenda & fratribus suis laicis dividenda, ut saltem suis sic essent contenti limitibus, & pacem atque concordiam servarent. Cæteri autem Nobilium & Potentum pro amicabile compositione, modis omnibus sibi possibilibus laboraverunt; Sed affuit inter eos ipse Sathan, qui plus omnibus profecit in malum, ut extremè discordes ab invicem separati abinde discederent, Rege ipso

fratr

fratre su
navit H
Daciam
quantum
filio Ch
præced
Gregor
VVeitr
tum, a
VValde
affirma
tum D
pugnans
mines v
multitu
fratrem
secutus
continua
dicitur
bus & c
dormier
tem rel
transien
sine ord
vagus a
tibus. R
Scaccos
bat igna
Dux Ma
exercitu
cacabor
rum un
MCC
ciaret I
atque f
suscep
paululu
sua & r
improvi

fratre suo Duce Magno hostiliter diffidato. Rex ergo festinavit Holmiam, & Dux Nicopiam primo adiens, ac deinde in Daciam properans, exercitum sibi ex Dacis & Alemannis, quantum putabat sufficere, collegit in brevi sub Erico rege filio Christophori, anno regni ejus XVII. Cum jam anno præcedente celebratum fuisset Concilium Lugdunense à Gregorio X. Exercitu igitur congregato, Dux Magnus intrat VVestrogothiam, publicè protestatus se aut regnum habiturum, aut in prælio moriturum. Hoc cum Rex audivisset VValdemarus, respondit *eum minus obienturum quam regnum*, affirmans & ipse quod vellet cum ipso pugnare, si, & in quantum Daci & Alemanni sui, adventum ejus expectarent ad pugnam. Collegit igitur omne robur exercitus sui regni, omnes videlicet qui in ejus arma jurati essent, sed & rusticam multitudinem infinitam, Et cum hoc grandi exercitu contra fratrem suum Magnum Ducem in VVestrogothiam profecturus, negligentius agens, multitudine præcedente, & continuo itinere procedente; ac sylvam intermediam, quæ dicitur Tijvedh, transcurrente, ipse cum electis pugnantibus & bellatoribus in Romundabodæ remansit pausans & dormiens, & cum Mars ingrueret ocia sumens. Exercitus autem reliquæ multitudinis quæ præcesserat, & sylvam jam transierat, juxta villam Hovva stationem accepit, & sine Duce, sine ordine, sine dirigente & facienda imperante derelictus, vagus ac dubius ferebatur, aliis hac, aliis illud attentare volentibus. Rege itaque ita dormiente, & Reginâ magniloquâ ad Scaccos ludente, dum Regis exercitus quid faceret fluctuabat ignarus, subito super illos irruit Danorum exercitus, quem Dux Magnus adduxerat, & prævaluit Dux & Regis stravit exercitum, & ut verba Reginæ in vacuum non transirent, cacabos reformavit. Tunc qui evadere potuerunt, ad sylvarum umbracula, lacus & abdita confugerunt, anno Domini MCCLXXV. Evasit autem unus equester penè solus ut nunciaret Regi. Nunciavit verò non solum verbis & querelâ, atque flebili voce sermonum, sed & diris vulneribus quæ susceperat sanguine defluente. Consuluit tamen Regi, quod paululum retrogressus colligeret denuo viros & vires, & pro sua & regni tuitione vigilantius decertaret. Sed ille; ut erat improvidus, meticulosus, & in rebus forte bellicis minus

edoctus, de sola fuga cogitans, & manum militarem, quæ apud eum convenerat, absque consilio relinquens, in VVermelandiam præcipitanter fugi. Militiâ enim à Rege derelictâ in Nericiam se recepit. Dux autem sine mora procedens, cum Regem fugisse rescisset, continuo post eum direxit vernaculos expeditos, qui eum è vestigio prosequuti, ubi se hospitio reciperet in villa quadam, adhuc quasi securum conantem, & in mensa pausantem diutius comprehenderunt, & ad Ducem, qui interim regnum sibi conquirere festinabat, celerius adduxerunt. Nec erat jam quisquam qui Dacis se opponeret, contra eum pro Rege pugnando, aut civitates vel fortalitia muniendo. Quin potius Majores natu de regno ad eum confluebant, fidelitatis & homagij juramenta illi præstando. Rex autem Daciæ Ericus filius Christophæri, eidem Duci multiplex auxilium præstando, confortabat & cooperabatur eidem, tum occasione lucris sui & emolumentis speratis, tum ut Regem Sueciæ guerris & discordiâ bellisque afflictum truderet ad occasum. Nam idem rex Ericus brevi post, pro eodem VValdemaro rege decertans, & Ducem expugnare tendens, totam VVestrogothiam igne & ferro vastavit, non obstante quod Duci concesserat litteras hujus continentis & tenoris.

Ericus Dei gratiâ Danorum. Sclavorumque Rex, omnibus præsens scriptum cernentibus salutem in omnium Salvatore: Notum esse volumus præsentibus & futuris, quod inter nos ex una parte, & Nobiles ac Magnificos viros D. Magnum Ducem Sueciæ, & Dominicellum Ericum fratrem ejus ex alterâ, taliter placitatum est, fide mediâ, & conditum: quod nos ipsis pro viribus eorum conservandis efficaciter assistere debeamus, &c.

Effectus autem est, quod tunc assignavit eis C. armatos cum omni bellico apparatu, pro quibus illi promiserunt VI. M. marcarum argenti puri, & unum castrum in pignus quod ille volebat eligere; Ad cujus sustentationem, conservationem & manutentionem, promiserunt contribuere M. marcas annuatim Datis Sunderborg, anno MCCLXXV.

Rex igitur VValdemarus captivatus & ad locum ubi tunc Dux degebat adductus, ac ejus præsentis exhibitus, humiliatus coram eo, rogabat ut secum misericorditer ageret, asserens se fore contentum quoad negotium regni, dummodo pater-

na sibi hæreditas relinqueretur. Dux autem absque contentione, & sub quadam benevolentia & mansuetudine, sub hoc verborum respondit effectu: Scio quod frater vester sim, si me in jure meo libere vivere fecissetis, nec eo capitali odio, quod consilio & instinctu uxoris vestre in me conceperatis, persecuti fuissetis, ego ea quæ feceram nullatenus attentassem, nec vestram quietem in aliquo perurbassem. Ego nihilominus agam vobiscum, quod fuerit decentiæ & honoris, in tantum ut nemo dicere possit, me irrationabiliter aut immisericorditer egisse vobiscum. Tunc convocatis in VVestrogothiam Consiliariis regni, & omnibus pene Magnatibus, de consensu omnium qui interesse debebant, Dux assignavit fratri suo regi VValdemaro dimidium regni, hoc est, partem inferiorem, & scilicet VVestrogothiam, Ostrogothiam, Smalandiam, VVermelandiam & Daal. Dux verò elegit partem superiorem regni, nempe Sueciam, & quæ nemo illud famosum dividit à regno Gothorum. Alij dicunt Regem VValdemarum fugisse tunc in Norvegiam cum uxore & filio, & cum post hoc facta esset discordia inter fratrem suum Ducem Magnum, & Regem Daciæ pro non soluto sibi argento, adjunxerit se illi, & cum ejus exercitu intraverit Sueciam, ac eam hostiliter devastaverit in Verendia, & VVestrogothia, ac deinde placitatum fuerit quod haberet Dux Magnus dimidium regni. Item post victoriam sibi concessam in Hovva, ut præmittitur, Dux Magnus jam, ut quidam putant, Rex coronatus VVbaliæ, duxit uxorem Hellevviig filiam Gerardi Comitis senioris Holsatiæ.

Sed verius anno Domini MCCLXXVI. Magnus filius Birgeri Ducis, & frater VValdemari regis prædicti, electus est in regem Sueciæ; & in Ecclesia VVpsalensi coronatus, fratre suo jam regno privato. Coronatus est autem in festo Pentecostes, & in festo Martini celebravit nuptias suas Calmariæ, accepta in uxorem filia Comitis Holsatiæ Gerardi senioris, nomine Hellevviig virgine nobilissima, quam omnes Regnicolæ de virtute multiplici commendabant. Orta est autem dissensio gravissima inter eundem regem Magnum, & regem Daciæ Ericum, pro eo quod rex Magnus distulit solvere regi Erico argentum sibi promissum pro expeditione exercitus, quem ab eo acceperat contra fratrem. Et si quæ alia inter eos fuit causa dissensionis nescitur. Vnde rex

Magnus distulit solvere regi Erico argentum sibi promissum pro expeditione exercitus, quem ab eo acceperat contra fratrem. Et si quæ alia inter eos fuit causa dissensionis nescitur. Vnde rex Magnus parabat exercitum, cum eo intraturus in Scaniam. Sed virgine sibi desponsatâ Calmariam veniente, deliberavit prius nuptias celebrare, & deinde hostili exercitu suo Scaniam vastaturus intrare. Paratis igitur cum festinatione, quæ erant tantæ solennitati necessaria, paratisque quam velocissimè nuptiarum solenniis, & factâ donatione propter nuptias, Dafföo cum tribus adjacentibus provinciis, fideles suos jubet esse paratos, & in continenti Scaniam & Hallandiam intrans; horrendo utramque vastavit incendio. Sed apud pontem Rignabro ultra progredi prohibitus, in Sueciam est reversus.

Hæc autem inæstimabilia damna pauperibus illis, quæ passi sunt, ob nihil aliud intulit, nisi quod rex Ericus exegit ab eo argentum, sibi promissum ab eo pro C. familiarium armatura. Hoc etiam anno obiit Domicellus Ericus frater regum Valdemari & Magni.

Illatis verò tantis injuriis, & Scanensibus tantis damnis affectis, rex Ericus cum tota Daciæ Baronia, ultricem commovetur in iram, & ad sumendam vindictam tantæ tyrannidis vehementer accensus, modos idoneos inquirebat. Quieverunt tamen hac hyeme à bellorum insultu. Sed non quieverunt animis, quo minus sibi de armorum apparatus providerent. Attraxerunt interim sibi regem VValdemarum, ut ipse cum eis in eandem sententiam conspiraret. Quorum perluto circumventus consilio, & propriâ insuper temeritate traductus, ut occasionem quæreret contra fratrem, in causam transiens alienam, ad exigendum argentum Regi Danorum promissum, se quasi advocatum medium introjecit. Accessit igitur fratrem suum regem Magnum in loco qui dicitur Sanda, aperte ei denuncians, aut fortè per alios significans, quod de divisione regni jam aliàs facta, non esset contentus, imò vellet aut totum regnum habere, aut toto carere. De Danorum potentia & assistentia plus justo confusus, reputans ut quorum auxilio frater suus jam victor fuerat, eorum etiam potentiâ vinceretur. Adjunctus inde Donorum exercitui, qui in æstate sequenti

tende-

tendebat in Verendiam, patriam illam vastavit incendio, civitatem Vexionensem igne conflagrante comburens, cum Ecclesia Cathedrali. Damnum tamen refudit Ecclesiæ, dans ei Tollegarna perpetuo possidendum in refusionem incendii memorati. Superuenit etiam novus exercitus ad eandem partes ex Dacia, cujus Duces præcipui erant egregii Milites Dominus Palno Hvijt, & Benedictus de Alsnö, invictissimi bellatores, qui dum nihil periculi imminere sentirent, armis depositis commestrationi vacabant, cum subito vox præconis insonuit, adesse præforibus adversarios Vplandenses, quorum ductor & institutor erat egregius Miles Dominus Vlpho Carlson, CC. habens equites bellatores. Tunc Dani præcipientes currunt ad arma, equos potenter ascendunt, & viriliter obviant inimicis, quos illi bello paratiores excipiunt, & victores effecti captivos suos Dacos ad propria redire sinentes, unius anni terminum concesserunt. Quo elapso Sudercopiam venire, fide mediâ & obligatione solitâ, promiserunt: Hæc anno Domini MCCLXXVI.

Anno sequenti videlicet MCCI XXVII. VValdemarus quondam rex Sueciæ, cum rege Danorum Erico cum immenso exercitu Vestrogothiam intraverunt, quam & miserabiliter vastaverunt, rege Erico moram trahente in Axevvald, dum gens quam secum adduxerunt VVestrogothiam pervagata, patriam illam redderet desolatam. Habebat VValdemarus spem, ut fratre suo veniente & victo, ipse in gradum pristinæ dignitatis regniæ redderetur. Regis verò Danorum intentio fuit, ut vindicaret in regnum Sueciæ, quod Sueci cum rege suo Magno in regnum Daciæ commisisset, & ut Regem ipsum cogeret ad solvendum argentum jam sæpius memoratum. Dissimulabat interim rex Magnus partes intrare Vestrogothiæ, ut Regem Daciæ debellaret, aut quia putabat se tantam potentiam non habere, præcipue cum nondum esset, secundum aliquos, coronatus in regem, aut quia parcens humano sanguini noluit tantam stragem utrinque committi. Postquam ergo Rex Danorum moram longam traxisset ibidem, ex causis emergentibus coactus est reverti in Daciam. Nobilibus autem & potentioribus utriusque regni diu multumque pro concordia laboran-

tibus, ad hoc tandem negotium est deductum ut regi Danorum solveretur memoratum argentum, & in hoc contentus & pacatus cum rege Magno, in firmam amicitiam convenerat. Et hoc pacto inito, rex Ericus cum suo exercitu in Daciam est reversus, comitante pariter eos rege Valdemaro. Putant quidam hac vice, nec prius obtentum, ut rex VValdemarus dimidium regni obtineret, & Magnus nihilominus solus rex Sueciæ diceretur: Et quod tunc primum Magnus electus sit in regem, cum jam omnes audissent infidelitatem & fraudem regis VValdemari. Potuit autem esse quod pars dimidia regni, quam Magnus ei concesserat, visa VValdemari stultitia, cum cæteris in electionem Magni consenserit. Dicunt alii quod Dux Magnus non aliter fuerat electus in Regem, nisi quod armorum vi fratrem suum eiecerit, & regnum per potentiam occupaverit. In omnibus enim quæ de eo hæctenus sunt narrata in chronicis, non Rex sed Dux fuerat nominatus. Alicubi scriptum invenies hoc modo: Anno M C C L X X V I. depositus est rex VValdemarus per Ecclesiam & per Principes propter sua facinora, & electus est frater ejus Magnus apud Morasteen, & in Vpsaliensi Ecclesia coronatus. Eodem anno M C C L X X V I. translatus est Beatus Ericus, & sedes Archiepif. de antiqua Vbsalia ad eum locum ubi nunc fundata est Ecclesia Metropolitana. Hic rex Magnus cum esset vir strenuus, ac in rebus bellicis & actionibus militaribus insignis & clarus, diligebat milites, ac alios Nobiles, qui operam dabant studiis militaribus, & eo amplius, quò diligentius eos videbat strenuis actibus insudare. Inde factum est ut viri extranei, Alemanni & Daci multam familiaritatem cum eo contraherent, altumque locum eminentiæ & amicitia, etiam præ indigenis obtinerent. Sueci enim, præcipuè Vplandenses, ut plurimum tepidi sunt, moribus segnes, conversatione distorti, rusticano potius operi quam arduis rebus intenti, ideoque Curialibus & militaribus negotiis & Principum obsequiis minus apti. Decipiuntur autem Principes frequenter in electione virorum, dum gestus exteriores & verborum blanditias æstimantes, intentiones loquentium aut servientium non attendunt: Fistula enim dulce canit, volucem dum decipit auceps. Qui tecum loquitur tendit ad laqueum. Laudatur quippe princeps peccator

catot
tor, q
Fili, h
scas ei
de Da
Magn
cium
quo
Nesci
erat u
dum o
tunita
Rex h
& ad
stitut
cum
tam a
mine
fangu
ret,
hono
multa
qui v
vel ob
supra
cum
vifse
regno
gi die
cum
cern
rifle
Offe
ciis,
ram
festin
ciem
latio
vel p

cator in desiderijs animæ suæ ; & iniquus benedicatur adulator, qui lactat & palpat, & caput inpinguat oleo peccatorum: Fili, inquit Sapiens, si te lactaverint peccatores, non acquiescas eis. Accidit interim Militem quendam ob sua demerita de Dacia exulare, cui nomen erat Petrus Porze, qui ad regem Magnum divertens, multo ab eo favore susceptus, fortalicium quoddam ab eo munitissimum regendum accepit, ex quo etiam multa spolia & pauperum exactiones exercuit. Nescio si simulato exilio fraudem molitus advenerit. Hic erat unus qui argentum promissum exegit, ad quod obtinendum castrum sibi commissum taliter usus est: Inventa enim oportunitate, invitatum à se Regē vocavit ad castrum, & cum jam Rex hilarior esset, residentem in mensa hostiliter captivavit, & ad solvendum promissa minaci manu & voce coëgit. Constitutus igitur Rex & in arcto positus, castrum illi Ludovicæ cum subjectis redivitibus assignavit, & nihilominus illi consuetam amicitiam conservavit. Erat & alius Miles de Dacia nomine Ingemarus, in tantum regi Magno dilectus, ut ei consanguineam quandam suam Helenam matrimonio copularet, & ultra quam ille absque verecundia desiderare posset honorando dotaret. Commovit igitur intraneos indignatio multa, & æmulatio gravis accendit, qui homines extraneos, qui vel propter eorum facinora à patria propria erant ejecti, vel ob insidias fabricandas terram intraverant alienam, Rex supra omnes indigenas divitiis & honoribus extulisset, & cum eis in arduis regni negociis sua consilia tractare consuevisset, Regnicolis posthabitis. Erant eo tempore potiores in regno de posteritate geniti Ducis Folchonis, qui & Folchungi dicebantur: quibus ratione genituræ quasi ex officio incumbebat, ea deducere ad notitiam Regis qui Rempub. concernebant, si oportune pro modo, loco & tempore id fecissent. Offensum enim Principem super agendis & gerendis negociis, convenire non est aliud, quam expandere retia in capturam in æquore procelloso. Se quippe & retia sua perdere festinat, qui tempestati se ingerit, & tranquillam maris faciem non expectat. Nam & ea quæ per se grata sunt, ex relatione quandoque displicent inconsueta. Hi ergo Folkungi vel pro sua duntaxat progenie, vel in persona totius Sueciæ

Baronia, regem increpare sunt ausi, dicentes quod jactanter & ambitiose pro quadam sui nominis gloria extraneos præferret innatis. Militem autem illum Ingemarum duris sermonibus sunt aggressi, dicentes se neque sanguine, sive parentela, aut industria militari eo inferiores; Neque sui intuitu velle deinceps haberi contemptui, apertius exponentes, qui nisi Rex sensum suum in discretionem virorum aliter informaret, & viros extraneos eis præferre desisteret, ipsi de remedio providerent. Ille vero, ut erat elatus, contumeliosus & audax, durius ad eorum verba respondit, arguens primum quod pro ejus minoratione & abjectione coram Majestate Regni laborassent, dicens eos talia protulisse, quæ merito debuissent tacuisse. Deinde quasi suo merito exaltatum, in nullo eis penitus obligari, utpote quorum auxilio nunquam fuerat vel senserat se relevatum. Ac demum contemptis eorum minis, suavit ut quantum possent & vellent facerent, scientes quicquid facerent se non timere.

Hoc tempore, videlicet anno MCCLXXVIII. obiit Dn, Ericus Episcopus Scarenfis. Eodem anno obiit D. Folko Archiepif. Vbsalensis, & electus est D. Iacobus Israëlitis, annoque sequenti consecratus. Eodem anno videlicet MCCLXXVIII. interfectus est Ingemar Miles Dacus, de consilio Dn. Ioannis Philippi, & ab ipso captus est Gerbardus comes Holsatiæ. An. etiam MCCLXXVIII. Regina Suecorum D. Hellevviik, civitatē adiit Scarensem cum patre suo D. Gerardo Comite Holsatiæ loquutura, Affuit ibidē Miles memoratus Ingemar Nilson Dacus Regis prestolatus adventum. Aderant nihilominus & aliqui de Folkungis, videlicet Ioan Philipson, Ioan Carlson, Amund Turefson, & Dn. Philippus de Runeby, (alias de Ranspuby) Hi sicut mente tractaverant & voce non tacuerant, efficere cupiebant ne extranei in regno principatum aliquem obtinerent, initio consilio concluderunt D. Gerardum Comitem, Holsatiæ patrem nempe Reginae, & Regis focerum captivare. Nec distulerunt qui mente conceperunt effectui mancipare. Continuo n. ad arma prosiliunt, locum in quo debebat invadunt, & ibidem reperientes presatum Ingemarum, eundem truculenter occidunt; Gerardum v. Comitem captivantes, & de loco velocius auferentes, in castro Imseborg incluserunt, Regina autem stupescata & territa, in

nonaste
cajus an
son, qui
caltrum
bus fact
depositu
& contu
muerur
Regina
chungi
rum & f
zate &
gni min
buerat
ligenti
riculoso
stodiens
Concep
mulavit
& nunci
se habe
per eos
& ratio
zelante
invasor
modum
culis lib
dissenti
mos m
ciffimis
reasi,
perpet
contin
ex eis
cati; I
bonis v
Birger
fectus
data.

monasterium se recepit. Præcipuus vero inter Folchungos, cuius autoritate & consilio hæc gerebantur, erat Ioan Philipson, qui Ingemaro occiso & Comite captivato, mox cum suis castrum Ienecopense munitissimum obsidione ligavit. In quibus factis dicunt quidam Dominum VValdemarum, jam tunc depositum pariter cum eis concurrisse; Audivit quoque Rex, & conturbatus etiam venter ejus à voce narrantis, contremueruntque labia audientis. Dolebat quidem pro socero & Regina, timebat nihilominus pro seipso; Erant enim Folchungi viri potentes in regno, longam post se restim amicorum & familiarium trahentes. Sed etiam frater Regis senior ætate & dignitate, Dominus VValdemarus de amissione regni minus benè contentus, multos intra regnum & extra habuerat fautores & amicos. Tanto igitur tempestivius & diligentius sibi providit de remedio salutari; quante mora periculosior in tanto discrimine videbatur, præcipue in custodiendis munitionibus suis, & sui corporis securæ tutela. Conceptum ergo furorem aduersus Folchungos cautè dissimulavit ad tempus, & cæpit ad præfatos Milites per litteras & nuncios, & in conversatione mutua blandè & familiariter se habere, laudans atque approbans, & commendans quæ per eos gesta fuerant in præmissis, dicensque quod justè & rationabiliter hæc fecissent, & tanquam fidelissimi viri zelantes pro patria, bonum regni seire & procurare volentes, inuafores extraneos excludere cupientes: Atque in hunc modum obtinuit præfatum Comitem à captivitate & vinculis liberari, & ad propria cum honore redire, insultum dissentionemque abortam, furentesque ac concitatos animos mitigari: Exinde oportunitate inventâ, litteris dulcissimis vocavit eosdem ad se constitutum in civitate Scaresni, in curia in qua præmissa cædes & captivatio fuerat perpetrata, cui nomen erat Gellaquist; Quos venientes fecit continuo comprehendi, & ad Stocholm perduci, ubi duo ex eis Iohan Philipson, & Iohan Carlson capite sunt truncati; Philippus vero de Runeby omnibus suis hæreditariis bonis vitam cum difficultate redemit: Decollatus est etiam Birgerus frater Iohan Philipson; Carolus autem præfectus est Finlandiæ: & ita omnis hæc discordia sedata.

Anno MCCLXXIX. obiit Nicolaus Papa, & Martinus electus est. Eodem anno resignavit Valdemarus totum regnum ad manus fratris sui Magni, & recessit in Daciam ad suam Christianam. Eodem anno mortuus est primogenitus regis Magni & Vbsaliae sepultus. Anno MCCLXXX. decollati sunt supra scripti, videlicet Iohan Philipson & Birgerus frater ejus, & Iohan Carlson fororius eorum, & alij multi. Ast an: MCCLXXXI. obiit Dominus Iacobus Archiepiscopus Vbsalensis, & electus est Iohannes Adolphi. Præterito anno natus est Birgerus postea rex. Eodem anno mortuus est Magnus rex Norvegiæ, & electus est filius ejus Ericus in Regem. Anno Domini MCCLXXXII. mortua est Ingridis Skeningensis, quæ fundavit illic monasterium. Sed anno MCCLXXXI. venerunt illuc Sorores. Verum eodem anno obiit Vlpho Dapifer. Anno Domini MCCLXXXIV. electus est in regem Sueciæ Birgerus filius Magni Skeningæ, & Ericus frater ejus factus est Dux, licet ambo essent parvuli; Benedictus Dux Finlandiæ.

Post hæc rex Suecorum Magnus, & rex Danorum Ericus, pro fraternali & firma eorum concordia ad invicem, convenerunt in confinio utriusque regni in multa militum comitiva; Vbi hastiludia & multa militaris studii exercitia sunt habita, in quibus exercendis famosiores isti fuerunt de Dacia: Dominus Petrus Seaning, cui ex adverso occurrit ex Suecis Hollingerus Carlson, filius Legislatoris Caroli. Item ex parte Dacorum quidam Magnus Dysevvald, admodum Goliath castris Israël exprobrantis, fecit sæpius proclamari: Vtrumne esset Vplandensis aliquis qui sub vadio equorum partis utriusque, cum adjectione centum marcarum, sibi vellet occurrere. Surrexit tandem quidam ex Suecorum parte Erenghisfel Plata, qui conventionem facta primo illum congressu longè dejecit ab equo. Eo autem tempore sunt ambo Reges, Magnus Suecorum & Ericus Danorum amicissimè concordati, datis per regem Magnum litteris infra scriptis.

Magnus Dei gratiâ Suecorum, Gothorumque Rex, salutem in Domino. Notum facimus quod sopitis & terminatis omnibus causis injuriis & questionibus, quæ vertebantur inter chariss. fratrem nostrum D. Ericum Danorum Slavorumque regem parte ex una, & no-
ex altera, bonâ fide promittimus eidem Domino Regi Daciæ, sive
suc

successori suo, solvere IV. M. Marcarum argenti puri, ad pondus
Colonienſe, terminis in ſcriptis, impignorantes eidem caſtrum Lu-
loſiæ, cum Diſtrictibus adjacentibus, &c.

Tunc rex Danorum Ericus interpoſuit partes ſuas, ut ad con-
cordiam reducerentur rex Magnus & frater ſuus Dominus
Valdemarus quondam rex Sueciæ, eratque contentus idem
D. Valdemarus liberè reſignare ad manus fratris ſui Domini
Magni regis partem regni dimidiam, quam ex priori con-
cordia & pacto acceperat poſſidendam, dummodo rura pater-
nalia & hæreditaria poſſet libere ac integre poſſidere: jam
enim mortua erat Sophia regina, ideoque propoſuit in Da-
cia reſidere, accepta ibi uxore quadam Chriſtina, ac ea mor-
tua, quadam filia Comitis Catharina. Quibus itaque hoc
modo per Regem Daciæ, & quosdam alios concordatis li-
bere reſignationis ſuæ dedit litteras in hunc modum.

*Vniuerſis Chriſti fidelibus ad quos præſentes litteræ pervenerint,
Valdemarus Dei gratiâ Rex Sueorum, ſalutem in Domino ſem-
piternam. Noverit tam ætas præſentium quam poſteritas ſuturorum,
nos Regnum Sueorum, quod ad nos jure hæreditario devolutum eſt,
chariſſimo fratri noſtro Domino Magno, eadem gratiâ Duci Sueo-
rum concedere & dare, cum omni gubernatione, jure & regimine
poſſidendum, Coronam regni ei cum omnibus Regalibus attinentiis
concedentes, firmiſſimeque promittentes, quod nunquam occultè vel
mani feſte, factis, dictis vel ſcriptis, in regno vel extra, huic ordina-
tioni contrarie velimus, &c.*

Extant plures litteræ ſuæ de regni reſignatione; Sed &
litteræ teſtimoniales Conſiliariorum regni ſuper eodem, que
etiã aſſerunt D. Magnum valde fuiſſe difficilem & invitum
ad ſuſcipiendam reſignationem hujusmodi & onera regiæ
dignitatis. Dederunt etiã Conſilarii regi Magno litteras in
hunc modum.

*Benedictus Dei gratiâ Dux Finlandiæ, Magnus eadem gratiâ
Uplandeniſis Epicoſopus, &c. confitemur & publicè proteſtamur, nos
illuſtri Domino noſtro Magno Dei gratia Sueorum atque Gotthoruni
regi ſalubriter conſuluiſſe, & modis omnibus ſuggeſiſſe, quod D.
Valdemarus fratrem ſuum, qui omni jure, quod in regno noſtro di-
gnoſcebatur poſſidere, liberè renunciato, memoratum regnum nihi-
lominus per ſe & per ſuos, nec non & alienos attentavit inhumane
per turbare. Qui dimiſſa etiã uxore propria & legitima,
quæſi*

quasi mente captus & suae fame prodigus, ac antiqui hostis suggestione & instinctu, ultionis formidine divinae minimè refrænatus mulierculis vilibus interdum per coitum damnatum, quandoque etiam & sceleribus adulterii publice adhaerebat, contemnens ad salutarem Praelatorum regni monitionem, ab earundem nefario consortio restitire & ad tantam vergebat ignominiam inopiamque, ut in alienis partibus cæperit degere vagabundus, in maximum suae animae praesudicium & scandalum plurimorum, easque emendatione vitae suae, & morum reformatione, deputatis sibi servitoribus competentibus, cum esculentis & poculentis faciat custodiri &c. Datis anno Domini MCCLXXV.

Hoc tempore quidam Magnus in multis scribebat se Archielectum Vbsalensem: Item electum & confirmatum Ecclesiae Vbsalensis, quarum una est de matrimonio contracto inter Primislaum Ducem majoris Poloniae, & Domicellam Richissam filiam Domini Valdemari regis Sueciae, in qua etiam ponitur Ericus Archiepiscopus Magdeburgensis: Item ipse fecit permutationem cum Corona de piscatura & partibus omnibus Vbsaliae, scribens se Electum & consecratum: Sed Ericus rex Danorum de rebellibus non colligendis, in regno suo tales regi Magno dedit litteras.

Ericus Dei gratia Danorum Slavorumque Rex, omnibus praesens scriptum cernentibus in Domino salutem. Noveritis quod nos charissimo fratri nostro Magno regi Sueorum illustri bona fide promittimus, quod si processu temporis aliquis de hominibus suis sibi contumaciter opposuerit, nullum ad nos refugium habere debeat; Ne praestabimus eidem auxilium aut favorem: Et ipse nobis versa vice de hominibus nostris idem facere repromissit. Datum Lagabohm anno Domini MCCLXXVIII.

Atqui super matrimonio inter Liberos utrinque contrahendo, hujusmodi dedit litteras.

Ericus Dei gratia Danorum Slavorumque Rex, omnibus praesens scriptum cernentibus in Domino salutem. Noveritis quod nos summo animo intendentes, ac firmum propositum habentes, quod inter magnificum principem D. Magnum Sueorum Gothorumque Regem illustrem, fratrem nostrum charissimum, & regnum ipsius ex una parte, & nos & regnum nostrum ex altera, firma pax & amicitia stabilis perpetuo habeatur; Propter quod habito utroque fidelium consilio, nos dicto Regi fide media promissimus, & ipse nobis vice ver-

quod filiam nostram seniore[m], cum filio ipsius Regis Sueciæ & herede regni Sueciæ, cum ad annos nobiles pervenerit, matrimonium copulemus; Et si nos medio tempore mori contigerit, procurabimus quod ipsi nihilominus matrimonio iuter copulentur: Quod si persteterit, quo minus hujusmodi matrimonium sortiatur effectum, obligamus nos ad solvendum dicto Domino Magno X. M. mar- rum argenti puri; &c.

Item obligabant se ad succurrendum sibi, & præstandum alteri auxilium contra quoslibet impugnantes: Item de lia Comitissæ Holsatiæ & ejus dote: Item rex Daciæ & rex Sorvegiæ constituunt eundem Dominum Magnum regem Sueciæ, judicem in causâ quæ inter eos vertebatur, subjicentes se ejus judicio & sententiæ definitivæ, quæ fuit Calamitatis terminata; & multa ardua cum rege Danorum Erico, & rege Nericorum Erico, hic rex Magnus magnificè & magnanimiter, multumque prudenter operatus est. Cum einde pacem dedisset omnipotens Deus regi Sueorum Magno in circuitu & in regno, cepit cogitare ferventer & frequenter de animæ suæ salute, ut seminaret unde metere posset benedictionem. Cum igitur decrevisset filiam suam religioni tradere, & Christo Domino desponsare, elegit locum quem pariter cum filia Domino consecraret, apud oppidum Solmense in Norramalm. Sed locum ipsum superstitione quadam & ambitione pompatica Militari percelebrem fecit, & parcam dicere, perædavit. Convocata enim apud oppidum Stocholmense grandi multitudine Principum & Baronum de partibus ultramarinis, magna etiam copiâ Militum & Nobilium de regno, fecit convivium grande juxta magnificentiam Principalem diebus multis, ut ostenderet divitiarum regni sui, in multa etiam ostentatione militaris exercitij, pompa gloriæ secularis. In loco enim fundandi monasterij, filium suum Birgerum Militem fecit, qui factus Miles à patre, Ducem Brunsvicensem Albertum tunc præsentem, in multa suorum Nobilium comitiva Militem fecit, & hic ex consequenti Milites XL. creavit. Tunc repente monasterio erecto, & competenter in bonis immobilibus, ac aliis necessariis abundanter fundato, S. Claræ religioni & nomini dedicatur. Assumptis igitur ad Sororibus, filiam suam annum VI. ætatis agentem, sum-

sumptuosissimis expensis & ambitione Regiâ introduxit. De hinc manum apposuit in loco vicino, in insula videlicet dicta Kedieskeer, solenne monasterium erigere fratribus regulam & ordinem S. Francisci volentibus profiteri, in quo iussit se post suum obitum sepeliri. Tertium ejusdem ordinis inchoavit Arbogæ; & quartum Lincopiæ monasterium. Apud Skeningiam verò pro translatione & fundatione monasterij puellarum dedit centum marcas argenti puri. Demum referuntur & alia de eo pietatis opera multa maxime personis Religiosis exhibita munificentia Principali.

Nota, rex Ericus Daciæ filius Christopheri, qui contemporaneus erat regi Magno Ladulas, de quo superius facta est sæpe mentio, occisus fuit in Norra Iuthia, anno Domini MCCLXXXVII. in nocte S. Cecilie, in villa quæ vocatur Finnerorp. à Palnone Litla, socero Domini Stigoti, propter uxorem suam; Qui Stigotus, ædificato castro fortissimo in insula Hielm in Belthefund, exercuit inde latrocinia crudelissima quoad vixit: Post cujus mortem, filii sui dissentiente divisi sunt & fugerunt ad loca diversa, & quicumque ex eis potuerant captivari, morte pessimâ sunt precepti. Alibi venientes ita scriptum: Anno Domini MCCLXXXVI. Ericus rex Daciæ filius Christopheri, in nocte S. Cecilie, cum causationis in Iuthia demoratus, apud quoddam oppidum quievisset, cum nimium soporatus, in horreo quodam aperto ostio dormivisset, cunctis qui secum erant dormientibus, intraverunt cum parva lucerna VII. viri armati, quorum unus Regis caput cum manu supposita grosso truforio perforavit. Deinde alii subsequuti, LXX. vulnera ei inferentes, & ejus viscera extrahentes, crudeliter occiderunt: Qui autem hi fuerunt penitus ignoratur. Anno autem sequenti juratum est à Dacia à XXVII. Militibus, quod Dominus Iacobus Comes Hallandiæ, & Marschaleus Stigotus, sicut & Nicolaus Hallandsfar, Petrus Porse & frater suus eorum complices, erant Regis occisores, propter quod fugerunt in Norvegiam; Unde ædificaverunt in insula Hielm, ut supra, à qua postremò vocatus est quidam Rano, qui dicebatur unus eorum fuisse, quo canticum est solemne.

Rex igitur Magnus in senium vergens, volens futuris regni periculis providere, sed & filiis nihilominus prospicere

de statu & conservatione eorum, procuravit filium suum
 seniores Birgerum, in Regem elegi adhuc vivens. Electus
 est ergo in regem Sueciæ Birgerus filius Magni Skeningiæ,
 anno Domini MCCLXXXVIII. Cui etiam omnes Consiliarii
 & meliores regni homagium, & juramentum fidelitatis præ-
 stiterunt, jurantes & fide promittentes, quod eum
 post mortem patris sui haberent pro Rege, ac eidem, tan-
 quam vero Regi & Domino, adhererent: Deinde pro ma-
 jori stabilitate & firmitate, ac subsistentia tam regni quam
 filii, accepit ei uxorem Meretam filiam regis Daciæ Erici
 iam occisi, sororem scilicet Erici regis post patrem regnantis,
 adhuc parvulam, quam statim acceptam fecit in Suecia usque
 ad nuptias enutriti. Filiam verò suam Ingeburgem dedit
 Erico regi tunc Danorum uxorem. Hæc erat laudabilis inter
 omnes horum temporum & harum partium Reginas, omnia
 occurrentia difficilia, & iniqua in meliora & ad finem melio-
 rem convertens. Vnde & vir ejus super omnes Reges Daciæ
 novissimos prosperatus est valde. Ipse vicit Sclaviam, Röst,
 Rosok & sic de aliis. Turrim fortissimam ædificavit in Ver-
 namynd: Multa autem expendit & fecit pro rege Birgero,
 dum à fratribus suis impugnabatur.

Anno MCLXXXVIII. frater Ieronymus, qui erat ordinis
 fratrum Minorum Minister generalis, electus est in Papam,
 & consecratus mense Febuario, dictus est Nicolaus quartus.
 Eodem anno mense Martio rapuit Dominus Folcho, filius
 Domini Algoti Legiferi Vestrogothorum, Domicellam
 Ingridem filiam Dorsini Suantopolk, desponsatam Domino
 David Torstenson de Dacia, & cum ea fugit in Norvegiam.
 Hac de causa eodem mense captus est Dominus Algotus pa-
 ter ejus, & Dominus Roricus frater illius. Alij autem fratres
 sui, Dominus Petrus Cancellarius, Benedictus & Carolus fu-
 gerunt in Norvegiam, & illic à rege Norvegiæ sunt suscepti.
 Circa idem vero tempus captus est etiam Dominus Valde-
 marus quondam rex Suecorum, & in castro Nycopenfi inclu-
 sus. Eodem anno erat guerra in Gothlandia, inter cives de
 Visby & bondones terræ, pugnaveruntque in mense Aprili,
 vicerunt cives, tandemque reconciliati sunt per Dominum
 Magnum Regem Sueciæ, & permillum est civibus civita-
 tem circumdare muro & munire. Eodem anno combusta est

61.
 Birge-
 rus Ma-
 gni.

Skeningia cum Ecclesiis, præter monasterium Sororum. Eodem anno in mense octobri decollatus est per Dominum Tula Ebbeson, & socios suos, Dominus Arvidus Bengtson cum X. sociis, quod in Hallandia latrocinia exercebant, expulsi prius de Dacia propter occisionem regis Erici. Eodem anno intravit religionem Skeningiæ Domicella Margareta filia regis Valdemari & Reginae Sophiæ: Marina vero soror ejus in Alemaniæ nuptui traditur. Anno Domini MCCLXXXIX. Conventus venit in Montem Beatæ Virginis. Eodem anno Dominus Magnus Archiepiscopus Vbalaensis defunctus est, & electus sive postulatus est frater Iohannes de ordine Prædicatorum Episcopus Abogensis. Eodem anno Alverus Erengifelson, qui occiderat in Norvegia Attelum, propter quod à Nericiis insequutus fugit in Succiam, ibique coram rege Magno flexis genibus veniam petens, gratiæ Regis se submisit. Sed latenter fugiens & latrocinia exerceans, per Dominum David Torstenson Dapiferum Daciæ, juxta Helsingborg est rotatus. Eodem anno liberati sunt à captivitate Dominus Algotus & Röricus filius ejus. Carolus autem frater ejus Rörici in Lindöo, decapitatus ubi rapuerat Ingridem Domicellam. Röricus vero fugit in Norvegiam, ubi & mortuus est. Tunc Benedictus Legifer Ostrogothorum transivit ultramare, & filius ejus Magnus factus est Legifer pro eo. Hoc anno obiit Dominus Canutus Matthæi Legifer Nericiæ.

Anno Domini MCCLXXXIX. rex Magnus ad extrema vitæ se appropinquare considerans, & decumbens in lecto ægritudinis, vocari fecit ad se Nobiliores ac Discretiores viros regni sui, suadens ac perorans de concordia atque conservatione regni sui, eligens unum ex eis Torchillum Canuti Dapiferum, virum industrium, rationabilem & discretum regni Gubernatorem, & provisorem usque ad maturam ætatem filii sui Birgeri jam in regem electi, assignans ei vivo vocis oraculo regni gubernacula, simulque traditione manuali uxorem suam Reginam, & filios in multa verborum elegantia, & protestatione suæ fidei, derelinquens. Rogavit autem affantes ut eum mortuum sive defunctum deferrent Holmiam, sepeliendum in monasterio fratrum Minorum. Sicque sumptis Sacramentis spiritum tradidit Creatori, lacrymantibus

tibus & qui aderant, & qui longe positi audire potuerunt. Erat enim incolis regni, pauperibus saltem & his qui pacifice vivere voluerunt, protector & fidelissimus conservator. Convenientes igitur ad ejus funera rustici, portaverunt eum humeris suis usque ad locum ubi fuerat sepeliendus; concomitante quasi totâ regni Baronia Suecici. Drossatus v. regni Torchillus Canuti; juxta fidem & commissionem regis Magni, de consensu Nobilium & Magnatum, regni gubernationi manum apponens, adeo strenue, prudenter & laudabiliter gubernabat, ut Rectoratus sui tempore major quam antea, vel post fuit gratia hujus regni. Tanta erat in regno concordia, tanta pax & securitas, tanta denique omnium desiderandorum ad vitæ sustentationem abundantia, ut vix esset quod aliunde desiderari posset. Supervivens autem Dnus Valdemarus quondam rex Sueciæ, qui in castro Ny-cöpings per fratrem suum regem Magnum custodiæ fuerat mancipatus, liberiori & decentiori loco, vivendique modo jam etiam frui cepit. Permissus est enim juxta velle suum solatis uti, libere absque vinculis in castro deambulare, & quaquaversum eminus prospicere, traditis sibi à gubernatore famulis, in multa vestium & mensæ necessariorum abundantia, & domibus ac utensilibus, ut nihil minus quam Dominus regni in omni majestate regia videretur, absque eo quod limites castri prohibitus sit exire. Erat enim homo instabilis & periculosus, nullam servans fidem in verbis, sive promissis, Vivente enim rege Magno fratre suo, rex resignavit ei regnum, etiam non coactus; & tamen frequentius attentavit regnum ipsum de suis manibus exturbare. Regis enim Valdemari exercitu in prælio fugato, ipsoque Rege post breve exinde tempus in propria persona capto, fraterno circa ipsum procedente affectu, gratis fuit & plene redditus libertati, concessâ sibi regni medietate. Qui postmodum ad fratres suos accedens in Askanæs, & asserens sibi terreni regni gloriam vilesce-re, fratri suo Domino Magno instanter supplicavit, ut acceptâ suâ resignatione, ipse pieno jure cum Regis nomina regnum susciperet gubernandum. Tandem devictus ab hujusmodi instantiis, ipse Dominus Magnus, quamvis difficulter ut dicunt, resignationem admisit, & regnum consensit recipere. Ac hanc suam

resignationem in communi Placito Morating, cum juramento non revocandi, die quo regno vacante per ejus resignationem, dicto Domino Magno fratri suo fuit consensu omnium unanimiter assignatum, iterum renovavit. Sed & cum regno quorundam suggestione exisset, & guerras aliquanto tempore graves concitasset, rediens in oppido Skeningensi ad concordiam cum fratre suo Domino Magno, mediantibus regni Melioribus, dictæ resignationi se velle adherere asseruit, volens & consentiens quod Prælati Ecclesiæ Succanæ, sicut & factum est, sententiam excommunicationis in eum proferrent, quam, si contraveniret, incurreret ipso facto. Præcedente etiam tempore cum totum robur exercitus regni Succanæ se ad ipsum contulisset, & obsessum fuisset castrum lenocopense, viribus & potentiâ per omnia prævalens ipsi fratri suo Domino Magno, prædictam resignationem firmam atque ratam habere voluit. Quæ omnia alibi integraliter sunt expressa. Hoc etiam timore & causa, prædictus Dominus Torchillus Canuti regni gubernator effectus, simul adjunctis sibi commissariis captivabat Domicellum Ericum filium Domini Valdemari regis, ponens eum in castro Stocholmensi, in ea libertate, decentia, honestate, majestate, statu & dignitate, quo patrem suum constituerunt in castro Nycopeni; cum necessaria tamen custodia, ne de castri limitibus clam posset exire, ne forte novissimus error pejor fieret præcedente. Toto enim studio nitentur fidem servare Regi defuncto, & filio suo Birgero, cui jam fidelitatis præstiterat juramentum.

Anno Domini MCCXCI. incepit magna caristia, & mortalitas hominum. quo anno mortui sunt Benedictus Episcopus Lincopenis, frater regum Valdemari & Magni, VII. calend. Junii. Item Anundus Episcopus Stregensis, qui eandem Ecclesiam construxit & consecravit, quæ die consecrationis combusta est. Item Benno Episcopus VVexionensis. Item Amundus Carlson Legifer Sudermannianæ; item Gustavus Turafon Legifer VVestrogothorum; item Carolus Vlfsson; item multi Nobiles & potentes utriusque sexus; item Prælati Ecclesiarum & clerici defuncti. Hoc etiam anno stetit fluvius amnis Motala ad unum diem; sed circa Norcopiam multos dies, quod & de multis aliis fluviiis &

torrentibus, etiam rapidissimis factum referunt illo anno. Hoc anno prædicarunt Prædicatores natum esse Antichristum in Ierusalem: Terra enim Sancta gravissime affligebatur à Saracenis, captâ & destructâ civitate Achon.

Anno Domini MCCXCII. obiit Papa Nicolaus Quartus, die parasceves, & facta est discordia magna de electione Papæ, ita ut nulla esset spes obtinendi verum & unum Apostolicum, bellumque grande erat Romæ inter Vrsinos & eorum adversarios de Columna. Anno Domini MCCXCIII. cum adhuc regnum Sueciæ gubernaretur per Dominum Torchillum Canuti Marscalchum sub Rege Birgero juvene, regno peroptimè intrinsicè ordinato, quia adhuc gens Careliæ infidelitatis tenebris excæcata, nedum Finnonibus & Tavastis juxta positis, sed & Suecis aliisque fidelibus, gravissima damna ac molestias inferebant, similiter & Rutheni; Marscalchus regni Torchillus suo & omnium consilio expeditionem dirigit in Careliam. Cujus terræ populo subacto per gladium, crexerunt in finibus illis, qui exercitui Sueorum præsidebant, fortalicium invictissimæ firmitatis: VViborg vocatum, ad tenendos Carelos sub Sueorum dominio, & ad cohibendum Ruthenos ne fines suos egredi liberè permitterentur. In quo opere præcipui erant authores Dominus Torchillus Marscalchus prædictus, & Petrus Episcopus Arosiensis. Tunc prædicatâ fide & Cruciatâ, Careli fidem Catholicam susceperunt, & regi Sueorum se subesse, & servire perpetuo promiserunt, eodemque anno mortuus est Dominus Valdemarus quondam rex Sueciæ. Castro igitur VViborg factò habitabili, & quantum requirebat primæ necessitas consummato, instituto ibidem præfecto nobilissimo & expertissimo, cum familia necessaria in terra, & loco tam periculoso & insultuoso, major pars exercitus cum principibus & nobilibus remeavit. Victo etiam castro Ruthenorum Kexholm dicto, & Sueticis viris validis occupato. Sed minus quam expediens erat in victualibus & pugnatorum atque custodum numero præservato. Præfectus enim castri illius, cum his qui fidem præstiterant loci servandi, partem familiarium pugnatorum suorum direxerat in patriam pro victualibus afferendis, quibus moram facientibus, & nimis in via aut patria tardantibus, occurrerunt

Rutheni in multitudine magna collecti, & castrum Kexholm obsidione cingentes, continuo diu noctuque bellantes adversus existentes in castro, fame maceratos & siti, importabilibus insultibus fatigarunt. Succis autem existentes in castro licet paucissimi, se & castrum viriliter defenderunt quamdiu victualia habuerunt; Sed & postquam omnia consumpta fuissent, sex diebus continuo bellantes, & in defensione castris sibi crediti laborantes, nihil gustantes cum nihil haberent, egressi de castro & impetum facientes in hostes, magnam ex eis stragem fecerunt. Verum multitudine nimiam circumcincti, vitam finiverunt temporalem, crudeliter trucidati. Sic Rutheni recuperato suo Kexholm, firmissimo munimine roborantes, haecenus tenuerunt.

Anno Domini MCCXCIV. Dominus Ioannes Archiepiscopus Lundensis per Regem Daciae captivatus, carcere mancipatus est. Eodem anno Coelestinus Papa circumventus sua simplicitate & quorundam calliditate, resignavit Papatum, intravitque eremum, & electus est Benedictus Cardinalis, Bonifacius octavus dictus, tunc & pax firmata est inter Reges haecenus discordes. Hoc anno conglutata est mare in tantum, ut equitare possent inter Astogam & Iuthiam. Anno MCXCVI. rediit Romam Dominus Nicolaus Alonis Vbsaliae oriundus, primus Decanus à Domino Apostolico Bonifacio Archiepiscopus confirmatus, consecratus, insulatus & palliatus, applicans Vbsaliam in vigilia B. Erici, & Missam Episcopalem celebrans die S. Olavi, ac in eadem Missa Domina Ramburgis Abbatissa in Scogh, cum aliis quatuor dominabus est consecrata ab illo. Eodem anno Holmia & Ludofia comburuntur. Anno Domini MCCXCVIII. concilium provinciale celebratum est Arbogiae, circa festum Beatae Margaretae virginis, Domino Nicolao Archiepiscopo praesidente. Eodem anno reparatum est monasterium Scogh. Anno Domini MCCXCVII. cum iam tempus advenisset, quo rex Birgerus Magni filius, desideraret cum desponsata sibi virgine Mereta Danorum Regis filia matrimonium consummare & nuptiarum solennia celebrare, accedente ad hoc ipsum consensu & voluntate Domini Torchilli Marschalei, regni gubernatoris, & Regis juvenis provisoris, tutoris & curatoris.

ipſius Marſchali indutria, providentia, ſollicitudine & labore, in celebriore oppido regni Stocholm nuptiarum præparantur expenſæ. In quo multitudine Baronum & Militum non modica confluyente, nuptiarum ſolennitas & conviviũ magnificentia longo tempore perduravit. Affuit in hac Curia tam ſolenni frater regis Dux Ericus, juvenis nimium ſpecioſus, modeſtus, largus, affabilis, tractabilis & omni morum venuſtate coruſcans. Quem Primates & Nobiles atque plebei, teneræ dilectionis affectu, pro ſuarum virtutum excellentia venerati ſunt, non minus quam Regem honorantes eundem: quem rex Birgerus Militem fecit, & alios quamplurimos conſequenter. Licet autem Regina nihil aliud quæſiverit, aut habere voluerit ratione Donationis propter nuptias, niſi ut Magnus Algotus liberaretur, propter quod extitit multipliciter commendata; tamen rex Birgerus infra ſcriptam fecit donationem.

Omnibus præſentis litteras inſpecturis, Birgerus Dei gratiã rex Sueorum, Gothorumq; ſalutem in Domino ſempiternam. Rationi conſuorum arbitramur ut ea quæ Principes providã diſpenſatione pro bono pacis, & mutue dilectionis vinculo geſta ſagaciter fuerint & ſtatuta, ipſorum ſucceſſores ſtabiliant & obſervent. Hinc eſt quod inter Magnificos Principes ac Dominos, Ericum quondam Danorum regem, & dilectum patrem noſtrum Magnum regem Sueciæ, felicitis recordationis, tempore ſponſalium inter Dominum Ericum regem nunc Daciæ illuſtrem, & dilectã ſororem noſtram Dominam Ingeburgem ex una parte, & nos & conſortem noſtrã ex altera contractorum, placitum extitit in hunc modũ: Quod quicumq; noſtrũ, ſcilicet Dominus Ericus nunc rex Daciæ præmiſſus, vel nos, prius matrimonium conſummaret contractũ, rite ſuas nuptias celebrando, quantacunq; Donatione propter nuptias ſuam uxorem honoret, ad tantam donationem ille noſtrum qui ſubſequẽter ſuas nuptias celebraret, ſue uxori tenereur aſſignare. Nos igitur eandem conſortem noſtrã dilectã omni honore et dilectionis privilegio, quo poterimus proſequi cupientes, ut tenemur, ſibi totam Fiedrundiam cum obventionibus & redditibus dedimus & aſſignavimus, pleno jure perpetuo poſſidendam, ratione Donationis propter nuptias ſupra dictæ, una cum villa Forenſi Enecopia, in eadem terra ſita, conditione ſervata eadem & conſimili, quã donatio ſororis noſtræ prædictæ, ab ipſo Rege Daciæ fuerit aſſignata. Si vero præmiſſi redditus de prædicta terra & villa Enecapienſi

provenientes, quid minus valuerint seu minoris fuerint, quam quod præclarus princeps Dominus Ericus rex Danorum prædictus sorori nostræ dignoscitur contulisse, nos de bonis nostris aliis, defectum huiusmodi, in locis ipsi uxori nostræ aptioribus & utilioribus ita supplebimus, quod eadem donatio nostra tanta sit penitus in reditibus, quantum donatio facta ipsi sorori nostræ per Dominum Regem Daciæ supradictum. Datum anno Domini MCCC. die Pentecostes.

Fecit idem Birgerus & aliam Donationem propter nuptias eidem Reginae de Huseby Trögh. Fecit etiam statuta quædam & ordinationem ac modum gubernandi regnum post mortem suam, ad bonum uxoris suæ & filiorum. Item de decimis pauperum quas anno Domini MCCXCIX prohibuit. Item ipse emit bona immobilia decima filiis Comitis Holfatiæ & Schavvenburg ex Ingeburge filia regis Valdemari pro MCCC. marcarum argenti ponderis Colonienfis, juxta compositionem factam in Helsingborg. Peractis verò ex more quæ ad solennitatem pertinebant Regalium nuptiarum, Marschalchus Torchillus regio nomine navalem paravit exercitum, in multa abundantia victualium & armorum militarium apparatu. Assumptis igitur Militum & militarium satellitum MCC. armatis, classe nobilissimè expeditâ, festinant ad Careliæ Ruthenorumque confinia, apertissimoque ibidem loco reperto pro fortalio erigendo, inter duos fluvios qui sunt Nyen & Swartåå / castrum munitissimum fabricarunt, quod Landzkrona vocaverunt. Quod postquam ad Ruthenorum pervenit auditum, egressi sunt quasi vir unus, habentes in uno exercitu XXXI. mille pugnatorum, juxta relationem interpretum, & eorum qui viderunt, verissimilem conjecturam. Constituerunt autem de gente sua duos exercitus, unum videlicet equestrem, & alterum navigio expeditum. Est enim mare medium dividens Careliam & Russiam, quod vocatur Hvvitaresk. Tunc Marschalchus qui Sueorum exercitui præsidebat, auditò quod in insula quadam maris ejusdem pausaret pars aliqua Ruthenorum, DCCC. viros navigio expedit, quendam Haraldum eis præficiens principem & rectorem, mandans ut ad præfatam insulam applicantes, in hostilem exercitum insultum facerent, & pro obtinenda victoria laborarent. Cumque aliquantulum processissent, & prosperi

vētorum afflatibus læto remige ducerentur, subito cu-
 jusdam rabies tempeſtatis ærem obduxit caligine tenebro-
 ſâ, & contrariis ventis irruentibus, funduntur imbres & gran-
 dines, & cum tonitruorum rugitu fulgura inardescunt.
 Tempeſtuoſi igitur maris fluctibus concitatis, naves ven-
 torum rapiuntur impulſu, & factæ retrogradæ, vix tan-
 dem cum extrema difficultate ad aridam pervenerunt. Et
 niſi fuiſſent in terram ſubductæ, omnes fuiſſent ſævitiâ
 ventorum & tempeſtate conſtractæ. Cumque brevi tem-
 pore in loco præfato miles laſſatus, quietis cauſſa pauſaſſet,
 apparuerunt non longè abinde *M. naviculæ Ruthenorum*,
 quas *Lodia* vocant, continuo paſſu magis ac magis ap-
 propinquantes. Viſâ ergò multitudine tantâ adventantium
 bellatorum. *Suæci* qui hæcenus contra procelloſi maris
 laboraverunt tempeſtatem, fugæ præſidio ſe dederunt, ut
 parti ſui exercitus reliquæ ſociati, ſibi forent auxilio, &
 cœqualibus animis conſiſſerent contra hoſtes. Igitur
Rutheni hos continuo inſequentes, & loco ſtationis, quo
 nauium glomerata congeries, quaſi in portu tranquilliffimo
 quieſcebat, cominus accedentes, ſubtili quodam ingenio
 ſtrues lignorum altiffimas ſuper fundamenta trabium com-
 ponentes, incenſas & vehementer ardentes, torrentis
 impetu raptas ad naves *Sueorum* dirigi disponebant. Sed
 palis quibusdam in meatu defixis, quantum temporis permi-
 ſit anguſtia, aliisque exceptæ obſtaculis, & donec conſumptæ
 perirent, retardatæ ac retentæ, ſine fruſtrabantur intento.
 Egreſſi proinde *Rutheni* de navibus, ferocibus animis pro-
 ſiliunt in terras, armis induti micantibus, & novorum loca
 hoſpitiū aggrediuntur. Sed proviſi *Vplandenſes* de præſidiis
 oportunitis, ſic eos excipiunt ad pugnandum, ut majorem
 partem exercitus *Ruthenorum* proſtraverint, reliquis captivis
 ductis aut fugatis. Exercitus verò eorum equeſter, in quo
 erant *III M. pugnatorum*, propterea deſtitit congreſſu.
 Nam unus *Sueorum* *Matthias Ketelmuſon*, acceptâ li-
 centiâ *Marſcalcho*, acceſſit eorum exercitum in nemore
 quodam pauſantem, provocans eorum quempiam ad ſingul-
 are ceramen, quemcunque dare vellent, & uſque ad noctis
 renebris expectans ac exprobrans, ſic eos perterruit ut
 nocte ſequente ſurtivè fugientes, minime comparerent. Iam

enim Sueci se disposuerant, ut in eos impetum facerent si mansissent. Castro igitur Landzkrona firmiter ædificato, & victualibus abundantissimis atque munimentis necessariis roborato; præficitur eidem capitaneus Miles nobilis, strenuus & robustus Dominus Steno vacatus, CCC. sibi sociis & famulis sociatis. Reliqua verò exercitus multitudo, ad redeundum in patriam se disponit. Navibus ergo suis ad annis extrema deductis, & in maris aggressu dispositis, ventum sibi congruum expectabant. Sed expectatione longâ attadiati, equis eductis è navibus, terras inimicorum invadunt, igne & ferro cuncta vastantes, præsertim Ingriam & Valandiam spoliantes, Duce & Principe Matthiâ Kertelmundson. Quibus perpetratis reversi ad naves, prospero navigio in patriam redierunt eo tempore, quo Regina post partum purificationis gratiâ templum ingressa primogeniti sui Magni puerperio est dotata, festo videlicet Michaëlis, toti patriæ gaudio duplicato: tum quia natus esset Regi primogenitus, futurus, ut sperabatur, regni gubernator, rector & hæres; tum quia optata & desiderata nova de adventu pugnantium, & incolumitate remanentium sunt audita. Sed extrema gaudii lætus subsequens occupavit. Victualia enim eorum in castro novo Landzkrona, in multa abundantia comportata, cum murus adhuc novus esset & humidus, supervenientis æstatis ardore, omnia in putredinem sunt conversa, ut homines inde gustantes morbos diversos incurrerent, ita ut cum in mensa sederent, dentes eorum à faucibus laberentur, morbo specialiter illo qui dicitur Hypofarcha, vulgariter autem Ski'örbiugg, totâ pæne multitudine laborante, ut multis excedentibus à vita, multis & de loco fugientibus, castrum relinqueretur quasi absque habitatore. Et cum quidam ex eis mittere in patriam pro novis & recentibus victualibus decrevissent, Miles quidam resistit dicens, non debere inquietare cor Marſchali, quia potens esset Deus eis modo alio subvenire.

Medio tempore Rutheni considerantes, quale præjudicium eis incumberet ex huiusmodi fortalio sic erecto, collegerunt exercitum multitudinis admirandæ, partem tamen aliquam præmittentes, tales insidias prætendentem. Mituntur enim aliqui, sed pauci, ad ostia amnis ubi in mare labitur,

quasi

quasi in
ibus, &
castro;
tur. Vi
remane
nabant
venient
nem re
vel dis
infiger
& ad ca
Tripliq
has in
tranſe
grandi
cixie
ſent an
vel eg
noctue
alterna
pugna
mentu
derent
qui de
vero f
fende
pro or
adſcri
ſe ho
chius
nulla
liſſim
dem
ment
ad h
termin
A
niſac

quasi meatum sive transitum præclusuri, reliquis procul stantibus, & eventum rei expectantibus, Et cum egressi fuissent ex castro, intercepti ab eis morti traduntur, aut captivi ducuntur. Visis igitur his qui ad extrema amnis tendebant, hi qui remanebant in castro, cum vix essent XX. sumptis armis festinabant post eos, ut scirent quid operis essent aggressuri, & venientes ad ripam ubi fluvius præceps ruit in mare, neminem repererunt, nisi ligna duntaxat, & palos præacutos, quos vel disposuerunt, ad claudem dum meatum amnis, fundo insigere, vel se simularunt id facturos. Inde ergo reversi, & ad castrum denuo regressuri, in latentes insidias inciderunt. Triplici enim statione disposuerunt turmas suas sed omnes has in multo hostium cruore, nec absque gravi sua læsione transeuntes, salvi pervenerunt ad castrum. Tunc repente grandis supervenit exercitus, & strictâ obsidione circumcinxit inclusos; nec erant in castro nisi XIII. viri, qui possent arma movere, aliis jam præmortuis, vel languentibus, vel egressis. Hostes igitur præforibus existentes, & diu noctuque diros facientes insultus, ac crebra vicissitudine alternantes, infatigabiliter pugnaverunt. Viri autem XIII. pugnantes de castro, nullum habuerunt penitus sublevamentum. Igne igitur injecto cum cuncta ædificia jam arderent, quidam in locis suis telis aut incendio perierunt, & qui decumbebant ægroti, gladio necabantur, aut igne; qui vero fugere potuerunt, in quodam cellario diutissime se defenderunt. Capitaneus autem Dominus Steno loquutus est pro omnibus, ut eos vivos & captivos acciperent, & perpetuæ adscriberent servituti, & in hæc verba armis projectis, ultro se hostibus tradiderunt. Dixit autem unus cui nomen Torchillus Anderson, ne inquietetis Marscalcum. At illi nulla ad hæc responsa reddentes, gladiis eos & hastis crudelissime perforabant. Qui vero se in cellario incluserant, tandem pugnando viriliter restiterunt, donec præstitis iuramentis de vitæ securitate & membrorum sospitate, exirent ad hostes, qui & captivi cum spoliis fuerunt abducti. Sic terminata est lætitia de triumpho jactato.

Hunc timeat casum, qui se non tempore munit.

Anno Domini MCCC. fuit annus Iubilæus sub Bonifacio Papa, & Reges Sueciæ & Angliæ concordati.

Eodem anno Imperator Tartarorum, fugato Soldano, ac acquisivit Ierusalem, & totam Terram Sanctam, subjiciens eam afferuit Christianitati, prætendensque assignari eam Principibus Christianis, sed non crediderunt ei. Dicitur etiam tunc scripsisse Domino Apostolico, afferens se velle fieri Christianum. Tunc quoque ædificatum est in malo signo castrum Landzkrona, & tunc obiit Dominus Petrus Episcopus Arosiensis Nidrosiæ, exulans à regno propter minas Domini Torchilli Marschalci. Eodem annò perfecta est Ecclesia Monialium de Scogu, & à Domino Nicolao Archiepiscopo consecrata cum XII. virginibus, in die Beati Augustini, quæ erat Dominica &c. Anno Domini MCCCIX. regnum Daniæ erat sub interdicto propter Episcopum Lundensem. Anno Domini MCCCXI. apparuit cometa, qui coruscationem velut flammam ignis, per quatuor partes effundere videbatur, circa festum Michaëlis, & deinceps per VIII. hebdomadas in occidente, & tunc destructum est castrum Landzkrona à Ruthenis.

Anno Domini MCCCII. coronatus est Birgerus rex Sueciæ, Sudercopiæ cum regina uxore sua Mareta, ubi creatus est in Militem frater regis Dux Valdemarus, cujus tunc sunt nuptiæ ibidem celebratæ cum filia Marschalci Domini Torchilli Knutson. Sed processu temporis propter spiritualis cognationis obstaculum sunt, celebrato inter eos divortio, separati. In quarum nuptiarum Regalium & Ducalium solennitate missica, Dux Ericus frater regis accepit scripta regis Norvegiæ, cujus filiam pulcherrimam virginem desponsaverat, ut transactâ festivitate coronationis, & nuptiarum regis Birgeri, festinaret ad eum Aslogiæ existentem, ut cum eo duceret festi Nalis Dominici festiva solennia. Dux igitur Ericus assumptis secum multis nobilibus & potentibus viris, Dominis scilicet Amberno Dapifero, Matthiâ Ketelmundson postea Dapifero, viro validissimo, Petro Porse juniore, Arvidoque, cum multis aliis famosis & strenuis; cui etiam cum turba magnifica in Norvegiam transcunti, junxit se Comes de Vardberg cum multis nobilibus regni Daciæ, sed profugis ob necem regis Erici: cui venienti rex Haquinus cum tota Norvegiæ Baronia occurrens, in multe favore suscepit, similiter Regina. Univerfa autem populi multitudo

ad contemplandum novos hospites congregatur. Iam enim fama celebris præcesserat de Ducis Erici veauitate, & morum honestate multiplici. Postquam autem cum rege Haquino, ejusque Consorte, cæterisque nobilibus regni Norvegiæ, aliquanto tempore in multa jucunditate moram traxisset, acceptâ licentiâ cum sua nobili comitua, honore illic amplissimo habitus, in patriam est reversus. Horum igitur nobilissimorum principum, Domini regis Birgeri, & fratrum ejus durante concordia, multa vigeat gloria & prosperitas regni Sueorum.

Sed in hac re scire didicisti, *quam brevis est risus, quam longaque lacryma mundi.* Regnum Sueorum simile civitati convenarum, multos nutrit alienigenas diversarum nationum, similis conditionis cum indigenis, aut forsân melioris ob causam quandam superius memoratam. Hi desiderant disensionem & discordiam in regno fieri, quâ datur occasio ditandi rapaces, vagos & profugos, & non habentes in eo stabilem mansionem. Anno Domini MCCCIII. Marschalchus regni Torchillus Knutson, viduatus duxit uxorem de Alemannia, filiam Comitum de Ravensburg, nuptiis in oppido Stocholmensi magnificè celebratis, Rege & Ducibus pariter invitatis. Nuptiarum autem solennitate peractâ, tractis in partem Principibus ad colloquium, idem Marschalchus pro sui servatione, & absoluteione multa replicans retroacta, cæpit disserere quomodo pater eorum in suis extremis, curæ suæ commississet eosdem adhuc parvulos, & minoremnes existentes, cum eorum divitiis & hæreditariis bonis, cum humiliatione quadam dulcisona se eorum gratiæ submittens, protestans & adjiciens, quod quicquid eorum honori convenerat, pro posse procuraverit: Quem semper se sitire dicebat, ad hoc finaliter tendens, saltem sermone, etsi non intentione, quod eo absoluto tû ratione senii, labore tû laborum multorû hæctenus portatorum, alter aliquis assumeretur loco sui, utilior forsân & expeditior in agendis, offerens se nihilominus benevolum & paratum, ubi & quando sibi aliquid per eos fuerit imperatum: Tunc rex cum fratribus suis eo vocaliter commendato, sed nullo certo dato responso, colloquium dissolverunt, ad alia facienda conversi. Duces autem volentes amodo esse sui juris, &

partem sibi debitam habere de regno, à bonis forte sociis informati, quomodo pater eorum cum esset & ipse Dux, fratrem suum regem Valdemarum abiecerit à regia dignitate. Cæperunt cum certis habere colloquium, & inito consilio, elegerunt sibi provisorum & directorem Dominum Ambernum Dapiferum; Marschalchus autem Torchillus etiam post, sicut antea mansit super negocia Regis. Et hac divisione negociorum & provisorum, facta est divisio animorum. Ab hoc enim tempore dispositio regni hætenus valde bona, in contrarium est conversa. Dicunt quidam quod præfatus Torchillus, vel ob statum proprium post secundas nuptias excellentiorem, vel parti Regis nimium favorizans, ad multa gravamina regnicolis imponenda, Regem induxit informando; sed & sua temeritate quasi adhuc imperans imponendo; Ideoque omne meritum, favor, industria & commendatio, in priori suo regimine conquisita, in multum rancorem & displicentiam transierunt. Tunc enim ratione Reginæ, importabilibus tributis & exactionibus gravabatur, propter nuptias tam magnifice celebratas populi communitas. Tum cæpit dissensio inter Ecclesiam & Coronam, quia Regales Ecclesiam secularem, & claustra tributis & exactionibus subiecerunt. Anno enim Domini MCCCIII. supra dicto, voluit rex Birgerus per suggestionem Torchilli Marschalci, Dominum Archiepiscopum & alios Episcopos captivasse. Eodem anno electus est in regem Suediæ Domicellus Magnus filius Birgeri regis, ut ipso deficiente, filius ejus senior tam à Ducibus quam ab Episcopis, & omnibus Consiliariis regni, patre mortuo regnaturus. Cui omnes meliores regni, sicut patri, promiserunt assistentiam contra quamcunque personam. Specialiter autem obligavit se fidelitati Regis, & liberorum ejus, Reginæque Dominus Torchillus Knutson prædictus, juramento, litteris & sigillis. Cui etiam rex Birgerus litteras patentes concessit multorum privilegiorum; quod eum non invitum amoveat, nullum ei præferat, in nullo tractatu excludat.

Anno Domini MCCCIV. incepit dissensio & discordia gravissima inter regem Birgerum & fratres ejus, quæ regnum Sueorum graviter afflixit, & miserabiliter laniavit, ita ut à prima inhabitatione hominum in hac terra, usque ad hoc

tem-

tempus
quod
regni, re
tivitate
no Tot
memor
vitata.
& ad p
traxit t
& certi
regno,
ei inter
propos
aut si p
ti suis
confer
& com
quod
molire
distur
siti, &
tutius
horis

Vni
Valde
piterna
gnifico
Golbo
libera
extra
mus f
paris
ipsum
aus m
fuerit
venit
per su
terum

tempus, vix fuerit unquam tantis malis oppressum. Et nota quod circa hæc tempora cæpit prophetia super statu ipsius regni; revelata S. Birgittæ; sicut imminente Babylonica captivitate; prophetia revelata est & scripta in Iudæa. Hoc anno Torchillus Marscalchus invitavit tres fratres principes memoratos ad castrum Aranes, solennissima illic habita invitata. Qua finita, cum jam essent in præcinctu revertendî, & ad propria redeundi, Rex provisus & præmeditatus traxit fratres ad partem; dicens puomodo avisatus esset, & certissime informatus, quod ipsi intenderent exire de regno, & se ei opponere, & in ejus præjudicium seditones ei intentare. Et breviter se expediens sub disjunctione proposuit, nempe si hæc intenderent, eum desuper aviserent aut si pacem cum eo habere potius eligerent, in continenti suis sigillis & literis id confirmarent. Iam autem litteræ conscriptæ habebantur in promptu, ad Regis conceptæ & compositæ voluntatem. Et forsitan auditum non fuerat, quod illi usque ad id tempus aliquid in Regis præjudicium molirentur. Sed hoc modo hostis antiquus ad futura disturbium Regis animum incitavit. Tunc illi in arcto positi, & hac alternatione constricti, eligentes quod hac vice tutius erat, consenserunt juxta Regis voluntatem hujus tenoris litteras sigillare.

*Univerſis præſentes litteras inſpecturis, Ericus Sueorum, & Valdemarus Finlandiæ, Dei gratia Duces, ſalutem in Domino ſempiternam. Tenore præſentium conſtare volumus evidenter, nos Magnifico Principi ac Domino, D. Birgero, Dei providentia Sueorum Coiborumque regi ſemper illuſtri, fratri noſtro chariſſimo, ex mera & libera voluntate firmiſſe promiſſiſſe, fide præſtita corporali, quod noſ extra regnum ſuum nunquam movebimus, nec aliquatenus transfere-
mus ſine ipſius Domini noſtri regis requiſitione ſpeciali, & licentiæ pariter petita & obtenta. Promittimus etiam quod in præſentiam ipſius Domini noſtri regis nullatenus veniemus, niſi per ipſius litteras, aut mandatum certum ad determinatum nobis diem, & in locum fuerimus vocati. Et cum taliter vocati fuerimus, ad ejus præſentiam veniemus cum tot perſonis & equis aturis, quot ipſe Dominus noſter rex per ſuas litteras, vel mandatum certum nobis duxerit limitandos. Cæterum promittimus ac fide ſtabili ſpondemus, quod per nos, aut noſtros,*

vel

vel alios quoscumque, litteris vel nunciis, extra regnum vel intra, nunquam talium quicquam movebimus sive faciemus, nec moveri nec fieri procurabimus, nostris consiliis vel factis, palam vel occulte, de quo, vel quibus, ipsi Domino nostro Regi, aut uxori suæ charissimæ Domine Meretæ reginæ illustri, aut liberis eorum, sive etiam eis fideliter adherentibus, damnum aliquod aut nocumentum posset provenire. In cujus rei testimonium, robor & evidentiam, secreta nostra, quia penes nos alia sigilla non habemus, presentibus duximus apponenda. Datum apud Aaranes, anno MCCCIV. pridie Kalend. Maii.

Anno a. præcedenti sigillabant litteras electionis Domcelli Magni filii Birgeri regis, in regem die B. Ioh. Baptistæ electi. Datis his litteris statim ab invicem, sed amicabiliter, quantum videri vel apparere potuit, separantur, Rege properante ad VVisingzöö, & Ducibus ad Rackaby. Paucis autem exinde diebus evolutis, Duces ad Regis præsentiam per litteras præceptorias evocantur, vivæ vocis oraculo responsuri ad ea, quæ in eorum absentia famabantur. Quibus acceptis, licet salvi conductus vicem præferre viderentur, milites qui Ducibus adhærebant fidem adhibere nolentes, sibi de subrefugio providebant. Solus Dux Ericus cum paucis clientibus, Regis se conspectui præsentavit, multâ morum honestate, & status decentiâ, & salutationis ac reverentiæ urbanitate, ut sui moris erat, Regem officiosissimè salutans. Quâ salutationis & humilitatis exhibitione contemptâ, Rex torvo vultu & animo indignanti intueri cæpit, moxque per Episcopum quendam qui in ejus tum erat præsentia constitutus, articulos quosdam jussit recitare in publicum; in quibus quædam Regiæ dignitatis offensæ, quibus Ducem deliquisse dicebat, continebantur inscriptæ. At ille noluit, dicens talia convenientius per alium quam per eum, cum presbyter esset, potius proponenda. Tunc Miles quidam qui aderat jussus à Rege infra scriptos articulos, Duce stante ac tacente, proposuit. Primus quod contra Regis expressum mandatum, fecisset exportare de regno esculenta sive victualia, in annona, in butyro, lardo & aliis quibuscumque, in magnum detrimentum regni, & in contemptum non modicum Regiæ Majestatis.

II. Articulum esse dicebat, quod Dux armatâ manu trans-

ierit

ierit per terram Regis, cum hostibus S. M. faciendo violentiam contra immunitatem Coronæ.

III. Articulus, quod miles Ducis verberasset portarium regium, qui castrum custodiebat ejus, pro eo quod noluit eum intrmittere.

IV. Quod curiam suam multâ pompa hastilulorum repleisset, ita quod in omni studio militari, Regales milites & ministri nihil essent in comparatione militum Ducis; Quæ omnia fieri asserbat in Regis odium & contemptum.

Tunc Rex in furore surrexit, & nimia ira repletus dicebat: Si non assecurassem vos litteris meis, jam experientia cognosceretis quid mercedis reportare deberetis: sed usque ad solis occasum induciæ vestræ durabunt. Ad hæc uno tantum verbo Dux responsa refudit: *Verum scilicet securum eum abire liceret?* Quem Rex mandavit festinanter discedere, & sibi prospicere in futurum. Et in continenti cum consueta solemnitate & jurejurando sunt à regno perpetuo profugi judicati, & exilio deputati. In hac vero angustia & temporis penuria nobiles Principes constituti, quid eligerent ignorabant. Veruntamen quia periculum erat eis in mora, cursu præcipiti regni limites egredi festinabant. Sed quo diverterent, nesciî ferebantur in incertum. Considerantes autem quod Ericus rex Daciæ gener eorum esset, utputa habens sororem eorum uxorem, sperabant consolationis aliquid apud eum invenire, & ideo versus Daciæm duxerunt continuo gressus suos. Ad Regis autem Daciæ præsentiam venientes, minus hilariter ab eo suscepti, minusque favorabiliter habiti, doloribus suis dolore super addito consternati, brevi apud eum tempore perstiterunt. Confiscantur interim eorum bona, & castrum Nycopense de manibus eorum ereptum, à Regis satellitibus occupatur. Rex quippe Danorum, effi Ducibus esset affinis, eorum scilicet forori matrimonio copulatus; Regi tamen Birgero amplius attinebat, eo quod alteri alterius sororem haberet uxorem. Sed & regina Suecorum Mereta, apud fratrem suum Regem Daciæ pro Ducum contumelia & opprobrio, ut potuit, laborabat. Pausabant tamen in Dacia, donec eadem ætate celebrato apud Fragedaal parlamento, convenissent ibidem Reges, Birgerus Sueciæ & Ericus Daciæ, spem habentes quod in hoc colloquio aliquid

ex parte eorum pro pace & concordia tractaretur. Sed cognito quod pro eorum potius fuisset exterminio laboratum, in Norvegiam diverterunt, exponentes Regi Norvegiæ Haquino, quomodo frater eorum bonis hæreditariis, & parte regni eis debita spoliasset, & insuper eos vita privare intendere. Tunc rex Haquinus pie eis compatiens, promisit se fideliter pro eis laboraturum apud fratrem eorum in gratiam restituendis. Quod si minus proficeret, asseruit se eorum necessitatibus affuturum, vel non defuturum. Vnde ad preces Reginae Norvegiæ mox assignavit eis civitatem & castrum Kungella. Quo accepto, victualibus ipsum & armis fortissime munierunt. Distat autem Kungella à Ludosia duobus milliariis. Audiens igitur rex Birgerus, quod fratres sui Duces munitionem illam occuparent, suspicatus est quod exinde latrocinia & deprædationes in regno Sueciæ exercerent, propter quod quanto citius erexit fortalitium munitissimum in Gulbergzhed, ut esset obstaculum volentibus ex ea parte Vestrogothiam incurfare: Sed habebant Duces validissimos & expeditissimos bellatores. Quia non obstante castro prædicto Gulbergzhed, continuis incursionibus Vestrogothiam invaserunt, & rapinam inde innumeram distraherunt, captivantes Benedictum Legiferum Vestrogothiæ, & inde Ludosiam bonis omnibus spoliantes, & tandem eam igne funditus concremantes. Et alia damna quamplurima regno Sueciæ inferentes, ædificaverunt castrum in Daal, Dalaborg nominatum, affligentes rusticos circumpositos oneribus importabilibus in erectione fortaliti memorati.

Tunc rex Birgerus misit octo Milites sibi fidelissimos, qui observarent vias & transitus qui esse possent inter Norvegiam & Daal, ut essent præsidio habitantibus illic contra Ducalium satellitum insidias & insultus. Qui partes illas intrantes, apud fluvium & pontem Agnabro confederunt, & pontem submoventes & dissipantes, fluvium impertransibilem reddiderunt: sed nihilominus non longe à fluvio moram trahendo pausabant. Quo cognito, Dux Ericus fidelem suum vocat Matthiam Ketilmundson, virum strenuum, audacem, & in rebus bellicis virum expertissimum, asserens locum esse prædæ obtinendæ. Quo ad prælium exultante, Dux adjecit: *Ne leteris in vacuum, quia nulla*

est tibi
verum
dicitur
Assun
venit
tero w
culoso
hatan
alteru
hostiu
tanden
rente
lites R
nante
quos
cos sin
nem e
& velt
terant
homin
thorit
regno
tum,
Daleb
regi H
do. Il
convo
suum
re inv
hecele
pingu
prude
ad ho
ha hæ
donari
Erat
nam p
posset
trahere

est tibi facultas fluvium transeundi ; Iam enim illi pontem dissipaverunt , nec duo ligna relicta sunt pariter . At ille : Si etiam pontem totaliter combussissent , ego fluvium , vita comite , pertransibo . Assumptis ergo quos voluit de familia Ducum eques pervenit ad fluvium cum jam noctis tenebræ , ut nemo ab altero videretur , adessent . Ductore igitur Matthiâ iter periculosum aggressi , lati & profundi fluminis alternatis passibus natando & vadando ; omnes salvi , uno duntaxat excepto , alterum litus attingunt . Flamma vero struis accensæ hostium indicat stationem : Lento igitur gressu & furtivo tandem accessu , in hostium castra irrumpunt , & quodam currente , & adventum hostium nunciante , quoniam in loco Milites Regis dormirent deprehendunt . Dissidentes ergo festinanter ab equis , irruunt in stabula , in qua octo Milites , quos Rex illuc direxerat , dormiebant , inermes & nudos eos sine difficultate captivant . Reliquam deinde multitudinem concludentes , divisis spoliis ; armis , equis ; pecuniis & vestibus , cæterisque omnibus quæ apud eos reperire poterant , captivam duxerunt captivitatem , dona dederunt hominibus , Dominis scilicet suis Ducibus ; quorum auctoritate & intuitu hæc egerunt . Tunc rex Birgerus de toto regno suo grandem collegit exercitum , X. millia robustorum , ascendens cum eo in propria personâ , ut castrum Daleborg obsideret . Quo intellecto , Duces supplicaverunt regi Haquino , ut auxilium ferret castro Daleborg conservando . Ille vero eorum precibus inclinatus , fideles suos ad se convocans , iussit eos cum Duce Erico ad tuendum castrum suum in Sueciam ire . Quâ ille expeditione munitus , moræ impatiens ad succurrendum suis in castro relicto , festinus accelerat : Uterque igitur exercitus loco certaminis appropinquat ; & cum jam in præcinctu congregandi adessent , prudentum consilio & rogatu ad concordiam redierunt . Et ad hoc res gesta est , ut Duces in gratiam Regis recepti , bona hæreditaria , & partem regni sibi debitam obtinerent , & donaria quædam Regiæ magnificentiæ sortirentur .

Erat nihilominus Dux Ericus illius apud regem Haquinum prærogativæ , ut castro Kongella semper sibi salvo , posset in regno Norvegiæ , ubicunque liberet , moram trahere ; aut eligere mansionem . Quâ Regis benevolentia

tiâ uon contentus, quadam die dum Rex hilarior esset petiuit sibi concedi castrum VVardbergh. Ad quod Rex ita respondit: *Non est nostrum concedere, quod non in nostra residet potestate. Castrum enim VVardberg Comiti Iacobo attinet, & est suum.* Cui Dux: *Si quo modo Comes Iacobus consentiret castrum dimittere pro pecunia, siue argento; valde mihi accommodum foret.* Et insistente, circaque id ipsum laborante, & inducente ipso Duce Erico, Comes præfatus pro certa summa pecuniæ, VVardberg cum attinentiis tradidit regi Haquino, & effectualiter assignauit. Quod ille mox Duci Erico concessit, cum media terra Hallandiæ. Et nota quod hæc sint gesta regnante in Dacia Erico potentissimo. Qui nec regi Norvegiæ favebat, cum quo sæpe dissensit, nec Duci Erico, faciente Reginâ Sueciæ sorore suâ, nec Comiti Iacobo, suspecto pro occisione regis Erici patris sui. Et tamen se de his tractatibus, de castro VVardberg & terra Hallandiæ minime intromisit, quasi diceret: Nihil ad nos de his quæ foris sunt.

Anno Domini MCCCV. facta est concordia inter Regem Birgerum & fratres ejus Dominos Duces, in die B. Sigfridi. Similiter inter regem Daciæ, & regem Norvegiæ, sed parum duravit. Eodem anno obiit Dominus Nicolaus Alonis, Archiepiscopus Vbsalensis, & postulatus est Dominus Nicolaus, prius Episcopus Arosiensis. Hoc anno captivatus est per Regem & Duces, Dominus Torchillus Knutson Marscalchus, & quondam regni gubernator, & horum fratrum Principum tutor & educator. Captus est autem in Lenom, & compedibus constrictus, ad Stocholm perductus & incarceratus, & tertia exinde die celebratum est divortium inter Valdemarum Ducem, & Christinam filiam Domini Torchilli, qui Ducem Valdemarum de sacro fonte levaverat. Captus est circa festum Nicolai, & circa carnisprivium in Sudermalm decapitatus, & ibidem sepultus, negata ei etiam Ecclesiasticâ sepultura. Sed circa festum Pentecostes obtentum fuit à Rege, ut inde translatus, sepeliretur apud Minores conventus Stocholmensis. Hæc egit in eum rex Birgerus consilio fratrum suorum Ducum, nesciens in quem finem tenderent consulentes. Qui eodem anno ipsam Regem captivarunt Consiliariis

destitutum. Fiunt enim amici Herodes & Pilatus, & crucifigetur Christus.

Eodem anno captivati sunt à Domino Erico, Dominus Benedictus Legifer Vestrogothorum, & Dominus Gunno Grijs. Anno Domini MCCCVI. circa festum Nativitatis gloriosissimæ virginis; Duces celebrant nuptias quibusdam servis suis in Bielbo, in multa pompa & solennitate ac gloria seculari. Miserunt autem his diebus omnem pene multitudinem servorum suorum ad curiam suam Hundhamar, quæ erat circa Kolmaren, aut ad alia quædam loca Vplandiarum, diligenter instructorum de agendis. Erat enim Ducû hæc industria in malum, ut venirent ad Regem in potentia, sed occulte, quæta captivare volebant. Fama igitur de nuptiarum solenniis, illic eos esse narrabat, sed jam eorum exercitus in Vplandia expectabat. Finitis ergo nuptiis antedictis, continuo Duces cum paucis post servos præmissos, sine famæ præconio ascendentes, ad curiam suam Hundhamar equites pervenerunt. Vbi relictis equis, & servis assumptis; furtivo discursu venientes ad Meler; ubi major poterat navium copia reperiri; quas intrantes, & armis ac viris implentes, veloci remigio pervenerunt ad Hatuna. Vbi tunc didicerant Regem cum Regina & liberis in regali curia residere, die Archangeli Michaëlis, horâ quâ Rex meridie pausabat in mensa. Qui benigne ac fraterno favore suscepti à Rege, traditis sibi certis domibus ad manendum. Vestes & quæ in navibus attulerant, induxerunt in illas. In quibus familiares Ducum occulte se ad prælium munientes, & arma necessaria induentes, parati ad prædam, Dominorum suorum super agendis imperium expectabant. Die igitur ipso B. Michaëlis ad occasum sole æergente, Regem captivandum invadunt, cum ipso Reginam & liberos, duos filios ac filiam; Dominum etiam Nicolaum Episcopum Arosiensem, & sex Milites, & sedecim Armigeros captivantes. Vnus autem servorum Regalium, Arvidus nomine de Smalandia oriundus, in ipso captivitatis tumultu rapuit primogenitum Regis Magnum, & usque in Daciam portavit in humeris suis, veniensque cum eo ad regis Danorum Erici, fratris matris illius præsentiam, cum in gremium Regis iniecit in multo profusio lacrymarum.

LIBER QUARTVS

HISTORIÆ SVE-
CORVM GOTHORVMQVE.

REx igitur captivatus, juxta quorundam consilia, assignavit Duci Erico regnum cum omnibus castris, civitatibus. & munitionibus, & debito fidelitatis. Licet præfecti castrorum nihilominus aliquanto tempore secundum fidelitatis debitum, ad manus Regis castra tenerent. Quæ tamen Duces mox omnia obsidentes, infra annum cum totius regni obedientia obtinebant. De loco proinde captivitatis cum rege properantes, Holmense oppidum quidem acceperunt primo accessu. Sed qui castrum tenebant, responderunt se non duros, quamdiu scirent regem vitam agere in humanis. Ponentes igitur Duces obsidionem ante castrum Holmense, & Matthiam Ketelmundson, virum industrium, obsidentibus præficientes, duxerunt captivum suum in Nicopiam, arctæ custodiæ mancipantes, sed vitæ necessaria & solatia in abundantia ministrantes. Interim Rex Danorum ingentem paravit exercitum, iturum in Sueciam ad liberandum à captivitate regem Birgerum, & ad compescendam Ducum insolentiam attentatam. Quo comperto, Duces ipsi collecto quam velociter exercitu, ad regionum confinia properabant. Sed intellecto quâ Daci virâ niterentur intrare, ad locum illum, ut eis occurrerent, festinabant, venitque prior Sueorum exercitus ad fluvium Bogasund; ubi postquam octo diebus expectasset, supervenit Danorum armata phalanx, & terribilis acies ordinata. Ad ejus conspectum Sueorum audacia nihil mota; congressum expectabat impavida. Agentibus autem viris industriosis & sagacibus, unius anni inter eos induciæ sunt firmatæ. Sequenti vero æstate Dux Finlandiæ Valdemarus, transit ultra mare peregrinationis gratia. Dux autem Ericus transit in Norvegiam circa festum Olai, spens habens quod regis Haquini filia sibi matrimonio traderetur, cum qua contraxerat matrimonium de futuro. Paraverat autem in Kongella nuptiarum expensas sumptuosas, tan-

quant

quam certus & indubius matrimonii consummandi. Regem proinde Norvegiæ accessurus, invenit eum in Krakö, cui cum de filia ducenda faceret mentionem, Rex repetit castrum VVardberg, quod ei, fide mediâ, commisit, ad iungens nisi castrum restitueret, filiam suam obtinere non posse. Cui Dux in hæc verba respondit: Gudh gisve henne lycta chwæt hon gâr: VVardberg får tu ey åter i åby. *Deus ipsi prospera quæque concedat, ubicunque versatur. VVardbergam non recuperabis hoc anno.* Instabat etiam comes Iacobus ut castrum suum recuperaret; sed uterque laborabat in vanum. Conversus inde transit ad Kungella, & cum servis suis ac amicis paratas expensas pro nuptiis, in multa læticia consumebat. Dux autem VValdemarus tempore peregrinationis suæ in partibus alienis, in his devotionibus suis mercedē conduxit stipendiarios DCCC; cum equis & omni armorum bellico apparatu; Quos præcedens in patriam, paravit necessaria tantæ multitudini adventantium bellatorum. Tunc Dux Ericus destructo in parte castro Holmensi, elegit de VVpplandia D. electissimos bellatores. Et quia festum Natalis Domini tunc instabat, quo treugæ inter regna firmatæ non erant amplius duraturæ: appropinquante v. sine treugarum, Duces cum suis Militibus, stipendiariis & Armigeris congregatis, Danorum finibus appropinquant; quod cum audisset rex Danorum Ericus, paulatim præire disposuit exercitum suum, ut occurreret Ducibus Scaniam defensurus. Iamque pars exercitus ejus passagium Oeresfund transierat, quam in manu fratris sui dederat, erantque victualia in abundantia comportata, ut Rege veniente cum exercitu principali, commode posset tanta multitudo pugnantium sustentari, sed alii in labores eorum intraverunt. Prævenere enim Principes regni Suecorum, Duces Ericus & VValdemarus, & quæ parata erant Regi Danorum, & exercitui suo pro festo Natalis Domini, & expeditione continuanda, subito superveniens Suecorum exercitus, per duos dies & noctem unam, in oppido Ord-nabyung, ubi hæc comportata fuerant, conquiescens, larga dispensatione consumpsit. Vbi etiam fratrem Regis Dactæ cum C. armigeris & totidem equis, & rebus multis bellicis captivabant. Inde progressi, lento

discursu omnem pene Scaniam lustrantes, ignis incendio devastabant, pausabantque die & nocte Natalis Domini in villa Graneby, fugientibus incolis ad latebras & condensa sylvarum. Tendentes autem versus Hallandiam, nulla reliquerunt ædificia incombusta, donec intrassent Hallandiam, cui omnino pepercerunt ab igne, quia Dux Ericus habebat castrum VVarberg à rege Norvegiæ Haquino, & cum castro mediam Hallandiam. Alteram vero medietatem habebat Christopherus frater Regis Daciæ, quem Dux Ericus asseruit esse suum amicum. Nihilominus tam Hallandiam quam VVestrogothiam miserabiliter vastaverunt, omnia quæ invadi poterant, consumentes & reliqua spolia auferentes. Erat enim major pars exercitus eorum Alemanni, quos adduxerat Dux Valdemarus, qui ideo venerant ut divites fierent spoliando, nec erat qui eos à spoliis prohiberet. Rex autem Danorum qui populum plurimum congregaverat, destitit eâ vice à pugnando, nec attentavit pro tunc aliquid contra Duces, eo quod in tota Scania & VVestgothia, & in omni loco per quem transiturus fuisset, nulla omnino victualia haberentur. Providerant enim Duces ne quid remaneret intactum, unde Rex posset cum suis vel breviter sustentari. Sicque Duces pacifice, salvo suo exercitu, perviam unam quasi aquilæ volantes, Scaniam intraverunt, & per aliam viam regressi sunt in regionem suam. Dimiserunt igitur Suecos milites & satellites singulos in domos suas; Alemannos autem per civitates regni divisos constituerunt, ut ciyes eos in personarum victualibus sustentarent; rustici vero circumpositi necessaria eis pro equis deferrent. Discurrebant autem servi, & viliores Alemannorum per villas & oppida rusticorum, rapientes & vendicantes sibi quæcunque voluerunt. Sed accidit unum ex his qui Sudercopiæ degebant, excurrentem ad rusticos, & more solito rapientem ab uno rusticorum, aut pluribus vulnerari: unde commoti Alemanni, qui illic morabantur, armati in multitudine & præparati ad bellum, Alemanni rusticorum multitudinem occiderunt. & hæc faciebant impune. Et reputantur Sancti qui tantis malis guerrarum, homicidiorum, rapinarum, aut cæterorum innumerabilium malorum, nullo jure, sed solâ suâ superbiâ præstiterunt occasionem.

Aestate sequenti; anno scilicet Domini MCCCVIII.
 rex Danorum Ericus, tantorum damnorum & injuriarum
 non immemor, immensum exercitum congregatum direxit
 in Sueciam, quem duxerunt capitanei, Comes Holsatiae, &
 Dux Slesvicensis VValdemarus, multis eis Principibus so-
 ciatis. Sed non dormiebat ille contra quem venerant pu-
 gnaturi. Non dum enim ultra praecesserant, quam ad Liun-
 gaby, in quem se receperunt quietis causa. Et ecce subito,
 & ex insperato supervenit ex adverso Dux Ericus, non qui-
 dem in multitudine, sed animositate & fortitudine pugna-
 torum, de pari pugnare paratus. Sed extitit utrinque tracta-
 tum, ut treugae unius anni & dimidii firmarentur; & sic
 interim ageretur, ut rex Birgerus a captivitate solveretur, &
 ad liberatam & gradum suum restitueretur: Rex Danorum
 cum suis contentus esset, pacem & concordiam intra regna
 etiam consequenter durare. Sicque uterque exercitus ad loca
 sua, & in patriam se recepit, non aestimatis expensis & dam-
 nis, quae Vestrogothi, & alii per quos transierant, sustine-
 bant. Duce igitur cum Consiliariis regni Suecorum dietam
 celebrantes in Ocrebro, coeperunt maturo consilio causam
 Domini regis Birgeri ventilare, & diutius pertractare, quo-
 nam modo esset habendus in futurum, ut & pax fieret
 inter regna, & quod honoris esset & rationis, ageretur cum
 eo; Et nihilominus cautela necessaria adhiberetur, ne, si li-
 bertati donaretur, regnum aut regnicolas, propter ea quae
 contra eum gesta sunt, infestaret, maxime per exercitum
 aliunde forsitan adducendum. In hoc autem omnium qui
 aderant, de consensu & beneplacito Ducum, sententia reside-
 bat quod si Dominus Rex eos vellet certificare, medio suo
 juramento & litteris, ac aliis quae fidem possunt efficere,
 contenti essent eum a captivitate dimittere, & partem regni
 non minimam assignare: Et haec in Quadragesima ac in Oe-
 rebro sunt conclusa. Post pauca vero super eodem negotio,
 Nycopiae constituti, accesserunt ad Regem in castro, audi-
 turi utrum vellet eorum subire sententiam, & quae de eo
 concluderunt, approbare. Ille vero sicut improvidus inde-
 liberate respondit; Conditions omnes quascunque sibi praes-
 figerent, indubitanter subire. Sicut igitur formam jurandi
 illi obtulerunt, ita ille praestitit iuramenta. Et sicut litteras

per eum sigillandas conceperunt, ita ille sigillare consensit, non veritus per corpus Christi & sanguinem terribilissime jurare. Quia enim mox solutus auferret, in Daciam se recipiens, clarum est quod eo tempore quo iuravit, non erat suæ intentionis ea serbare, quæ perperam sic iuravit. Fugit enim eadem æstate in Gothlandiam cum uxore ac liberis, & inde transiit in Daciam, qui benigne susceptus à Rege suæ miseriam condolente, & auxilium promittente, mansit aliquanto tempore apud eum. Eodem anno mortuus Isarus Episcopus Stregnensis, & confirmatus est Stobernus. Eodem anno mortuus Dominus Magnus Abogensis, Et eodem anno confirmatus est Dominus Nicolaus Archiepiscopus Vbsalensis.

Hoc tempore volens rex Norvegiæ recuperare castrum Kungella à Duce Erico, mandavit per litteras ut ad eum veniret, in loco tunc designato circa Kungella. Fuit autem intentio Regis, ut Dux cum prope esset ascenderet in castrum, quo factò voluit eum protinus obsidere. Ducis autem spes & opinio erat, ut ei filiam suam, sicut promiserat, daret uxorem; ideo ad eum quanto citius festinavit. Avisatus autem à quodam de intentione Regis, mox ab eo divertit, & permissum nunciū intellecto quod castrum esset peroptime munitum in victualibus, & viris ac armis, (erat enim capitaneus castri nomine Ducis quidam Miles Dominus Ficko, vir bellicosus & strenuus) in patriam est reversus. Rex autem castro Kungella per quinque septimanas obfesso, cum nihil proficeret, inde divertit. Sed interim ædificavit castrum Bogahus, consilio Comitis Iacobi, cui & ipsum tradidit conservandum. Commotus autem inde Dux Ericus assumpsit expeditos satellites suos tempore hyemali, & præcipitanter venit Asloiam, vastata intermedia regione. Erat enim hyems & aquæ constrictæ glacie, ut nihil prodesset Normannis quod omnes pontes per quos esset transiturus, eiecissent. Assumpta ergo ad sui servitium Asloensi civitate, mox castrum Åkershus aggressus, stricta munitione obsedit; Gentem vero rusticam circumpositam nimio gravamine oneravit, cunctis necessariis pro tanto exercitu à vicinioribus usurpatis. Tunc Norici congregarunt exercitum IIIM. & amplius omniquaue, ut regnum suum defenderent à Ducis insultu. Quo cognito Dux Ericus & sui, equos velociter ascen-

ascendentes irruerunt in eos velut lupi in oves, & magnam ex eisstragem facientes, nobiliores ex illis duxere captivos. Ex tunc in brevi Dux capit graviter ægrotare, propter quod velociter in patriam se recepit. Norici vero damna sua vindicare volentes, collecto exercitu intraverunt in Daal, & aliquas parochias incendio vastaverunt. Sequenti æstate Rex Norvegiæ parata classe fortissima, contra regem Daciæ pugnaturus, non longe à finibus Sueorum versus Daciam processit. Sed Dux Ericus ob damna illata, multas navium ejus abstulit violenter. Deinde etiam cum exercitu intravit Norvegiam, sed fugientibus Noricis est reversus.

Anno Domini-MCCCX. Rex Daciæ fecit extremam diligentiam, & ultimum posse suum pro rege Birgero, ad debellandum fratres ejus Duces regnantes in Suecia: Collegit ergo de toto regno suo omne robur exercitus, quod inde poterat expediri, & de Slavia atque Alemannia Duces, Comites & Barones, cum Militibus & stipendiariis, multitudinis admirandæ, ut una die darent stipendium M. marcarum argenti puri; Dicuntur autem fuisse in ejus exercitu LXM. pugnatorum, inter quos fuerunt Milites C. Cum hoc exercitu reges Birgerus & Ericus versus Sueciam iter arripiunt, CCC. equites superventuros sperantes. Audito igitur eorum adventu, Duces cum suis fidelibus ad extrema regni Sueorum, & Danorum confinia properanter accedunt. Cognito autem quod in tanta potentia advenirent, ut esset eis periculum & fatum, cum paucis suis adversus tantam multitudinem ad pugnam procedere, omnia victualia jumentorum & hominum in tota via, qua illi venturi essent, funditus consumpserunt, & lento gressu ab extremis regni finibus ad interiora tendentes, ac Dacorum exercitum præcedentes, terras illas adeo vacuas reddiderunt, ut superveniens Dacorum exercitus, non inveniret vel in modico quo posset refici ac nutriri. Si qui vero divertebant à via ab exercitu separati, ut saltem à longe acciperent alimenta, ubique locorum sic sunt excepti, ut de XX. excuntibus vix III. aut IV. redirent. Et ubicunque Reges cum exercitu tam immenso de die venerunt, Duces ibi nocte transacta, nihil sequacibus reliquerunt. Cum autem Reges partem exercitus sui præire fecissent, ut salvum eis facerent per sylvam

Holved iter eundi, sylvâ pertransitâ Dux disponebat eis occurrere, & bello excipere. Sed in aggressu Dominus Mathias vexillifer Ducis, equo offenso in lapide, corruit & hastam vexilli confregit, quo territi Ducales congregari metuebant. Inito igitur consilio Duces se ab invicem dividebant. Nam Dux VValdemarus ascendit Holmiam; Dux autem Ericus Calmariam accessit. Volebant enim (ut puto) insigniora loca regni salva & libera conservare. Reges igitur cum exercitu suo continuo procedentes, Nycopiam usque pervenerunt, castrumque Nycopense strictâ obsidione ligarunt. Sed erant in castro viri fortissimi, validissimi fidelissimique, qui crebris ictibus bombardarum, lapidum & balistarum obsidentes lædebant, vulnerabant & occidebant, castrumque sibi commissum fidelissime conservabant. Cum autem Dux Ericus Calmariam pervenisset, venerunt continuo duæ naves magnæ ab Alemannia stipendiariis bellicosis onustæ, ipsius servitio se exhibentes. Quibus assumptis cum civibus Calmarnensibus, cæterisque sibi fidelibus Ienecopiam properavit, ubi Reges novum castrum erexerant, & multis victualibus congestis impletum, duos Milites famulos & nobiles, cum multis satellitibus reliquerant ejusdem castri custodes. In quod factò impetu & igne injecto, occisis duobus Militibus, & quibusdam aliis, funditus Dux evertit. Deinde transiens in VVestgothiam convocatis VVestgothis, & animatis, electisque ex eis quos sibi putabat idoneos ad pugnandum, circa Axevald moram traxit, animo habens alteri saltem aut utrique Regum occurrere, partes illas intrare volentium, quod forsan audierat, aut ipsis fugientibus à regno, quod etiam sperabat, & pauciores secum nunc ducentibus, incurfaret. Ferunt quidam potiores Dacorum, qui cum Rege castrum Nycopense obsederant, muneribus corruptos Regi suo suavisse, quod obsidione solutâ in patriam suam rediret pacifice, Et cum Rex eis non acquiesceret, ipsi nihilominus recesserant. Quo viso, & audito insuper quod castrum novum Ienecopiæ periisset, suis Militibus interceptis, & quod Dux multum populum congregasset, junctis sibi multis Alemannis. Cum jam à festo Michaëlis, usque ad festum Natalis domini obsidio castri durasset, & omnia circumpositam regionem adeo victualibus yacuasset, ut non

esset

esset mo
replic
recessi
versus D
agens cu
Birgerus
se subd
sticiam
tingeba
Eo t
gnum S
liti puta
collecto
in com
Norwic
que in
Regis n
& pace
Holm
suis, e
quo or
trepide
tra que
de Nor
didit il
davit R
conten
sic ade
venien
ut pax
cus co
cogita
titudi
nem n
dam,
comm
eis Mi
pria. I
suis pe

esset modus exercitui de necessariis providendi: Rex Ericus replicatis damnis quæ pertulerat, abinde cum rege Birgero recessit, in Daciam rediturus. Factum est autem ut Regibus versus Daciam redituris, Dux Ericus pacificus eos accederet, agens cum rege Danorum ut partes suas interponeret, ut rex Birgerus servaret quæ servare juraverat, & paci atque quieti se subdens, esset contentus accipere ea quæ secundum iusticiam eum tam de Regno, quam de patrimonialibus contingebant, sicque sunt amicabiliter separati.

Eo tempore quo Reges præfatum tanta potentia regnum Sueorum intrassent, & Duces Sueorum in arcto positi putarentur, rex Norvegiæ Haquinus occasione acceptâ, collecto exercitu iterum obsedit castrum Kungella, quod tunc in commissis habebat à Duce quidam Dominus Tordo Vnge Noricus nomine. Qui minus fideliter agens, & ad bona sua quæ in Norvegia habebat, oculum habens, castrum importune Regis manibus assignavit. Cû igitur Reges obsidione dimissâ, & pace initâ recessissent, Dux Ericus vocato fratre suo de Holmiâ, cum exercitu inde assumpto, convocatis fidelibus suis, expeditionem dirigit in Norvegiam tempore hyemali, quo omnis aquarum congregatio equestri exercitu possit intrepide pertransiri. Congregarunt & Norici agmina sua, contra quos directus quidam Dominus Bero ex parte Sueorum, de Noricis triumphavit. Tunc castro faciliter recuperato, tradidit illud cuidam Alemanno Militi, & in continenti mandavit Regi per nuncios & litteras, interrogans utrum esset contentus, & permittere vellet eum quietum in possessione sic adepti castrî, & taliter reassumpti: Tunc Rex & Dux convenientes in unum, tractaverunt inter se & de hoc, & de aliis, ut pax inter eos exinde perpetuo perduraret. Dux igitur Ericus considerato quod Deus pacem ei ex omni parte dedisset, cogitavit remove à se stipendiariorum extraneorum multitudinem effrænatam. Fecit ergo Ludosix curiam solennem more suo, omni humanæ laudis præconio prædicandam, in qua donaria more regio spargens, & stipendia suis commilitonibus largissime diffundens; Quosdam vero ex eis Milites creans, omnes cum multa gloria remisit ad propria. Deinde Birgerus rex concordiam inivit cum fratribus suis per regni divisionem, ut liquet ex sequentibus litteris.

Eri-

Ericus & Valdemarus Duces Sueorum, omnibus presentes litteras inspecturis salutem in Domino sempiternam. Noverint universi quod anno Domini MCCCX. XIII. Cal. Augusti apud Helsingborg, inter magnificum Principem Dominum Birgerum regem Suecie fratrem nostrum, & nos, super discordiis actis, motis & habitis, valiter placitatum extitit: Inprimis quod ipse habere debeat cum omni jure & dominio sine diminutione qualibet, terras infra scriptas, scilicet Helsingiam, Fiedrundiam, tres provincias in Vestmannia quas prius habuit, totam diocesim Stregensom & castrum Nycopense, terram Ostgothie & castrum in Stekeborg, terram Vidbo, insulam Visingzö, Brennevist & Tuetbu, terram Rydingie, terram Finlandie, terram Verendia, & terram Gotblandie cum Visby, & castrum in VViborg, ita quod nobis expensas plenarie refundat, si quas pro usibus ipsius castri nos fecisse constare poterit: Item omnia sua bona patrimonialia & acquisita, nec non & partem in monte cupri, que ipsum hereditario jure contingit, his que sequuntur exceptis curiis, videlicet Suninxoe, insulam Moerkoen, insulis concessis Henrico Burgravio de Stroemberg, curiis Harff & Sponga, & molendinis que a nobis idem titulo permutationis habuit, in quarum recomensationem hereditis ipse curiam Ekiby: Item bonis Domine Hadve, & suis hereditibus dimissis per nostras patentes litteras, & bonis pertinentibus ad Dominum Torchillum quondam Marscalbum, Curia Foldenes, & c. colonis in duabus curiis in Suennom; Item medietatem reddituum provenientium de villa Visby & terra Gotblandie ad tempus placitationis; Aliis vero terris, castris & redditibus regni Suecie nostris usibus remanentibus, ita quod ratione terrarum castrorum & reddituum, eidem fratri nostro homagio nos pari, manu & conamine & in solidum nos astringimus. Et si alterum nostrum mori contingat, tunc terra, castra & redditus predicti ad superstitem integraliter revolvantur. Item placitatum est, quod idem frater noster in terris suo dominio dimissis, nulla castra de novo construatur, nec nos in terris nostris versa vice. Quanquam omnes regni Suecie incolae in cujuscunque dominio fuerint, gaudebunt suis libertatibus & juribus, quibus gaudebant ab antiquo, eo salvo quod ex causa rationali subsidium peti possit, & suscipi de subditorum beneplacito & assensu. Preterea in terris nostris Dominus Rex frater noster nihil recipere, vel mandare sive judicare debet, nisi de suis hominibus, & his que superius nominatum sunt expressa. Nec debet castrum sive munitiones, vel terras aliquibus in perpetuum, vel ad tempus vendere, impignorare, extra manum suam portare,

tere,

ere, vel alienare quoquo modo, quæ omnia ipsi fratri nostro facere & curare volumus. Item omnes Milites et Armigeri utriusq; nostrû, libertates et iura habeant, quibus usi fuerant ab antiquo: Item omnia restituta; Iam omnes diligendi; Captivi omnes dimissi libere. Est etiã placitum quod Magnifici Principes et Domini, Ericus Daciae, et Birgerus Sueciae Reges; Christopherus Dux; Gerardus Comes Holsatiae, Henricus Magnipolensis, et ipsos mutuo iurabimus contra quemcunq; hominem nunc venientem, consilii set auxiliis oportunitis; Castrû vero Nycoie inchoatû debet pectus demoliri. Datû et actû ditet loco premisis.

Circa festum Michaelis anni illius reversus est rex Birgerus, contentus de tertia parte regni, & aliis quæ in Cõtractu contenta sunt. Dux autem Ericus accepit in partem suã Vestgothiam, Daal, Vermeland, Halland, Calmariã & Smalandiã; Dux vero Valdemarus Stocholm, & partem Vplandiæ, Finlandiam & Oelandiam. Anno Domini MCCCXI. Dux Ericus egressus à patria, visitavit limina sanctorû, quo tempore erat etiã in Curia Dn. Clementis Papæ I V. quæ tû viguit V Viennæ; Et rediens per Alemanniam, in multis insignioribus civitatibus fecit sumptuosas expensas, & gessit opera magnifica, mirifica & famosa. Quo reverso in patriam, contracta sunt matrimonia inter ipsû Duxem Valdemarum, & filiam regis Norvegiæ Erici tunc defuncti, quorum nuptias celebravit Asloijæ rex Haquinus magnifice in festo Michaelis.

Sequenti ætate Duces fecerunt Ludosiã salam pulchritudinis, & magnitudinis admirandæ, cum cellariis & cæteris principibus habitaculis, pro gloriosa Curia tenenda, quæ inchoata sunt circa Pentecostem, & circa festû Beatissimæ Nativitatis Mariæ consummata. Adductæ sunt Ducissæ de Asloijæ ad Ludosiã classe marinã & decentissimã, ac maximã comitiva celebrataq; ibidem solemnitate mirificã, singulisq; ad sua loca divertentibus, Duces quoq; sunt ab invicẽ separati. Nam Dux Valdemarus ad Calmariam divertebat, sed Dux Ericus mansit in Agnatorip usq; ad festum Natalis Domini inclusive. Iste Dux Ericus repudiatã sorore Regis Daciæ quam desponsaverat, accepit eam de qua superius est narratû: Gesta sunt hæc anno Domini MCCCXII. vel circiter. Duces vero isti regnum Sueorum sibi per violentiam vendicantes, multipliciter & miserabiliter regnum afflixerunt. Nam præter hospitalitates, & dicam hostilitates, quibus continuè & sine intermissione

huc & illuc per regnum cum suis exercitibus divagando & transcurrente, omnia ad victum pauperum pertinentia consumebant, & hostibus, cum quibus sæpissime confligebant, deprædandum exponebant, tallias gravissimas imponebant, ita ut quilibet rusticorum quandoque ter in anno stipendium seu subsidium unius marcæ cogebatur solvere. Erant quidem, & dicebantur pii atque magnifici, sed cum miseria maxima miserorum. Anno Domini MCCCXIV. Birgerus rex cum exercitu ivit in Gotlandiam, ut Guttenses majori tributo subiceret, sed inde fugatus multos de suis perdidit; servatâ nihilominus sibi obedientiâ & subjectione debitâ. Hoc anno modius siligenis emebatur in Suecia XX. solidis Holmensibus. Anno quoque Domini MCCCXIV. novum homagium fecerunt regi Birgero Sueci, ut sequitur.

Omnibus præsentibus litteris inspecturis; Canutus Ioehson Dapifer, Haquinus Slemmo Marscalcus, Tererus Kætilson, Tyko Ieonson, Petrus Liquidson, Haquinus Haraldson, Iohannes Brunko, Stephanus Doring, Carolus Oestenson Milites, Torstamus Guduastron Armigeri, Consiliarii magnifici principis Domini Birgeri regis Sueciæ, salutem in Domino sempiternam. Cupientes eximius & immensis beneficiis & gratiis per illustrissimum principem Dominum nostrum Dominum Birgerum, Dei gratia regem Sueorum memoratum vobis liberaliter impensis, debita nostri servitii vicissitudine respondere, constare volumus evidenter per præsentibus, quod in præsentia ejusdem Domini Regis Sudercopiæ constituti; sponsonne in perpetuum valitura & irrevocabili unanimiter promissimus, & nos singulos, datis manibus, firmiter obligavimus ad obsequium fidele præfuo Domino nostro, suæ dilectæ Consorti & charæ proli jugiter impendendum ab ipsius Consortis & dilectæ prolis servitio, in necessitatibus & casibus quibuslibet emergentibus, nullatenus discessuros. Si in super eundem Dominum Regem humanis rebus excedere, & nos superstites fore contigerit, præfate suæ Consorti & proli, tanquam ipsi obsequii volentes, ut tenemur, fidelem assistentiam præbebitimus. Et castra & terræ hereditario jure eidem debita, sibi cedant, & pro dictorum castrorum & terrarum defensione, secundum & nostrarum virium possibilitatem, & nos ipsos exponere, si oportet semper prompti esse volumus & parati. In cuius promissionis & obligationis firmitatem sigilla nostra præsentibus sunt appensa. Actum Sudercopiæ anno quæ supra, ipso die B. B. Martyrum Dionysii & Sociorum ejus.

Eodem anno obiit Dominus Nicolaus Archiepiscopus Vpsalensis, & anno sequenti electus est in Archiepiscopum Dominus Olaus Sapiens Canonicus Vbsalensis. Hoc anno Visby combusta est, tunc & fames nimia Sueciam oppressit. Eodem anno Duces Ericus & Valdemarus dimiserunt familiam suam & portiones de regno, & habitabant separati, & tunc Dux Valdemarus exiit patriâ caussa visitandi limina Sanctorum. Hoc anno apud Ringstaholm pluit sanguis, & multiplicata sunt plus solito fulgura & coruscationes. Anno Domini MCCCXVI. Dux Valdemarus transfulit domicilium suum in Oelandiam in castrum Borcholm. Eodem anno Smalandenses elegerunt sibi regem qui dictus est Buggo, quem rex Birgerus disponebat occidi. Anno Domini MCCXXVI. obiit Brynolphus Episcopus Scarensis. Hunc tribulavit rex Magnus Ladulas, qui subiecit se sententiæ Domini Magni Archiepiscopi Vbsalensis; Hic Brynolphus fuit filius Algoti Legiferi Vestrogothrum, quem & filios ejus fugauit rex Magnus, vel timore ejus fugerunt.

Anno Domini MCCCXVII. dum regnum Sueorum in omni pace, tranquillitate & concordia haberetur, & post multas angustias & afflictiones bellorum, oppressionum, talliarum & gravaminum quietius respiraret, ecce repentina calamitas superveniens, miseram patriam illam super omnem angustiam, quam usque ad hæc tempora sustinuerat, afflictione gravissima conturbavit. Rex enim Birgerus diu conceptum in corde rancorem, sed caute dissimulatum in opere, inhumanissima eadē fratrum suorum, ad sceleratissimum perduxit effectum. Vnde nimirum tota pene natio Sueorum commota, tantum nefas non dimisit inultum; licet cum suimetipsum intolerabili detrimento. Inferendæ igitur neci talis Regi præfato præbebatur occasio: Nam cum Dux Valdemarus reversus à partibus transmaritimis, suum domicilium in Oelandiam transfulisset, tempore quodam inde ad Holmlam iter peracturus, cum non longe à Nycopia transfium faceret versus Holmiam, incidit ei cogitatio ut fratrem suum Regem Nycopiæ commorantem accederet, eidem quippiam loquuturus. Cujus dum Rex & Regina præsensissent adventum, egressi ei obviam, tantis cum blandimentis, obsequiis, honoribus ac reuerentiis exceperunt, tantis applausibus, deliciis, amplexibus

plexibus & osculis exceptum foverunt, ut nihilominus qua
vera traditio & tendens ad laqueum decipula pararetur. Nec
eâ vice fuit aliud attenatum, nisi ut amorem Regis & Regi-
næ erga se Dux Valdemarus, ut putabatur, expertus, statuto
tempore quo Rex decreverat, venire gauderet, & fratri suo
Duci Erico etiam esset occasio veniendi. Non enim nisi simul
junctis erat captivitas inferenda. Sabbathum igitur post fe-
stum S. Nicolai diem constituit, quo fratres suos Duces ad se
venturos disposuit; Valdemarum præsentem invitans vivæ
vocis oraculo, Ericum vero litteris dulcissimis, sed omni dolo
& fraude plenissimis. Talibus ergo obsequiis & blandimentis
debauchatus à Rege & Regina pariter Dux Valdemarus, Hol-
miam iter suû cõtinuat, de Holmia consequenter transiit ad
Dassio: Dux igitur per literas taliter invitatus cû cognovisset
fratrem suum Valdemarum apud Regem fuisse superioribus
his diebus personaliter constitutum & jam se ad Dassio curiam
transulisse, illi eum accessit auditorus ab eo tanquam con-
scio Regi intentionis, si fortè securus eis esse posset accessus
ad Regem, factaq; est inter eos disputatio longa, Duce Erico
dissuadente accessum, Valdemaro autem è contrario indu-
cente; qui & prævaluit in sua sententia, & hæc conclusione
factâ, versus Nycopiam festinarunt. Cum autem jam prope
essent ad distantiam unius milliariis, ubi fuerunt ipsis necessa-
ria præparata pro unius noctis habenda quiete, invenerunt
omnia inde sublata, & Nycopiam inde portata, ut non alibi
quam in castro reciperentur hospitio. Accessit autem Miles
quidam Ducem Valdemarum dicens, quod si ambo Duces
Regem pariter adirent, ipsis & omnibus amicis eorum cederet
in singultum; Dux vero moleste ferens indignanter re-
spondit, quosdam prius damnandos suspensio, multosque
fatis esse qui inter ipsos & Regem discordiam seminare con-
tenderent. Tunc ille continuo discessit, pœnitentiâ ductus,
quod talia prodidisset. Nec mora, supervenerunt viri men-
daces à Rege directi, qui sermone blando nequiter persua-
ferunt, ut cum brevis via restaret, non nisi apud Regem eâ
nocte pausarent, eo quod Rex totus anhelus & gratulabun-
dus eorum desideraret adventum; nec posset quietus per-
sistere donec esset eorum præsentia hilaratus. Hoc & verum
erat. Timebat enim quod si mora fieret, & propius pausasset

diutius

diutius, fuissent ejus de eorum traditione detecta consilia, & recepissent de imminente eis periculo cautionem. Verbis igitur mendacibus nimium creduli, continuo gressu intrabant oppidum Nycopense, & deinde in castrum, confidentes in mendaciis, ascenderunt. Quibus occurrens Rex cum hilari vultu, blandoque sermone, sed doloso corde suscepit, assumens eos fecit collateraliter secum ascendere.

Iam vero quanta hilaritas in loquendo, quanta benignitas in serviendo, quanta humilitas in ministrando, quanta largitas in propinando fiebat, levi non potest & facili explicari sermone. Post multam vero abundantiam ferculorum, & mensarum nimium apparatus, post dulcia & multiplicia colloquia tam dilectissimorum fratrum & amicorum, sed non æquo amore sibi correspondentium, hora dormiendi successit, qua Principes invitati in decretam sibi cameram cum comitiva honesta, sed subdola perducuntur: Post quorum collocationem in lecto, omnes eorum Milites & universa familia, rogante Regina, egredi jubentur à castro, non quidem quasi violenta exelatione, sed familiari & dulcissima Regina inductione, petentis quatenus ad hospitia civitatis (quasi ad majoris quietis & solatij commoditates egredierentur) ituri. Quod ut certius fieret, Dapifer Regis Iohannes Bruncho exactissime disquisivit, sans ipse in porta & diligenter omnes inspiciens, & inquisitione sollicita prospiciens, ne unus quidem Ducalium servorum remaneret in castro. Nec confidens plene janitoribus de clausura arreptis clavibus suis manibus seras portarum firmavit. Quibus peractis, Regales ministri loricati ac aliis munimentis induti, assumptis balistis, gladiis, venabulis, & armis cæteris invalidis, Regis aspectui se præsentant, stantes coram eo tanquam leones parati ad prædam, cum illi nobiles Duces duo tantum inermes & nudi, nescientes quod de eorum ageretur interitu, nocte jam media dormitarent. Sed Rex ille pusillanimis & vecors, adhuc sibi suisque dissidens, iussit vocare Militem quendam dictum Canutum, virum multæ discretionis & ratione vigentem. Quem vocatum & præsentem interrogavit, si ei velit assistere, & ferre in captivando fratres suos auxilium? Tunc ille attonitus de

re detestabili, & intentione maligna, respondit: Domine Rex, si quid ingruit personæ vestræ, ego quamdiu subsistere valco pro ea tuenda & conservanda pugnabo; ad captivandum autem fratres vestros, sicut nunquā consilium dedā, nec dabo, sic nec opem præstabo, aliisque verbis quam plurimis Regi per suadere conatus est, quantum dedecus esset, si in eos aliquam violentiam faceret, qui eo invitati, in tanta ad eum confidentia declinassent. Quibus verbis ille commotus, cum à conspectu suo furibundus abiecit, sed nec ille minus commotus abcessit. Tunc iniqui Regis satellites iussa impleturi, acceptis laternis, facibus & armis accincti letiferis, ad cameram in qua Duces dormiebant rabie furiosā decurrunt, dormientesque & nudos fractis januis, & incurfione terrificā suscitarent. Tunc Dux Valdemarus exiliens è lecto, tunicā superjectā, contra se venientem arripuit, & in terram prostravit, sed multitudine in eum irruente, fratrem sibi suffragari deposcit. At Dux Ericus tantā multitudine cum armis inspectā, non esse locum defensionis considerans, fratrem monet à pugna desistere, nec juvamen impossibile attentare. Cum igitur armorum multitudine circumdati, nudi ut erant, se dedidissent, Rex insaniens furore supervenit, & totus furiam debacchatus in fratres suos, interrogat *utrum in memoria habeant ludum Hatunensem? jungens, non multo meliorem ludum nunc esse ludendum.* Ligatis igitur manibus, & nudis pedibus, ac toto pene corpore vestibus spoliato, fecit eos Rex de camera dormitionis & captivationis educi & ad profundiorum locum, & carcerem teterrimum totius castri vinculandos induci.

Duris igitur nexibus constricti, catenis latis & ponderosis collis eorum circumdati, & in muro indissolubiler infixis, pedibus nervo gravissimo implicatis, manus vero truncato configuntur, & inhumanissimis & pene inauditis suppliciis tormentantur. Non enim suffecit Regi quod fratres uterinos, quos jam decreverat famis cruciatu extinguere, pedibus & manibus & collis ferro ligante strinxisse, quin & crebris ictibus, clavā desuper agitatā, lignum pedibus circumdatum faceret frequenter collidi. Cujus crebra & gravi tusione, particula grandis exiliens in faciem Ducis Erici, grave sibi vulnus infixit, ut multo sanguine in

gremi
ferati
jam f
Dap
galib
armat
satellit
tes &
ribus
dictus
dio sal
gratias
plenā
Regin
Rex e
suo de
videlic
nunci
ubique
domin
enim
vulgar
tā test
fama
tatem
dum,
vem h
Regem
regress
igitur
eorum
sceden
sangu
tractis
tanti s
sibi fe
thiam
maria
gothis

gremium fluente, flebile spectaculum præbisset, si quæ miseracionis viscera affuissent. His itaque nocte patris, cum jam surgentis auroræ prima, sed modica indicia paruisset, Dapifer Regis Bruncho prædictus, assumptis univēris Regalibus ministris, apertis castri januis, oppidum Nycopense armatus ingreditur, & divisis sociis, super dormientes Ducum satellites, Milites & clientes irruit improvise; Quos dormientes & nudos de facili captivos, quasi oves ad victimam, turribus injectis & vinculis, inter quos Miles quidam Arvidus dictus occubuit. Tunc Rex resolutus in risum, & præ gaudio saliens & manibus plaudens, non Deo, sed Dapifero suo gratias agens, gratulabatur se regnum habere in manibus, & plenâ potestate gaudere. Custodia igitur fratrum suorum, Reginae & Dapitero, ac cuidam Militi impiissimo delegatâ, Rex egressurus in regnum, & univēsam regni Monarchiam suo dominio subjecturus, Stocholmiam & Calmarniam, loca videlicet insigniora, primum adire disposuit. Missis ergo nunciis jubet Regio inceslui magnas & sumptuosas expensas ubique parari, ut sciant univērsi regem Birgerum Monarchiæ dominari. Sed nimium velociter currit sermo ejus; Quibus enim perpetrati sceleris opus non loquitur, aut fama divulgat, tantæ elationis suspicio publicavit. Nam cum multâ festinatione properaret Holmiam, velocior eo tamen fama præcesserat, de traditione Ducum pronuncians veritatem. Dum enim à parte aquilonari applicuisset ad oppidum, ponte sublato cives ad arma concurrunt, & post brevem horam apertis valvis, in campum armati profiliunt, Regem cum suis animose fugantes. Qui inde sine honore regressus Nycopiam, unde venerat repedavit. Continuo igitur fidelissimi Milites, qui post Duces remanserunt, in eorum Contractis mutuâ intelligentia unanimique consilio fœderati, Dominorum suorum tam nequiter traditorum sanguinem ulcisci conjurant. Singuli igitur de suis contractis populo convocato, & ad insurgendum in ultionem tanti sceleris concitato, ut in unum conveniant, mutuo sibi festinanter occurrunt, educti, per Dominum Mathiam Vplandensibus, per Dominum Carolum de Calmarnia Smalandensibus, & per Dominum Birgerum Vestgothis, sicque versus Nycopiam, multi exercitus in unum

tendentes, dirigunt gressus suos. Quo cognito Rex de fuga cogitans, turrim qua Duces tenebantur inclasi, dura clausura firmavit, clavesque projecit in fluvium, & inde ad Stekeborg fugiendo diverit. Ducales vero castrum Nycopense stricta oblidione ligarunt. Ferunt autem Ducem Ericum tribus tantum diebus absque potu & cibo vixisse, Ducem verò Valdemarum XI. diebus, caussam hujus rei talem assignantes, quia multiplici pœnarum genere, Rex & Ducum custodes Ducem Ericum afflixerunt, manus & ossa & cætera membra crebris ictibus conquassantes.

Tum rex Birgerus directis in Daciam literis, mandavit filio suo Domicello Magno, ut se ad redeundum in patriam disponderet, & regnum Sueciæ suis manibus acquirendum. Regi etiam Danorum supplicavit instanter, ut opem ferret sibi & filio suo in tanto necessitatis articulo. Rex vero Danorum qui jam multa pro rege Birgero, intuitu Sororum, expenderat, Domicello Magno nepoti suo DC equites armatos, & ad bella doctissimos assignavit. Quibus assumptis, Domicellus ipse recto diametro in Ostgothiam, ut patri occurreret, properavit. Rex autem Birgerus filij sui adventu audit, obviam ei processit, & exactiones gravissimas incolis imponens, terram illam undique pervagatur, nihil aliud orando rogabat, quam ut viros Ducum sibi concederetur aspicere. Exaudivit autem eum Dominus, sed sicut meruit, ad interitum. Visis enim Ducum satellitibus, nec primum quidem impetum sustinere præsumens, cum adhuc longe essent, fugit cum filio, & cum omni quem ducebat exercitu, ultra sylvam Holveden, unde festinat in Vestgothiam manu hostili intrans. Quo cognito rustici convenerunt in unum, & apud Carleby confederunt, quos aggressus Rex, videns magnam multitudinem congregatam, consueta fraude sua statuit cum eis trium dierum inducias, in quibus plurimi rusticorum pro victualibus ac aliis necessariis ad propria diverterunt. Quos abiisse considerans rex Birgerus, durante treuga trium dierum, manu valida hostiliter eos invasit, multos rusticorum occidens, & Nobiles quosdam captivitati subjiciens. Et cum multa fieret mora in bellando, villam quandam proximam fecit incendi, ut pugnantibus luceret per noctem. Miles autem quidam Boëtius nomine suas partes interponens,

cessari

cessari
gothi
telli
civitat
super
Canu
pix, &
duxit
ningi
tione
Rege
rus rel
cum R
Poten
venier
undiq
Golan
libus
hoc co
plicue
diffic
redege
sternat
eos an
Ducum
sus, q
tione
tus, q
quod
capella
conjur
bus sci
mibus
culis se
multa
oncrant
Ståteb
Sed qu
inopina

cessari procuravit à pugna. Conversus inde Rex rediit in Ostgothiam, & putans se jam finaliter triumphasse, constituit satellites & stipendiarios, quos filius suus eduxit à Dacia, per civitates Ostrogothorum, & cum dixisset pax, repentinus supervenit interitus. Nam strenuus ille & victoriosus Miles Canutus, ex parte Ducalium irruit super eos qui Suderco-piæ, & propinquius à Rege fuerant constituti, & captos abduxit spoliaque divisit. Quod audientes qui Lincopiæ, Skeningiæ & aliis minoribus civitatibus morabantur, cum festinatione per viam, qua poterant, regressi sunt in regionem suam, Regem relinquentes cum filio desolatam. Tunc rex Birgerus relicto in castro Ståteberg filio suo Domicello Magno, cum Regina transfugit in Visbi, multis etiam nobilibus & potentibus pariter eum filio dimissis in castro. Sed supervenientes continuo adversarii, dura obsidione castrum undique concluderunt. Rex vero quamprimum venit in Gotlandiam, omnes naves quas habere poterat, victualibus & pugnatoribus oneravit, & versus Ståteberg / ut hoc conservent, ire præcepit. Sed mox ut inter rupes applicuerunt, præavisati adversarii eorum, à suis latibus dissilientes, & imperum in eos facientes, in suum dominium redegerunt. Quibus auditis Rex & Regina pavore nimio consternati, doloris angustia dum turbarentur, Dapifer Bruncho eos animans & consolans, respondit se in persona contra Ducum exercitum pugnaturum, asserensque ob adversos casus, qui insiderent, non esse dolendum. Qua pollicitatione Rex admodum exhilaratus, & plurimum confortatus, quasi certus de victoria, iussit omne robur exercitus quod sibi reliquerat, omnemque robustam juventam arma capessere, & in unam quasi novam militiam cum Dapifero conjurare, conquistis omniquaque navibus bellicosis, tribus scilicet liburnis, & aliis multis, magnis & parvis triremibus, multo ingenio aptantur ad pugnam, & propugnaculis fortissimis muniuntur. Sicque victualia cum armis in multa abundantia importantur, ac demum multo milite onerantur, ac ad littora Svecana tendentes, non longe à Ståteberg/quo tendebant optata tranquillitate, pervenerunt. Sed quos admisit maris & ventorum tranquillitas, excepit inopinata bellorum tempestas. Continuo n. parati ad Prædam,

affuerunt Ducalium militum animosæ cohortes, bellumque gravissimum est commissum, & longa conflictatione milites utrinque lassati, nulla quiete media recreantur: Tandem viri Ducalis exercitus super trabes & fundamentum firmissimum, struem quandam altissimam aridorum lignorum subtili ingenio componentes, navibus Regis incensam applicari fecerunt; Quam tamen illi longo à se tempore multo labore distentam, devitare conati sunt; Sed deficientes viribus, instrumentis & armis, nec valentes diutius reluctari, navibus igne consumptis, adversariis dediti eorum navibus excipiuntur ab aquis: Quorum capitanei scilicet Bruncko, Vlpho, Luderus, & Valramus, mox mittuntur captivi Stocholmiam & turribus includuntur, sed victualia eis copiosissima ministrantur, usque in diem quo rotis superponuntur.

Circa festum Iohannis Baptistæ exinde secutum, facta est congregatio meliorum regni, super constituendo Principe ac gubernatore regni, & aliis negotiis arduis regnum concernentibus, in civitate Scarensi; Eo quod illuc confugisset Ducissa uxor Erici Ducis cum filio, ad castrum videlicet Scarense. Unanimi igitur omnium congregatorum assensu, Dominus Matthias Dapifer regni, creatus totius regni gubernator, ac provisor constitutus, obsidione nihilominus durante ante castrum Nycopense, & Ståtebore. Qui assumptæ sollicitudinis officio satis facturus, regnum circuit in brevi, & ad tranquillum statum, ut opus erat in tanta divisione & turbatione, reduxit. Hoc tempore hi qui nomine Regis defendebant castrum Nycopense, levabant corpora Ducum, & ponentes in feretro, superjecto baldechino, portabant ea de castro, ponentesque in plano infra castrum, alloquuti viros in obsidione degentes, suadentesque quatenus ab obsidione desisterent, & Regi regnum, ut juris erat, salvum dimitterent, cum Dominis eorum mortuis, non haberent pro quo jure certarent. At illi se servos filii Erici Ducis asserentes, & pro eo legitime pugnatos, occisori Dominorum suorum regnum dimittere se negabant. Assumpta autem Ducum funera Stocholmiam cum honore debito detulerunt, facientes ea ibidem in parochiali Ecclesia sepeliri. In sequenti igitur festo Beatæ Virginis inedia coacti & nimia fatigatione afflicti qui castrum tenebant, sese suaque dedentes exierunt à castro, ipsum

ipsum manibus obsidentium relinquentes, qui & ipsum funditus destruxerunt. Sed qui castrum *Stekåberg* tenuerunt propter *Domicellum* filium Regis diutius & viriliter aliis suum fortalitium defenderunt, licet multa penuria, & victualium defectu laborarent. Viso autem quod diutius subsistere non valerent, facientes de possibili quod melius erat, diu super concordia tractantes, aliud efficere non potuerunt, quam quod *Domicellus* duceretur captivus, & aliis salvis personis & rebus, libere quo vellent, permitterentur abire. Destructis funditus castris *Nycopen* & *Stekeborgen*, cæterisque munitionibus & castris quæ regi *Birgero* servabantur ad manus, & filio ejus *Holmiam* ducto, & in firma custodia reservato, ut nihil possessionis, obædientiæ & Dominij esset ei in Regno relictum, Regni gubernator *Matthias*, collecto exercitu *Scaniam* intravit, pro eo, ut æstimo, quod *Daci* cum rege *Birgero* invasissent *Vestgothos*, & contra fidem promissam & treugas initas multa eorum in *Carlaby* occidissent. Congregati verò *Daci* cum *Alemannis* sibi adjunctis, occurrunt *Svecis* armati, & bello commisso apud *Målsång* / fugerunt *Daci*, cessitque victoria *Svecis*. Captivati sunt de *Dacis* & *Alemannis* CCC. Milites & militares, cæteris aut fugientibus aut occisis. Deinde *Sveci* totam *Scaniam* pervagantes, Regemque *Danorum* ex ea exturbantes, civitatibus multâ auri & argenti summâ sese redimentibus, omnia quæ mandi poterant consumebant, cætera quo voluerant, deportantes. Regressis autem *Svecis* à *Scania* multâ prædâ & possessione onustis, Dominus *Matthias* Consiliarios regni, Legiferos, cæterosque prudentes de regno, die statuto circa festum omnium Sanctorum convenire jubet in oppido *Stocholmensi*, ut sciat quid acturus de Regis filio captivo, & de his qui cum Rege *Ducum* tormenta tractaverunt. Dictatâ igitur juxta *Leges* sententiâ, quatuor isti rotati sunt, *Iohan. Bruncho* *Dapifer* Regis, *Vlpho Svalabeck*, *Lyder Foss*, *Valran Schytta*. Quibus rumoribus auditis rex *Birgerus* cum Regina usque ad hæc tempora in *Gotlandia* commorati, cum spe frustrati, omniq; solatio destituti, in *Daciâ* se cûstinatione transferunt, regnum *Svecorum* amplius non visuri. Iamque rex *Danorum* *Ericus*, qui eos auxiliis & consiliis manu tenuerat, defunctus erat. Cui successit in regno frater ejus *Christopherus*, cui non erat cura de sorore sua uxore *Birgeri*.

Ad ipsius tamē provinciam rex Birgerus cum regina Mereta miserabiles miserabiliter accedentes, sub spe & confidentia gratiæ suæ se advenisse fatentur, de suis miseris & infortunis multipliciter conquerentes. Quos ille quidem benignè suscipiens, eorum misertus angustis, curiam quandam Spikeborg dictam, cum duabus Contractis illis concessit ad vitam. Nihilominus protestatus quod nullis fororis suæ meritis, sed pro honore suo & consanguinitatis affectu concessionem fecisset hujusmodi, eo quod illa semper sibi sinistra & ingrata fuisset. Illic igitur tanquam exules & mendici, reliquum vitæ suæ in multa vecordia transegerunt. Quibus non modicum doloris adauxit filij eorum Domicelli Magni occisio, dum illum intellexerunt decollatum. Tunc enim in lacrymas risus, in luctus gaudia vertunt. Si enim cognovissent in illa die sua, nunquam taliter Duces Sveciæ occidissent, & multo minus in eorum cruciatu tot cachinnos & plausus manuum extalissent. Anno enim Domini MCCCXX. ad diem XI. millia virginum Consilarij regni convocantur Holmiam, & colloctione factâ, communicatisque consiliis, Domicellus Magnus Birgeri filius educitur è castro ad insulam domus S. Spiritus, certificatus quod pro patris sui delicto vitâ foret privandus. Tunc ille animo consternatus, plurimumque compunctus, se excusavit à causa mortis Ducum. Cujus quidem excusatio & immunitas omnibus erat nota, quantum ad opus perpetratum; Deum enim testatus est sibi displicere mortem patruorum suorum, cum esset eo tempore in Dacia constitutus, ad consilium & mandatum patris sui, id quod egit se, asseruit attentasse: Veniens enim in patriam, ad patris sui præsentiam festinavit, & ejus mandatis obtemperans, sibi per eum commissa implevit. Deinde testamentum condens, & juxta modulum suum animæ suæ prospiciens, oratione factâ, in substrato tapete genua decenter ponens, ictum ferientis expectat. Decapitatum ergo in feretro ponunt, & superjecto baldechino; arreptum quatuor è nobilibus regni, facta processione cum toto clero Stocholmensis oppidi, honorifice deserunt ad locum fratrum Minorum, ejusdem loci in sepulchro avi sui Domini Magni Ladulæ / facientes cum decentia sepeliri in vigilia Apostolorum

Simo-

Simon
adhuc
Sveci
patris
to. Qu
eum ed
per mo
rum in
stitisse
cia eum
mortis
pore ob
les à re
set; C
gemiti
Poss
occiso
stes D
mortu
quem
re, to
poster
igitur
Domi
honor
solum
ultima
inclina
Scania
vera
regni
libet
Mora
futuri
igitur
loco c
torum
elegan
gni e

Simonis & Iudæ. Hunc Domicellum Magnum, regnante adhuc patre suo Birgero, omnes majores natu totius regni Sueorum, etiam ipsi Duces assumerunt in regem, post patris sui obitum regnaturum, præstito ei fidelitatis juramento. Quem cum in castro Ståteberg obsedissent, non aliter eum educere, nec castrum obtinere potuerunt, nisi eo suscepto per modum captivi, præstita securitate de vitæ & membrorum incolumitate & corporis. Super qua etiam dicuntur præstitisse juramenta terribilia. Post hæc igitur nescio quâ justitia eum debuerunt, aut potuerunt paterno crimine, aut odio mortis supplicio condemnare. Post hæc brevi elapso tempore obiit rex Birgerus, & uxor ejus regina Mereta, exules à regno Sueorum, ut uterque non immerito dicere possit; Quam deficit in dolore vita mea, & animi mei in gemitibus!

Post exterminium regis Birgeri Milites & reliqui Ducum occisorum satellites, postquam vindictam dedissent in hostes Dominorum suorum, & fidelitatem ostendissent suis mortuis Dominis, volebant etiam amplius affectum pium, quem gerebant ad præfatos Dominos. in filios demonstrare, tota sollicitudine laborantes, ut regnum Sueorum à posteritate Regis, & ad Ducum lineam transferretur. Anno igitur Domini MCCCXIX. Dapifer vel Drossatus regni Dominus Matthias Ketilmundson, qui totus ardebat pro honore Ducis Erici, qui & regni gubernator existens, non solum ipsum regnum de obœdientia regis Birgeri & filij ultimæ & finaliter ereptum, & ad Ducum partem totaliter inclinatum, ad concordiam & unitatem reduxerat. Sed & Scaniam Regis Birgeri intuitu vehementer affligerat, talliaverat & subjecerat. Deinde de omnium meliorum totius regni consensu, nobiles, civitates & rusticos, de quolibet Contracta quatuor ad festum Iohannis Baptistæ apud Moraften convenire mandavit, de provisione regni, & futuri Regis electione concorditer tractaturos: Magna igitur & pene innumerabili multitudine, die præfatâ & loco quasi ad spectaculum concurrente, quidam prælatorum aut seniorum nobilium, causam convocationis eleganter aperuit. Quod videlicet status & conditio regni exigebat, in unam sententiam totam Regnicola-

rum multitudinem convenire pro Rege constituendo, & in principem assumendo. De loco similiter, quare ad talem vocati fuissent pro tali negotio peragendo, non minus solenniter quam solerter exposuit. Talem scilicet Regem bonum futurum & utilem, qui apud Morasteen foret electus. Finem autem sui sermonis facit in quadam oratione devota, quatenus Dominus Deus respicere dignaretur, longam, miserabilem ac multiplicem afflictionem, scissuram & divisionem huius regni, & talem eis concedere Ducem populi sui, unde regnum posslet proficere ad honorum summi Regis. Quo finem faciente sermonis, affuit Dominus Matthias gubernator regni prædictus, filiū Ducis Erici parvuli, puta triennem vel circiter, tenens in gremio, aui sui Magni Ladulas nomine nominatum, quem offerens conspectui totius multitudinis congregatæ, eleganti sermone prorupit in laudem Ducum defunctorum, præcipue autem Ducis Erici. Quanta videlicet erat gloria huic regno, de talium dominatu; multa in speciali & generali adducens, quibus animos audientium poterat ad eorum compassionem, favorem & complacentiam inclinare. Et quantum præjudicium, damnum & iacturam regno intulit, qui tales ac tantos Principes ei abstulit, quantumque dedecus in perpetuum duraturum regno imposuit, qui tales taliter trucidavit. Deinde subjungens notorium esse, quis ille fuit qui tantum nefas, tale opprobrium, tam irreparabile damnum intulit huic regno. Et quam indignum esset si ille, vel alius de posteritate sua, regni gubernacula possideret. Adjecit etiam talem ac tantam regni injuriam, Deo auxiliante, partim vindicatam, partim, si quid restaret, non esse negligendum. De parvo etiam Domicello quidpiam peroravit, sperans quod certo mores & animum patris sui, & avi sui sequeretur, eorum in omnibus imitator. Tunc quasi per viam Spiritus sancti totâ multitudine acclamante, hic puerulus assumptus est in regem, omnesque ejus in continenti se fidelitati & servitio astrinxerunt, castra & munitiones, quas singuli tenuerunt, illius manibus assignarunt. Tamque rex Norvegiæ Haquinus his diebus à vita decesserat, nec alium reliquerat hæredem quam filiam suam matrem huius novelli Regis, quam Dux Ericus habuerat, & reliquerat uxorem.

Con-

Continuo igitur Noricolarum affuerunt legati, qui totius regni Norvegiæ incolarum commissione & sufficienti mandato, eundem juvenem Magnum assumpserunt regem. De Gothlandia vero, quam rex Birgerus in Daciam fugiens, ultimate reliquerat, nulla fiebat regi novello difficultas, cum jam totum regnum Sueciæ, non tam regem Birgerum deseruisset, quam esset ab eo desertum. De Scania sic vero se habet: Eo enim anno, quo rex ille Magnus electus est, scilicet anno Domini MCCCXIX rex Daciæ Ericus obiit, qui sororem habuit regis Birgeri, cujus sororem habuit rex Birgerus. Cui anno sequenti, scilicet MCCCXX successit in regno frater ejus Christopherus, habens tres filios, nempe Ericum, Ottonem & Valdemarum; Ericum fecit creari in regem, ut secum pariter regnum gubernaret. Sed tam filius quam pater inhoneste viventes, & regimen pessimum exercentes, destituuntur à regno. Nam Ericum nobiles regi captivatum incarcerarunt; Christopherus vero fugit in Alemanniam, unde sumpto auxilio gravissimis bellis Daciam impugnavit: Tunc Daci ejus impetum ferre non valentes, assumpserunt in auxilium Comites Holsatiæ Gerardum & Iohannem; Valdemarum vero filium Ducis Slesviensis adhuc infantem elegerunt in regem. Comites vero Holsatiæ prædicti occasione accepta, cœperunt sibi in Dacos regnandi jus vindicare, & paulatim roborare, ut multa dominia & quædam castra Daciæ suo dominio subjicerent, Holsatici enim Dacis vicini, sed ab eis australes, sapientiores se putantes, naturali quadam ambitione eis præesse laborant. Prohibiti autem & non admissi, gravi eos odio persequuntur: quo morbo & Daci circa Suecos incessanter laborant. Daci igitur ab Holsaticis in auxilium assumptis graviter afflicti, oppressi, pariter & despecti, regem suum Christopherum revocant & restitunt in regiam dignitatem, filium suum Ericum à vinculis & carcere absolventes, sed brevi tempore regnantes, ambo miserabiliter moriuntur. Anno MCCCXXI. Holsaticis & Alemannis aliis adhuc fortiter in Dacia radicatis, Ottone fratre regis Christopheri, in Iuthia à Comitibus Holsatiæ captivato; Qui cum noluisset in Iuthia totam militiam exterminare, ac idcirco cum grandi exercitu illuc intrassent, Nicolaus Ebbeson, nobilis qui-

92.
Ma-
gnus
Smeek.

quidam de Iuthia, nocte intrans oppidum in quo pernoctavit Comes Gerhardus, eum occidit, & multo tempore contra fratrem ejus pugnans & triumphans, tandem occiditur. Tunc & Scania ab Holfaticis violenter & grauter occupata, non habuit quietem à tanta servitute. Vnde Scanenses contra Alemannos erecti, multos eorum occiderunt in Helsingborg & Lundis, etiam in Ecclesia Lundensi. Annis autem prioribus fuerat à Suecis subacta, quam Dominus Matthias gubernator regni Suecię totam vastavit, & cum præda CCC Milites & nobiles captivos eduxit, qui tēpore electionis hujus regis Magni in obligatione hujus captivitatis tenebātur astricti.

Scanenses igitur gravibus undique angustiis laborantes, cum ex una parte bella paterentur gravissima ab Alemannis occupantibus castra & bella eis inferentibus continua: ex alia vero parte urgebantur à Suecis, quibus in summa auri & argenti, ut se redimerent, tenebantur. Ad hoc ergo tanquam ad unicum refugium cucurrerant, ut regem Suecorum Magnum in suum Dominum assumerent, & regno Suecię perpetuo subjacerent. Super quo terribilia juramenta præstantes, multa desuper perpetuę firmitatis litteris & sigillis roborata, tradiderunt notoria monumenta. Sed quia Holfatici adhuc erant in Scania potentes, castra & munitiones validas obtinentes, non poterant sine multo dispendio expugnari. Ideo fecit rex Magnus hoc modo pactum cum illis, ut acceptis LXX millibus marcarum argenti puri, castra sibi traderent, & pacifice omnia sine damnis ulterioribus resignarent. Hanc ergo summam argenti de incolis regni Suecię collectam, rex Magnus exposuit, & Scaniam à servitute gravissima liberavit. Relaxans insuper omne argentum & aurum, quod pro captivis eorum, Suecię fuisset jure captivitatis soluendum. Sic ergo rex Magnus Sueciam totam, Norvegiam & Scaniam pleno jure adeptus, principium regni habuit gloriosum; Sed *principium letum, finis quandoque molestus*. Hoc igitur Rege in tenera ætate electo, continuatus est in rectoratu & gubernatione regni, Dominus Matthias Dapifer. Quod eā strenuitate & prudentiā gubernabat, ut nemo auderet extra regnum vel intra, aliquid molestiæ, dissensionis & discordiæ attentare. Nec ullo tempore regnum Suecorum in meliori tranquillitate, & prosperitate creditur gubernatum. Hic de consilio meliorum

regni &
filiam
speci
Alii di
tandem
loris,
Scania
ram re
pientur
extiter
nator
liter pr
gaudid
occup
odio h
siliaric
netes
excess
regnu
spitali
dam u
juven
de me
minif
propo
à Chr
media
mines
numD
videli
stibus
irent
sunt d
mnes
seque
suos.
& Ale
impe
noru
decep

regni & Regis, accepit ipsi Regis, uxorem de Francia, filiam Comitis Nemurcensis, nomine Blancam, virginem speciosam valde, genuitque ex ea duos filios, & tres filias. Alii dicunt eos VII filios & filias habuisse. Mortuo autem tandem Domino Matthiâ, cujus mors occasio erat multi doloris, cum Rex optatis nuptiis potitus duobus regnis cum Scania, in optima dispositione gloriosissime sublimatus, curam regendi suscepit. Aliquanto igitur tempore consiliis sapientum adhæsit, qui patri suo & Domino Matthiæ fideles extiterant, & tempore pueritiæ suæ curam regni cum gubernatore Matthiâ gesserant. Et interim laudabiliter vixit & utiliter præfuit, & regnum profecit in abundantia divitiarum & gaudio replebatur; sed hujus gaudii extrema, luctus longior occupavit. Rex enim cœpit vacare deliciis & voluptatibus, odio habens increpantes se, antiquiores & sapientiores Consiliarios aspernari, & à se prorsus eijcere, juniores & degeneres, quibus placuit vita similis, assumendo. Vnde crevit excessus luxuriæ, crapulæ, superbiæ in immensum, cœpitque regnum paulatim in magnam vergere paupertatem, dum hospitalitates & exactiones gravissimæ imponerentur, ad expellendam ingluviem, statum & pompam, & onerosam infamiam juvenilis ardoris. Sicq; viris prudētibus in regno vel sublati de medio, vel ejectis præ tēdio, vel vilipensis opprobrio, nulla ministrabatur justitia injuriatis & oppressis. Concepto vero proposito adeundi Russiam, factæ sunt S. Birgitte revelationes à Christo, & gloriosa Dei genitrice beatissimâ virgine Mariâ mediante, suadenteq; quod in exercitu suo non assumeret homines externæ nationis, sed quod poneret sp̄e suam in Dominum Deum, & contentus esset assumere homines regni sui, qui videlicet vel amore patriæ certarent pro pace & quiete ab hostibus, vel obœdiēdi necessitate nō cupiditate spoliandi transirent ad hostes. Sed & quædam aliæ revelationes factæ sunt de statu regni, & pro exhortatione hujus Regis, quas omnes ille parvipendens duxit pro nihilo, non solum non sequens divina consilia, sed in contrarium dirigens actus suos. Collegit enim exercitum præter suos Suecos, de Dacis & Alemannis, cum quo vadens ad Russiam, primo quidem impetu victor sibi videbatur effectus, accepto castro Ruthenorum Pekenfare & parte terræ Ruthenorum subjugatâ, deceptus consilio Dacorum & Alemannorum quos in suo

ducebat exercitu, plus perdidit quam accepit. Homines enim de Russia dolosi & mendaces, attento quod rex ille cum his quos aliunde vocaverat, qui totam suam intentionem principaliter fundaverant in lucro, pecunia & acquirendis divitiis, cum essent in arcto positi, nec aliud restaret quam Regem omne suum intentum obtinere, promiserunt aurum & argentum se daturos, quantum illi volebant præfigere, aut etiam nominare. Sed & subjectionem omnimodam & perpetuam servitutem, & quicquid humanis dici posset verbis, quod Regem posset ad misericordiam provocare. Sed qui credit misero, creditur esse miser. Credidit ille, & homines dignos morte libertati dimisit, aurumque infinitum nimis, & plus quam voluit accepturus, securus & gaudens cum suis prædictis Consiliariis expectavit. At Rutheni per hæc verba dimissi, consilii sui non segnes executores, collegerunt exercitum de Tartaris & Lithvanis, & de omni angulo Ruthenorum, veneruntque velocius quam sperabatur, non aurum & argentum, sed ferrum & lapides, cataraque lethifera allaturi, Regemque cum omni exercitu suo undique circumdantes, obsidione infrangibili obsederunt. Tandem cum extrema difficultate & labore gravissimo suorum Suecorum, quos despexerat, effosso cujusdam fluminis meatu, eorum obsidionem egressus evasit. Tunc Rutheni castrum suum Peckenfare ab hominibus Regis occupatum aggressi, & recuperato Suecos ibi repertos morte crudelissima trucidarunt, sicque verificata est revelatio à Beatissima Virgine nunciata: Inimici hujus regni in manu ejus dati, quibus quia pepercit, audito consilio exteriorum facti sunt ei in laqueum magnum. Sicque ille, perditis fidelissimis militibus suis, factis tam inæstimabilibus expensis, tantis damnis acceptis, in multa obligatione ratione stipendii solvendi relictus, ad Sueciam cum tali quali victoria remeavit. Sed ad ista non respiciens, facta erat enim ei facies meretricis, ut neque de turpissimis & notioribus actibus erubesceret, ad majores insanias animum daret. Deserta enim cohabitatione & toro Reginae, nescio quibus verbis inductæ & prætensione persuasæ, damnatissimæ libidini, propter quam venit ira in filios diffidentia, operam dedit. Et hic rumor abominabilis & horrendus, totius in regno vulgi commovit auditum. Regina enim licet ad tempus contenta,

tenta,
tamen
quoniam
rum de
cet à R
mari,
& dece
invicem
te, &
duo, h
in reg
cunt a
confen
billion
luntate
crebes
jurasse
peccati
gehenn
lem. N
totam
avertit
dani n
Quo
populu
est ille
ita esse
averte
Sicque
fecerunt
nium
quoniam
prios
solum
sibi re
ra cum
autem
tam re
facto h

tenta, persuasa fortè spe sanctitatis & abstinentiæ; compertâ tamen veritate, aut mutato animo, horribile piaculum Regis, quorundam Consiliariorum ejus, præcipuè forte Prælatorum detexit auditui. Sed & viri quidam hujus rei conscii, licet à Rege plurimum ad rem celandam, ut creditur, sublimati, fœdum nimis auxere rumorem. Pro honestate tamen & decencia habitabat pariter Rex & Regina, & mutua sibi ad invicem obsequia deferebant. De utriusque voluntate, & Consiliariorum utriusque regni consensu filii eorum duo, licet parvuli, eliguntur in reges, Ericus scilicet senior in regem Sueciæ, Haquinus autem in regem Norvegiæ. Dicunt autem alii hoc factum fuisse non de Regis & Reginæ consensu, sed Consiliariorum, Prælatorum & omnium notabiliorum regni virorum, coactâ quadam & necessitatâ voluntate, postquam rumor de flagitiosa vita Regis indies crebesceret, & monitus à Prælatiis ut vitam corrigeret, & ille jurasset se propositum non mutaturum. Hoc enim genus peccati divinam vindictam inclamans, nedum æternam & gehennalem punitionem sibi vendicat, sed etiam temporalem. Nec contentum est unius personæ ætrici tormento, sed totam terram inficit & aërem, ac contra hominis obsequium avertit etiam elementa. Vnde dicitur regnum Cretæ quondam nobiliss: ob unius petulantis flagitium esse subversum. Quo peccato dum Princeps quicumque laborat, subjectus populus & terra cui præsidet, portabunt judicium, quicumque est ille. Hoc ergo timore perterriti Sueorum Majores, & hæc ita esse scientes, putabant forsan hos medio plagam à regno avertere, regni præsentiam in aliam personam transferendo. Sicque filios regis, unum Sueciæ, alterum Norvegiæ præfecerunt, Regi tamen pro statu suo in utroque regno dominium sufficiens reservantes. Post hæc rex Magnus Militem quendam, quem tam Rex quam Regina plus quam proprios filios diligebant, Ducem fecit, & totius regni non solum gubernatorem, sed & Dominum, modicâ portione sibi retentâ, tradens ei omnia castra saltem meliora & fortiora cum cæteris regni civitatibus, terris & attinentiis. Filium autem suum Ericum, quem regem esse consenserat, non tam regem quam Ducem reputari decrevit. De quo duplici facto licet omnes tam vulgares quam nobiles plurimum turbarentur.

barentur, nemo tamen audebat vel in minimo reclamare, donec filius florentis juventutis attingisset ætatem. Tunc enim consilio & auxilio, ac inductione Meliorum regni, Ducem illum à regni dominio exturbare curavit, & consequutus de eo victoriã, recuperans castra, civitates & terras, quas ille de regis Magni traditione tenebat, fugiensq; ille Dux in Scania, quam etiam de Regis commissione gubernabat vel in toto, vel in parte, ibidem à Suecis occisus est. Cœpit ergo filius Regis potens esse in regno, patri nihilominus & matri ex debito deferens, & partem eis congruam de regno relinquens. Vivente autem Duce præfato sed expulso ut promittitur, Regina accessit regem Danorum crudelissimum Valdemarum, qui jam reversus ab Alemannia & Bohemia, ubi tempore guerrarum & in expulsionem patris sui Christophi, prævalentibus Holsaticis, latuerat, successione in Dacia caput esse potens. In Scania vero nihil habebat omnino, quæ tota sub Rege Sueciæ cum omnibus adjacentis tenebatur, supplicavitque eidem instantis importunis, ut auxilium ferret Duci expulso, ut in gradum & honorem habitum restitueretur, & restitutus in regimine quietus & pacificus ferretur: promittens si hoc faceret, ipsa ageret quod Scania regno Daciæ & illius dominio subderetur, fecitque se valde suspectam pro Duce, dum talia attentaret. Ille igitur, ut erat versutissimus, rapacissimus & crudelissimus, acceptâ occasione, fecit quod potuit pro restitutione Ducis. Sed in nullo profecit, illâ vice; quia filius Regis in omnibus prosperabatur, & Dux, ut præmittitur, est occisus. Tunc rex Magnus & Regina videntes se contra filium prævalere non posse, ad certum diem vocaverunt ad se filium cum Consiliariis, sub specie concordiaæ cujusdam faciendæ, aut alicui ardui negotii pertractandi. Et cum jam omnia, quæ prætendebant, pertractassent, Regina propinavit filio potionem, unde intoxicationem & mortem se hausisse cognoscens, interrogatus respondit: *Qui me in mundum genuerunt, hi seperant me à mundo.* Sicque ante diem XX ab intoxicatione defunctus est, & rex Magnus reversus est ad regni dominium, & integrum principatum. Erat autem invidia & discordia inter ipsum & Consiliarios regni, cæterosque nobiles & potentes qui filio suo adhæserant, fovérant & manu tenuerant, quos ille odiu

oppido

oppo
filium
tingu
rum c
mia p
gem,
rex V
aliis,
cuniã
Daciã
quod
gina
nis, q
versu
derat
regis
venit
tendi
tantã
litterã
juran
conti
quo
gand
Magn
plenit
nus d
effec

Vt er
gum
histo
cupit
& bla
eum
viens
donec

oppido. Illi vero non magnopere Regem diligebant, qui filium suum, regem videlicet eorum tam nequiter fecisset extinguere, & vilem quendam sublimasset in Ducem, præter eorum consensum & velle; ipsis & toti regno cum multa infamia prætulisset. Sed & fama gravissima laborabat contra Regem, non minus quam antea, de spurcissima vita sua. Interim rex Valdemarus obtenta victoria de Holsaticis & Alemannis aliis, qui regnum Danorum habebant in manibus, partim pecuniâ, partim astutiis, partim vero gladiis & bellis ejectis Daciâ pacificata & suo dominio acquisita; cogitare cœpit quod & Scaniam suo dominio subjugaret, & promissionis reginæ Suecorum non immemôr, & discordiæ atque dissensionis, quæ erant in Suecia non surdus auditor. Erat enim homo versutia vulpinæ, famis lupinæ & audaciæ leoninæ. Consideratis igitur moribus, stulticiâ, pusillanimitate & diffidentiâ regis Magni, animadvertit hominem posse astutia circumveniri, promissionibus decipi, minis terreri, & in quasunque tendiculas retibus verborum abduci. Sciebat enim Scaniam tantâ summâ argenti redemptam, scilicet & regem Magnû litteras habere super subjectione & possessione Scaniæ, super juramenti & obligatione, & cæteris quæ tractatus initus continebat. Excogitabat igitur & locû & tempus & modum, quo eum ad colloquium invitaret; & linguæ suæ retibus alligandum sub specie traheret pietatis. Acceptis igitur à rege Magno multis regis Valdemari nunciis & litteris favorosis, plenisque nectare syncerissimæ charitatis, ut nihil minus quam apertam deceptionem prætereundum viderentur in effectum.

De se stultus homo subversus turbine linguæ

Corruit, & fortes ista procella rapit:

Vt enim hujus rei multa concludam, horum duorum Regum prima consideratio, meretricis & juvenis apprehensi historia est: Veni, inquit, inebriemur uberibus & fruamur cupitis amplexibus. Irretivit quippe cum multis sermonibus, & blanditiis labiorum protraxit illum, statimque sequitur eum quasi bos ductus ad victimam, & quasi agnus lasciviens, & ignorans, quod ad vincula stultus trahatur, donec transgat jecur ejus sagitta. Velut si avis festinet ad

laqueum, & nesciat quia de periculo animæ ejus agatur. Vtrisque igitur Regibus ad colloquium venientibus, quis enarrare sufficeret quantis visceribus charitatis, quantis pii amoris affectibus, Rex ille Suecorum tam dulciter invitatus, exceptus sit? Sed opera subsequuta ostendunt evidentius, quanta fuit dilectio invitantis. Nunc enim blandimentis dulcissimis & promissione fidelis assistentiæ, & indissolubilis amoris glutine colligendo; nunc terroribus & minis, nunc pollicitationibus, nunc consiliis & persuasionibus inducitur, pulsatur & vexatur, afficiturque in tantum, ut obstinatius reluctari non valens, Scaniam, Hallandiam & Blekingiam, cum omni regione Nordansundensi traderet, & assignaret ad manus Domini Valdemari tam dulcia promittentis, tam Scanensibus quam Suecis, quam etiam omnibus qui audiverunt, mille maledictiones imprecantibus. Tradidit etiam litteras & omnia documenta, castra similiter & civitates, & quicquid juris habebat in regione Scanensi, Consiliariis suis irrequisitis & ignorantibus; Nullâ etiam factâ de pecunia mentione exposita: nihil enim versabatur ardentius in corde regis Magni, quam destructio & exterminatio Consiliariorum regni sui, in qua sibi pollicitus est assistere rex Valdemarus, faciliter quod voluit impetravit. Licet rex Magnus post mortem filij sui Erici, ad possessionem regni receptus, terribilia præstiterat juramenta, quod vitam suam emendaret, infamiam vitaret, in nullius regnicolæ mortem sine justiciâ machinaretur, nullas etiam terras, quas regendas acceperat, alienaret à regno. Post quæ juramenta præstita, factus est novissimus error pejor prior. Item exaltavit in Ducem quendam infamiæ suæ confortem, cum maximo scandalo & occasione ruinæ. Item Scaniam tradidit regi Valdemaro tam preciose redemptam; unde orta est suspicio veritatis de fama occulte currente, quod ambo hi reges in destructionem & exterminationem suorum Consiliariorum unanimiter conspirassent. Item concessit & tradidit regi Valdemaro duas terras insulares regni Sueciæ depopulandas & devastandas, si eas sibi subjicere posset, Gotlandiam scilicet & Oelandiam; quæ semper obœdientissime & fidelissime sibi, omnibusque regibus Sueciæ subjectæ fuerunt, & humiliter servientes. Quas ille lupus insatiabilis & rapax

eunt

cum exercitu adiens, occidit in Oelandia plus quam D. homines, & destructo castro totam terram vastatam redegit in solitudinem: Et ablatis cunctis quæ concupierat, populo, qui remansit, præfecit exactores & præfectos exquisitissimos. In Gotlandia vero IIM. hominum interfecit, tributoque gravissimo imposito & exacto, omnibusque omni possibilibus ejus abreptis & deportatis, eam suo impiissimo dominio subjugavit. Circa idem tempus captivatus est, eo jubente, Episcopus Abogensis, vir sanctus & innocens, & eidem regi fidelissimus, à qua culpa & excommunicatione contracta nunquam exiit absolutus. Fuit etiam excommunicatus à Papa, propter pecuniam levatam Cameræ Apostolicæ, posito interdicto in regno, quam excommunicationem, ut desperatus parvipendens, & divinis se damnabiliter ingerens, cum alij servarent interdictum, multis erat occasio scandali & erroris. Tunc Episcopi & Prælati, Consiliarii, cæterique nobiles & potentes in angustia positi, in tanta malitia sui regis spem habentes de filio ejus Haquino, induxerunt eundem ad auferendum tantum malum à regno, & ad providendum futuris malis forte majoribus, & exterminiiis totius regni. Unde de eorum consilio ipse Haquinus captivavit patrem suum Magnum in Ecclesia Calmarensi, ponens eum in castro ejusdem civitatis die B. Martini. Tunc tractaverunt cum eodem Haquino, quod acciperet sibi uxorem de Holsatia filiam Comitissæ; super quo etiam cum tunc regentibus Comitibus relationes & promissiones hinc inde factæ Majoribus quibusdam de regno, se ad eos conferentibus, & virginem illam assumentibus, ut eam in Sueciam adducerent, & reginam efficerent, domicello Haquino, ut consenserat, matrimonialiter copulandam. Idem autem Haquinus mutato proposito, patrem absolvit à vinculis, & libertati ac regno restituit, & ejus se voluntati per omnia conformavit. Tunc rex Magnus suam dilectam regem Valdemarum accepit, ejusque filiam Margaretam filio suo Haquino accepit uxorem, ordinavitque eum rege Valdemaro, quod ipse nobiles regni Sveciæ, qui egressi fuerant ad Holsatiam pro virgine desponsanda & inde adducenda, faceret captivari. Quos & ille in media via captivavit, & in diversis castris regni Daciæ arctæ custodiæ mancipavit. Tunc Dux Maguipolensis, qui sororem regis Magni

Euphemiam habebat uxorem; cui etiam virgo illa de Holfatia desponsanda, consanguinitatis lineâ attinebat, & cui forte Comites ista conquerendo exposuerant, multis viis ac mediis laborabat, ut Succos captivos à vinculis liberaret; sed modis his in nullo proficiens, intravit Daciam cum exercitu DCCC. electissimorum militum & satellitum bellatorum, & continuis XIII. hebdomadis igne & gladio regnum Danorum vastavit, donec rex ille superbissimus & crudelissimus, captivos illorum exhiberet de carcere dimittendos. Quos accipiens Dux præfatus remisit in patriam, regressus ipse ad sua; Vnientes mox autem in Sueciam viri præfati, non patriam sed exilium illic invenerunt. Iam enim tam illos quam alios quosdam meliores regni, rex Magnus exules judicatos eiecit à regno, consilio regis Valdemari, & consensu filii sui Haquini. Erant autem XXVIII. quos damnavit exilio, pro eo quod seriose sibi dixerant veritatem de inordinato regimine suo, & regni desolatione, atque consensum præstiterant sicut & favorem, quod cum filius Haquinus captivaret; quorum Dominorum primi erant isti: Dominus Nicolaus Episcopus Lincopensis, Dominus Nicolaus Sturefson Dapifer regni, Boëtius Ionson, postea factus Dapifer, Dominus Carolus Antra, Dominus Carolus de Vlsafom, Dominus Ericus Carlson, Dominus Benedictus Philipson, cum aliis nobilibus regni numero XXIV. Egressi igitur aut potius expulsi de regno, Gotlandiam accefferunt, ibique per instantem hyemem permanebant. Festo vero Paschæ peracto Vismariam applicantes, Ducis Magnipolensis se conspectui præsentaverant. At XII. illi quos ipse ex captivitate Danica liberaret, se coram eo excusare cœperunt, dicentes se implere non posse quod ei promiserant se facturos. Ideoque ejus se nunc offerunt potestati subjectos, ut sicut libuerit ei ipsis utatur ad velle. Quos ille benigne suscipiens, & humanissimum se exhibens, respondit eos vere & fideliter implevisse promissa, cum per eos non stare, quo minus essent effectui mancipata, adjungens etiam, quod Dominus vester & nobis illudit, & vos seducit, persequiturque, vobis non poterit imputari. Animosè igitur eos colligens & consolans, exhibuit eis locum apud se manendi, vestitum ab eo habituros

& victum, donec Deus concederet sensum Regis, & cursum temporis aliter immutari. Manentes igitur aliquandiu apud eum, monuerunt regem Magnum charitativis scriptis & nunciis sæpius iteratis, ut regno Sueorum salubrius provideret, meliusque consuleret, & operam daret recuperandi Scaniam, ac terras alias, quæ tempore suo à regno fuerant alienatæ. Scripserunt etiam litteras supplicatorias pro seipsis, ut eos ad gratiam recipere dignaretur, & eos permetteret sustentari de bonis sibi à suis parentibus derelictis, inducentes etiam ipsum Ducem, ut ipse rogare dignaretur Dominum Regem scriptis suis, ut ad gratiam suam recipi mererentur. Quibus omnibus factis, & multo tempore attentatis, cum Rex omnino inflexibilis esset, & contra eos rigorem in nullo vellet penitus temperare, scripserunt ei notorie & aperte, quod ab hac hora in antea, sciret eos suos capitales inimicos futuros, in malum ejus quantum, & ubi potuerunt vigilaturos & operaturos. Vnanimi igitur consilio invicem communicato, assumpserunt in principem regni Sueorum Dominum Albertum, seniore[m] scilicet filium ejusdem Ducis Magnipolensis, nepotem Domini Magni regis Sueorum ex sorore; præstantes ei homagium tanquam futuro eorum regi. Quo facto cœpit ipse Dux sollicitus esse de filio in Sueciam transmittendo. Fecit igitur in continenti naves parare & expensas, virosque cum armis expediri, qui filium suum comitarentur, & ei fideliter adhærerent. Omnibus ergo hujusmodi negotio necessariis præparatis, præfati Sueorum assumpto suo, quem elegerant, principe, à patre nobiliter & potenter expedito, ad Gotlandiam eum primum inducunt, ubi à civibus & rusticis assumptus est pro principe & rege futuro, ad inductionem & informationem eorundem regni Consiliariorum. Deinde perducentes eum ad Stocholm, fecerunt eum ibi assumi pro principe in regem proxime coronando; sicque Dominus Albertus per eos in regnum Sueciæ introductus, regnum Sueorum regendum suscepit anno Domini MCCCLXIII. ipso die B. Andræ habito Holmis magno parlamento, & congregatione prudentiorum ac Prælatorum regni: ubi recapitulatis & ponderatis malis, & demeritis regis Magni, judicatus est honore regali privatus, & omni jure quod in regno habuerat, ipso facto exutus. Tum

63.
Alber-
tus.

quia excommunicatus & hæreticâ pravitare notatus, ut puta qui jam quinquennio publicè excommunicatus, monitus, & aggravatus, non curaret, de Ecclesiastica potestate male sentiens obstinatus: tum quia regni dilapidator & depopulator, terras & attinentias regni tyrannidi sævissimi & rabidissimi, invidissimique hostis regni Svecorum, voluntarie & studiose laniandas exposuit, fidelissimum sibi populum diris moribus insatiabilis lupi faucibus offerendo: tum quia incolas regni, quos adhuc sub sua defensione videbatur habere, gravissimis & exactioribus & talliationibus affligebat, ut de eo dici possit: *Rex magis hoste nocet*. Tum quia terram Scaniæ, Hallandiæ, Blekingiæ, & alias adjacentes tam infami & turpi occasione alienavit à regno, quas tam magno pretio recuperatas accepit: tum propter flagitiosissimam atque insanissimam vitam suam, quæ toti regno notoria, aliis horrorem & stuporem, ac metum subversionis regni incussit; aliis occasiõem & scandalum ac ruinam in via salutis faciendo: tum propter defectum justitiæ, oppressis & pauperibus ministrando, quam ille nunquã per se, vel per alium exhibere curavit: tum propter implacabile odium in Consiliarios Regni, quos usq; ad mortem persequebatur, propter justitiam, eo quod eum ad viam justitiæ & meliorẽ Regni gubernationẽ reducere niteretur. Quos propterea, uxoribus, domibus, liberis & rebus spoliatos eiecit à regno; tum propter multimoda perjuria, & promissionũ suarũ transgressiones: tum quia truculentissimo hosti hujus regni se conjunxit, & sua tractabat consilia, monitaque sequebatur. Propter hæc igitur & alia quamplurima non diutius toleranda, habebant eum pro juste & legitime deposito, & regio honore indigno, ac regni regimine spoliato. Ne autem regnum ipsum transferrent ad alienigenas, videntes filium ejus supersitem in eandem cum patre sententiam convenisse, elegerunt nepotem Regis, Dominum scilicet hunc Albertum, qui regnum defenderet, terras ablatas reduceret, regnum ipsum ad unitatem & concordiam revocaret. Quo electo ad hanc tandem concordiam est devenitum, ut rex Magnus partem regni pro sua sustentatione & status decentia retineret; Albertus vero regnum gubernaret, & nomen Regis officiumque haberet, & reliquum regni pro sua & regni utilitate possideret. Quibus omnibus rex Magnus

cum

cum filio suo Haquino assensit, & inviolabiliter observare promisit, juravit & aperte firmavit, & aliquanto tempore sic servavit. Dicunt tamen aliqui regem Magnum huic concordia & ordinationi nunquam præbuisse consensum, sed à primo introitu Domini Alberti statim contradixisse, & quantum potuit impugnasse, & demum cum exercitu occurrisse, quando & captus est; & sic demum nedum iure, sed & facto regni possessione privatus est. Ecce finem hujus regis tam gloriosæ & concorditer electi! de quo illud creditur in revelatione S. Birgittæ facta prædictum: *Erit sicut asinus coronatus, nobiliter quidem educatus sed posuit maculam in gloriam suam.* Et nota ibidem adjunctum, *in electione quatuor indebite observari, quæ sunt: Inordinatus amor, prudentia simulata, adulatio stultorum, & diffidentia de Deo.* Item ibidem: *Dico tibi de duobus regnis, in uno est electio, in altero hereditas; Primum ubi est electio, destructum & afflictum est, quia verus heres non eligeatur, & hoc fecerunt partes eligentium, & cupiditas ambientis regnum.* Vide igitur nunc quantum afflictum est regnum Sveciæ sub hoc rege, qui syadentibus Ducalibus, & prudenter ac juste se cuncta gessisse & vindicasse gloriantibus, in favorem Ducum electus est, occiso filio regis quantum ad necem principum innocente. Qui jam antea assumptus fuerat in regem, cui & præstita erat securitas vitæ, mediis juramentis; Cujus amore Deus contemnitur ejus persecutione contemnens punitur. AEsopus quoque ait:

Spernere quod profit, & amare quod obsis, ineptum est.

Prodest quod fugimus, & quod amamus obest.

Hic regnavit annis XLVI. Nam anno Domini MCCCXIX. electus est, & anno Domini MCCCXLV. captus est: Anno MCCCCLXII. Albertus filius Ducis Magnipolensis, hoc est, de Mekelburg, nepos regis Magni ex sorore, introductus in regnum, primo quidem in Gothlandiam, deinde in oppido Stokholmensi per XXVI. nobiles & potentes regni, per regem Magnum exclusos à regno; rege Magno ob sua demerita refutato, in regem suscipitur, ac in regni solium sublimatus, gubernacula regni Svecorum adeptus est. Contentus autem erat rex Magnus partem habere de regno, cæteris suo nepoti dimissis, ut quidam narrant. Certum tamen est quod rex Albertus castra non statim obtinuit, super quibus obtinendis

septennio laboravit. Ipso igitur Domino Alberto circa ob-
 fidionem castrī Abogensis diutius cum Suecis, qui cum col-
 legerant, occupato; Vbi occisus est nec scitur à quo, Domi-
 nus Nicolaus Stureson Dapifer regni. Interim rex Magnus
 pœnitentiâ ductus, de consensu concordie prius factæ (si ta-
 men aliquando præstitit hunc consensum) vel saltem tempus
 oportunum ratus & aptum, dum novelli Regis potentia ex-
 tra Sveciam, puta in Finlandia, versaretur, collegit exercitum
 de Dacia & Norvegia, & parte Sveciæ subjecta adhuc suæ
 obædientiæ; cum quo ad debellandum regem Albertum &
 qui eum adduxerunt, quique cum eo advenerant versus
 Stokholmiam de Vestgothia festinavit. Quod audientes Sue-
 ci prædicti, cæteri que regis Alberti fautores, assumptis Ale-
 mannis, apud Vplandiam relictis civibus Holmensibus, cum
 cæteris quos in suam partem attrahere potuerant, volebant
 regi Magno apud Arosiam occurrere pugnaturo. At ille jam
 Arosiam transierat, multis de suo exercitu post tergum reli-
 ctis tam Arosiæ, quam circumquaque dispersis. Factum est
 igitur ut uterque exercitus sibi invicem occurreret in Gaatha,
 quæ rara est silva inter pontem *Östensbro* & pratium magnū,
 ab Ecclesia Tillinge versus occidentem in longū protensum.
 Bellum ergo mortale committitur, inter eos, caduntq; vulne-
 rati ex utraq; parte & qua plurimi interempti, strageq; com-
 missâ lethiferâ, sanguinis rivi decurrunt, Sueci in Svecos ir-
 ruunt, frater patri non parcat, filius patrem trucidat & jugulat.
 Finaliter ergo victoria cedit Alberto, & rex Magnus fugiente
 filio captivatur ad Stokholm ducitur captivus, & in tetro
 carcere septennio detinetur. Gesta sunt hæc anno Domini
 M C C C L X V. feriâ septimâ post Dominicam Invocavit,
 quam dicunt fuisse diem S. Matthiæ Apostoli. Haquinus
 autem filius Regis bello fervente retrocessit, & pontem
Östensbro transiliens, & post se dissiolyi faciens, captivitatem
 evasit, & in Norvegiam festinavit: Toto igitur septen-
 nio quo rex Magnus tenebatur in vinculis, rex Albertus
 obsedit castra, quæ ad manus regis Magni à suis fidelibus
 tenebantur. Rex vero Haquinus, dans operam liberandi
 patrem suum à vinculis assumpto auxilio de Norvegia, ubi
 jam in regem assumptus erat, manu validâ Sveciam in-
 gressus, spoliabat Ecclesias, bona quæ poterat auferebat,
 guerras

guerras
 thiam &
 tumque
 opp. du
 Domin
 devotio
 captivi
 captiva
 vitate l
 nus reg
 confert
 giam,
 merfus
 Accep
 ficut p
 cium d
 rum,
 ipse H
 Olaus
 ignora
 diceba
 suo d
 jure su
 filio,
 utrius
 rum p
 nibus
 animi
 rant-
 gno,
 servi
 terras
 unde
 Svec
 suis A
 gnato
 ludib
 filie &
 tur,q

guerras & bella diversa mouebat, & specialiter Vestrogothiam & Ostergothiam continuis incurſibus inſeſtabat, tantumque tandem potentia congeſſerat, ut Stokholmense oppidum obſideret. Cui dicunt in auxilium ſuperueniſſe Dominum Hemmingum Episcopum Abogensem, virum deuotiſſimum, ob fidelitatem quam regi Magno etiam in captiuitate ſervabat, licet ejus mandato fuerat aliquando captiuatus. Tumque tantum effecit, ut patrem ſuum a captiuitate liberaret caſtrorum traditione, qua haecenus ad manus regis Magni & filij ejus, manu bellica & valida fuerant conſervata. Acceptum ergo patrem duxit ſecum in Noruegiam, ubi toto tempore vitae ſuae degens, ad ultimum ſubmerſus eſt apud inſulam Lingholm, in ſtagno Bolmeſford. Accepit vero rex Haquinus filiam regis Valdemari uxorem, ſicut patres utrinque eorum malitioſe tractauerant, in iudicium & ſubverſionem regni, & nobilium Sueciae praedictorum, genuitque ex ea filium Olauum nomine, & breui poſt ipſe Haquinus Aſloiae deſunctus eſt. Filius autem ejus Olauus quo devenerat, aut ubi, & qua morte obiverit, ignoratur; niſi quod mater ejus quendam Olauum, qui ſe dicebat filium ejus, igne fecerit concremari. Sicque illa patre ſuo deſuncto Valdemaro, regnum Danorum haereditario jure ſuſcepit; Regni vero Noruegici, marito deſuncto & filio, neſcio quo jure obtinuit dominatum, & principiſſa eſt utriusque regni effecta. Poſt haec rex Albertus regnum Svecorum pacifica poſſeſſione adeptus, caſtris omnibus & munitio- nibus, cum toto regno ſibi traditis, ad nihil aliud motum ſui animi convertebat, niſi ut eos qui cum elegerant, aſſumpſerant, introduxerant, e medio auferret, aut vita pulſos, aut regno, aut in extremam redactos paupertatem, aut ignobilem ſervitutem. Elegit enim Alemannos in Conſiliarios, caſtra & terras, obventiones & reditus illis tradidit, & quales unq; aut undecunq; eſſent, dum tamen Alemanni, digni erant in regno Sveciae principari. Certabat enim ille Albertus replere regnum ſuis Alemannis, & eos ſolos habere Conſiliarios, familiares pug- natores, de Svecis non confidens, alios habebat contemptui, ludibrio & deriſioni aperte, toto conamine contedens, ut nobiliu filie & relicte Alemannis etiam viliffimis matrimonio traderentur; quos etſi ſciret filios ſutoru aut ſabroru, non erubuit tamē

suos cognatos & consanguineos nominare, ut per hoc ad aures vulgi nobiles putarentur. Cogebantur ergo Sveci bona sua patrimonialia vendere, ut se & familiam suam utcumque sustentarent, cum in gravibus expensis cogrentur regi servire, in expeditione frequenti & bellis continuis, quæ fovebat. Putabat enim Scaniam, Hallandiam, & Blekingiam gladio posse revincere, continuos insultus & bella faciens in eadem. Sed resistentibus Dacis & Scanensibus in nullo profecit: Sed & Daci, Norici & Scanenses, propterea damna gravissima in Vestgothiam, terrasque cæteras Sueciæ faciebant. Totum autem regnum Sueciæ tanta sub eo suppressione laborabat, quantâ nunquam fuerat à prima inhabitatione expertum. Alemanni enim omniuaq; discurrentes per regnum, omnia quæ victui congruebant, superflue expendebant, & quæ concupiebant, juxta libitum auferbant, habentes etiam singuli portionem suam de regno, quanta volebant tributa & gravamina imponebant. In tantum erat Rex ille Alemannis suis liberalis, ut nihil omnino suæ sustentationi, aut usibus retineret, solumque gaudebat cum illis joculari, confabulari, & scurrilitatibus deservire, ita ut nullus Sueorum ad Regis veniret conspectum quidpiam locuturus, quin multis tam Regis, quam suorum præsentium Alemannorum cachinnis irrisus abscederet. Si quis pauperum aut oppressorum accederet, de injuriantibus conquesturus, velut insanus à quolibet præsentium singulas alapas blasphemationis accepit juxta vulgare:

Thet tyste thom Herrom ælðije vara!

Ed Bønderne kommo fram med sine Kiara:

Ed de Herre konung i skipen of rått

Jh kan niht battren min leue knecht.

Nec contenti erant Sueorum Domini prædicti Alemanni, regni clenodia, possessiones, aurum & argentum suis usibus applicare, seque ditare & suos oculos replere, quin & juxta magnificentiam principalem, donaria mitterent amicis & notis in patria eorum degentibus, ut ostenderent divitias gloriæ suæ, quasi dicerent cum Iosepho: Nunciate patri meo omnem gloriam meam; Me enim fecit Deus quasi patrem Pharaonis & Dominum Aegypti. Moris enim erat regi Alberto, dum quid haberet, notis sibi mulieribus in Alemannia dona-

donaria
cunia a
tatione
yos & c
nativis.
stum,
tis, ul
spoliis
regnum
domin
retque
ut nihil
nus do
terras
Præla
rum, M
dition
juxta r
contri
res om
sibi da
diorum
multa
audita
sione,
cratio
Inven
centia
nos, q
silire
omni
quod
non t
nia,
gem
suetu
tribu
præd
minu

donaria mittere, encœnia scilicet novi anni C. marcas in pecunia ad minimum, aut vasa ponderosa argentea. Cujus imitatione pelliparii Alemanni in Suecia stelligati, & inter divos & divites relati, etiam magnificabant fimbrias suas in donativis. Vnde nedum regnum taliter evisceratum & exhaustum, ad extremam devenit inopiam. Sed & Rex aliis ditatis, ultimate necessitatus cogebatur tyrannice regere, & de spoliis vivere subditorum. Postquam igitur XXV. fere annis regnum Sueorum hanc tyrannidem Regis sui, & exterorum dominantium in terra servitute miserabili tolerasset, videtque mala innumera gentis suæ, eratque videre miseriam, ut nihil deesset calamitati miserorum. Accessit & hoc vulnus doloribus prius inflictis, quod convocatis omnibus, qui terras & prædia libere possidebant in regno, dico Episcopos, Prælatos, religiosorumque locorum & secularium Ecclesiarum, Milites & militares, & nobiles inferioris dignitatis, conditionis & status, Rex prolocutus exponit, quod statum suum juxta regalē decentiā nullo modo tenere posset, nisi ipsi hanc contributionem ei facerent, ut tam Spirituales quam Seculares omne tertium prædium suarum possessionum in auxilium sibi darent. Illi igitur qui jam cogente penuriâ multa prædiorum suorum vendiderant, aut in pignus exposuerant, & multa adhuc paupertatis & indigentiae angustia laborabant, audita tam frivolâ petitione, & tam malignâ Regis sui intentione, perplexi & anxii rogare cœperunt, & terribilibus obsecrationibus flagitaro, ut eorum consilia dignaretur audire. Inveniretur enim modus convenientior statum Regium decentiâ debitâ sustentandi. At ille respondit se suos Alemanos, quoad viveret, velle dimittere, nec ab eorum consiliis resistere, adjungens quod ea quæ petierat omnino vellet habere, omnia verba eorum in ludibrium convertendo, statimque quod dixerat executioni mandavit, arripiens prædia eorum, non solum ordine numerandi præfixo, sed indifferenter omnia, assignans ea Alemannis possidenda. Sunt qui ferunt Regem juste exegisse, cum posset de omnibus coloniis, nisi consuetudo aut privilegium obsisteret, more aliarum terrarum tributa levare, dicentes ipsos Nobiles & Prælatos minus justè prædicta negasse duplici ratione: tum quia eorum coloni non minus quam alii regnicolæ Regem sustentare teneantur, tum quia

quia bona quæ tenebant ipsi, vel progenitores eorum, tempore guerrarum, vel regno vacante, sibi attraxerant & usurpauerant. Ipsi verò Regis petita indigne ferentes, contra Regem conspirare cœperunt, allegando quod Rex patrimoniam eorum vellet arripere, & suis Teutonicis dare. Insuper volerunt quod Rex nullum castrum regendum traderet nisi Suecis. Ad quod cum Dominum Regem inclinare non possent, ab eo discesserunt & reginæ Margaretae adherere cœperunt. Hæc illi. Certum autem est nullum jus eum habuisse eorum Curias invadere, destruere & occupare. Quis autem non videat, quam irrationabile fuerit in regimine & negotiis regni, viros extraneos, adventicios, & regni morum ignaros, Consiliarios assumere? qui neque sciunt, neque volunt bonum regni, spreto his quibus utrumque est animo. Hoc autem bonum egit Albertus, ut tempore sui regiminis, non permiserit cives Holmeneses Alemannos, Suecos concives suos concremate, licet ad hoc per eos sæpissime fuerit inductus & rogatus. Sed illi nihilominus in sua sententia perdurantes, mox Rege captivato ad eorum incendium processerunt. Videntes ergo Milites & militares, & cæteri regni nobiles, regem Albertum ad hanc omnino tyrannidem esse conversum, ut bona eorum invaderet, & Alemannis traderet occupanda, & hanc ipsam violentiam suam & eorum ad diram desolationem & depauperationem, in risum converteret & cachinnos, & ubique se ab eo & suis haberi ludibrio, direxerunt nuncios suos ad Dominam Margaretam Daciae & Norvegiae reginam, ut eos in tantis angustiis, consiliis & auxiliis relevare dignaretur. Sic enim & Daciae Reges & Norvegiae facere consueverant, ut superius est expressum. At illa paternæ versutiae, ambitionis & avaritiæ non experta, cepit animo tractare, quonam modo posset etiam Sueciae regnum, cum duobus jam habitis, obtinere. Aptum igitur tempus advenisse considerans, primum certificari volebat de regni dominio obtinendo, quam opem promitteret auxiliij ferendi. Caput ergo, more paterno, multo sermone blandiri, sapienter concionari tribulatis, hominesque fraudulenter inducere, ut pro paternis legibus & regni privilegiis, armis viriliter & animose certarent. Nec permitterent tam gloriosum regnum, tam victoriosum, tam insigne &

cætera
ignobi
aentu
redder
declina
mose
dem
visceri
cipilla
si forte
cum e
nes illi
illam
uralii
gium
mutua
rias su
dientia
nec an
non ri
hemer
humil
regno
bantur
cultra.
multis
Rex ig
desere
Prussia
gnus,
cum e
colleg
pendi
quosd
versio
mitem
Domi
mmo,
ravir

cætera Danici blandimenti verba contexendo, per viles & ignobiles alienigenas occupari. Quæ omnia longo & prudenti sermone composita eorum auribus incuicavit, ut eos redderet ad impugnandum Regem, & se assumendam indeclinabiliter animatos. Deinde quam benigne, animose, quam utiliter, quam feliciter illa dominaretur eisdem, si Dominus Deus ita dignaretur misericordiæ suæ visceribus regnum illud aspicere, ut ipsa eorum fieret Principissa, secundo loco subjunxit. Quibus illi auditis, & si forte sentirent fel sub melle latere, in arcto positi, cum essent eis angustia undique approbant mellitos sermones illius, promittentes se eam in Principissam assumere, si illam sentirent sibi fideliter in necessitatibus subvenire. Aut, ut alii putant; statim eam in Dominam assumendo, homagium & fidelitatem præstiterunt. Et exinde firma & fidei ac mutua assistentia se colligantes, cæperunt vires colligere, Curias suas munire, nova fortalitia erigere, regi Alberto obædientiam & subjectionem subtrahere, aperte se ei opponere, nec amodo cum pro rege recognoscere, pronuncians eum non rite electum, sed violenter intrusum. Ille verò tantò vehementius se erexit, & ultimum posse suum attentans, eos humiliare, debellare & exterminare nitebatur. Sicque in toto regno guerra fervebat durissima, civitates omnes comburebantur, rustici spoliabantur, terraque pene relinquebatur inculta. Hæc autem guerra sive dissensio, & bellum intestinum multis annis continuatum, regnum redegit in solitudinem. Rex igitur Albertus ad extremam deductus inopiam, nec deserens consuetam superbiam, mutuo accepit à Dominis de Prussia XX. millia nobilorum, dans eis Gotlandiam in pignus, & corporalem possessionem civitatis & terræ ejusdem cum effectu illis assignans. Auro igitur memorato accepto, collegit exercitum de Alemannis, associans sibi ratione stipendi undecunque poterat bellatores, assumens etiam quosdam Principes cum gravissimo damno, onere & subversionis occasione, Ducem scilicet Stargardensem, Comitem de Rupin & Comitem de Holfatia. Anno igitur Domini M C C C L X X X V I I I. & regni sui X X V. anno, cum jam haberet exercitum congregatum, significavit reginæ Margarietæ se velle cum gente sua configere bello

bello famoso, notorio & pedestri. Vnde apparet quod eam jam fuerat in Principissam assumpta, & pro Domina hujus regni recognita, cum adversus eam aciem susceperit dirigendam. Licet robur exercitus contra regem Albertum pugnantis, ex Suecis fuerit integratum, paucis admodum de Dacis assumptis. Notanter enim dicunt chronica, quod cum ex parte Reginae occisi fuerint VIII. Milites, unus tantum servus Reginae fuerit occisus. Non igitur Danorū, sed Suecorum fuit rex Albertus viribus debellatus & armis. Marschalchus enim Sueciae Ericus capitaneus ex parte Suecorum belli, negocium dirigebat, & totam rem belli contra regem Albertum administrabat. Captum tamen Regem & Principes qui cum eo advenierant, Reginae manibus offercebant, tanquam Principissae, vel jam pridem per eos assumptae, vel bello peracto, ut promiserant, assumendae: in cujus evidentiam captivum suum Albertum suae custodiae assignarunt. Status enim erat locus, similiter & tempus ineundi certaminis, ad diem S. Matthaei Apostoli & Evangelistae, in Fala Vestrogothiae. Ad quem locum Rex cum suis in multa pompa & gloria properans, in potentia & virtute exercitus gloriabatur, quasi potens certus victoriae obtinendae. Quilibet enim Alemannus tres Suecos non solum vincere, sed & ligare, & quo vellet pellere se jactabat. Sed inito bello mutatus est in eis animus pariter & exitus belli. Captus est enim rex Albertus cum filio suo Erico, & tribus Principibus jam antea nominatis. Milites ejus XX. occisi sunt cum multitudine, satellitum occisorum, caeteris autē fugientibus aut etiam captivatis. De Suecis autē ex parte Reginae VIII. Milites occubuerunt, & unus servus Reginae Ducitur igitur ad castrum Rex Ludosia ad Reginae praesentiam, deinde Lindholm in Scaniam, ubi VII. annis cum filio detinebatur in vinculis, donec scilicet Margareta omnia castra Sueciae cum Stokholmensi oppido obtinere, sicut de Rege Magno in introitu Alberti factū fuit. Elapso vero septennio, cum Regina plenā possessione gauderet, regem Albertū cum filio absolvit a vinculis, sub pollicitatione solutionis magnae summā, quam aut infra tempus praefixum solvere debuit, aut ad captivitatem redire. Toto autem tempore vitae suae residuo, degebat in monasterio Dobranensi, ubi etiam est mortuus & sepultus. Captivato autem rege Alberto, multiplicata sunt mala in

terra plusquam temporibus retroactis. Totus enim Ducatus Megapolensis in vindictam & captivationis ultionem regis Alberti surrexit. Civitates namque illæ potentes, Rostock, VVismar & Stokholm, tunc primum arma sumpserunt, terrâ marique Sueciam & Daciam impugnantes. Sed Dacia & Norvegia potentes & fortes habuerunt defensores, Suecia verò nullum. Habebat quidem militiam, sed adeo extenuatam bellis, & oppressionibus fatigatam, ut dicere posset: Venerunt fili usque ad partum, sed non habet vires parturiens. Habebant & Reginam, sed nondum venerat tempus ejus. Expectabat illa tempus idoneum intentioni suæ. Mutuo enim occidendi erant prius, quos illa volebat amotos esse de medio. Pugnat ergo contra hostes in gladio alieno, utrobique triumphans. Pugnantibus enim invicem Suecis & Alemannis, vincebat illa quavis parte ruente. Sic enim intratura erat cum Danis, ut occisi prius essent Sueci & Alemanni. Tres ergo turmæ armatæ discurrerant per regnū, omnia devorantes, omnia rapientes omnia destruentes. Alemanni enim erupentes de Stokholm, & de castris quæ adhuc defendebantur nomine regis Alberti, combusserunt Encopiā, Arosiam, Lincopiam & cæteras civitates, villas rusticorum transcurrentes, & omnia sibi valentia rapientes, & magnam, quasi innumerabilem multitudinem rusticorum, quos congregatos invenerunt juxta montem quendam in parœcia Tillinge, occidentes, qui mons ab eventu dicitur *Bondaberg*, vel *Skadaberg*. Sueci vero congregati per turmas, cum domi consistere non auderent, huc illuc velut insani ferebantur per regnū, metuētes ab hostibus captivari, licet se prætenderent hostes captivatuos. Daci autē jam Domini regni, suo ordine gradiebantur securi. Nemo illis nocere cupiebat, nemo illis, quod habere volebant, negare præsumebat, sed residuum locustæ comedebat brucus. Et hæc integro septennio captivitatis regis Alberti continuata sunt, quem obtinuerunt dimitti prædictæ civitatis, Stokholm, VVismar & Rostock. Neque aliter oppidum Holmense ad manus Reginæ pervenit, quod oppidum loco LXX. millia marcarum argenti puri, quas daturus erat rex Albertus, accepit regina. Deferebantur enim victualia de Rostock & VVismaria ad Stokholm absque malignantibus Reginæ, licet totâ potentiâ regnorum suorum hoc oppidum obsedisset,

Domini

Domino Abraham Milite, cum Domino Algoto Magnusson Reginae exercitui praesidente; Et cum tempore hyemali, naves quae victualia adduxerunt, in rupibus essent glacie & gelicidio conclusae, non poterat eas Reginae exercitus debellare, quin tota hyeme illic quiete pausantes; resoluta niue egrederentur in mare, & secure ac pacifice ad propria pervenirent & redirent. Combustio autem civium Holmensium ita sese habet: Stokholm civitas convenarum, ex diversarum nationum hominibus integrata, raro habet concordiam, pacem & amicitiam, sinceramque civium charitatem; Homines enim unius nationis extra suam patriam existentes, plus se diligunt in patria aliena. Vnde fit ut cives Holmenses extranei, majori se amore diligant, foveant & promoveant quam intranei, cum illi extra patriam, isti in patria commorentur. Tempore igitur regis Alberti, Alemanni commorantes in Stokholm, ac se invicem, ut naturale est, plus aliis diligentes, odio habuerunt intraneos, lucra cum eis pariter, ut videbatur, habentes. Sed & hoc eorum auxit invidiam, quod cum peche toti regno dominarentur Alemanni, in cives Holmenses, non sicut voluerunt, potuerant dominari. Multo igitur tempore conceptum odium, quod adversus eos fovebant, palliato colore tegentes, demum ad effectum perducere attemptabant. Duodecim annis enim ante captivationem ejusdem regis Alberti, frequenter aures ejus pulsabant, ut ipse dignaretur annuere, aut saltem dissimulare, quod quosdam Suecorum caute vita privarent. Habebant autem conscriptos CLXX. cives, quorum sanguinem sitiebant. Hi autem erant meliores inter omnes Suecos qui habitabant Holmis. Rex vero respondebat hoc nullatenus expedire, nec fieri posse sine magno dispendio regni sui & tendere in infamiam & dehonorationem nominis sui. His autem verbis, & similibus eos ab intentione malevola, & nefario opere suspendebat. Capto vero Rege, cum jam sui juris esse coepissent, quod diu conceperant & desideraverant, compleverunt. Erat autem initium tale: Cohors quaedam instituta erat, dicta Hætrebröder/ numero CLXX. a principio, qui continue inceserunt armati die & nocte, quorum erat studium ubicunque Suecos obvios haberent, blasphemice, opprobriose loquerentur ad eos, quarentes in quo loco sederent traditores, in finem, ut æstimo,

ut

ut animos eorum ad impatientiam provocantes, & ad amaritudinem perducentes, cogèrent in verba malitiæ proflire, ut occasione acceptâ mitterent manus in eos, & raperent ad tormenta. Quibus illi frequenter auditis, ægre quidem & moleste ferebant, sed amplius quod talia prætenderent, metuebant. Sciebant enim Alemannos in eorum perditionem longo tempore conspirasse. Convenientes vero in unum tractare cœperunt, quid ad ista foret agendum, & quid taliter salutantibus respondendum, statueruntque differendum esse donec omnis populus conveniret. Certâ igitur die omnibus oppidanis in stuba communi S. Gertrudis convenientibus, cum hæc proponerentur in medium, Alemanni Succos callide circumvenientes & verbis eludentes, pronunciabant quasi modum Statuti, quod nemo loqueretur de principibus civitatis, dominabus & virginibus cæterisque nisi quod vellet fateri. Et ad hoc devenit, ut Alemanni & Sueci invicem sibi fraternitatem & fidelitatem in prosperis & adversis cum juramento promitterent, observandam. Atque ita divisi, hi in proposito maligno, illi in periculo remanebant. Brevi autem post tempore postquam Consilarii regni Dietam celebraturi Telgis, vocabant ad eundem locum Holmensem civitatem, datis litteris salvi conductus, & missis duobus nobilibus, qui eos salvos ducerent & reducerent; Deputati sunt ergo cum eis ituri quatuor, tres scilicet Alemanni potentes, & quartus Suecus dictus Petrus Alenninge. Qui cum pervenissent ad locum, tres præfati recesserunt occulte, socio suo Petro Alenninge ignorante, relicto. Quod cum comperisset idem Petrus socios scilicet suos recessisse, continuo post eos discessit à loco, quem illi expectantes in insidiis, in via apprehensum vulnerabant, verberabant, captivabant, unum servorum occidentes, alterum lethaliter vulnerantes. Dum autem hæc agerentur in via, capti sunt duo notabiliores cives Holmis, & graviter vulnerati inclusi sunt castro, Albrecht Carlson, & Bertil Brun. Quod videntes cives Sueci, timore concepto propter superius gesta & nunc attentata, armati venerunt ad forum & ad Consistorium, ubi erant proconsules, qui omnes erant Alemanni, interrogantes ob quam causam capti erant viri præfati, & claves ab eorum uxoribus arreptæ, & cur in castro positi, & non potius juxta Leges & consuetudinem,

rudinem civitatis eorum causa tractata? Ad quod responderunt Alemanni Proconsules, nullam culpam scire cum aliquo, & quod viri præfati, si essent injuste captivati, cum justitia possent liberari. Item quod vellent statim ire ad capitaneos castri, & agere quod liberarentur &c. omnia loquentes in dolo, uno tamen dimisso ad tempus, ut aliquid fecisse viderentur. Et tunc denuo in unam militiam conjurarunt, promittentes, ut quicumque Dominus eorum fieret, nunquam Suecus conquereretur de Alemanno, nec e contra. Hæc acta sunt sabbatho Trinitatis, anno Domini MCCCCLXXXIX. Et quievit hæc dissensio die illâ, & die sequenti, Dominicâ scilicet Trinitatis usque ad finitum Completorij in monasterio. Quo finito, clausæ sunt portæ civitatis, & pulsatum est pro excubiis, Proconsulesque convenerunt in unum, & totâ nocte illâ, quam ducebant insomnem, inter castrum & suos *Hättebröder* continue vagabantur. Erat autem quidam *Alff Gresserad*, qui principaliter hæc tractabat. Summo igitur mane diei sequentis, scilicet secundæ feriæ, stabant castrenses infra portam castri armati. Cohors autem dicta *Hättebröder* in stuba communi stabat etiam armata. Tunc Proconsules summo mane miserunt pro Consulatu, quatenus in continentem venirent in Consistorium. Postquam autem aliqui de Consulatu venissent, egressi de castro LX. armati stabant in foro, putantes omnes captivandos adesse. Quo conperto egressus de consistorio prædictus *Alff Gresserad*, jussit eos redire ad castrum. Quibus regressis, postquam omnes de Consulatu advenissent, & essent in consistorio congregati, egressus idem *Gresserad*, evocavit post se duos consules Alemannos, mitens unum ad castrum, ut inde armatos assumeret; alterum vero ad cohortem *Hättebröder* / ut & illi accederent loricati, qui erant tunc plures quam *M.* in unum collecti, statimque utraque pars armata, cum vexillis properabat ad forum. Quibusdam igitur hujusmodi armatorum in Consistorium intromissis, jussus est quidam scripturam afferre, in qua erant inscripti traditores. Quâ allatâ & lectâ, recitati sunt pariter plures ante quadriennium defuncti. Tunc exiit mandatum ut Sueci captivarentur ubicunque inventi, & nulla immunitate gaudere deberent, sive in Ecclesia, sive in monasteriis. Frementes igitur in modum leonum armati prædicti, discurrerant

bant u
rapier
vos
mum
de con
riis eo
tres li
menta
egisse
confe
tatis,
riori n
rum n
Laur
fatus
rogan
traden
tatem
de cas
parite
Qui,
mune
in do
posse
In ips
ria,
menle
MCC
Corpe
sultu

H I

A
D
Regin
cepto

bant undique per Ecclesiam, monasteria, domos & plateas, rapientes, apprehendentes, vulnerantes, verberantes & captivos ducentes Suecos ubicunque raptos, ducendo eos primum ad consistorium, ubi tenebantur captivi, qui Sueci erant de consulatu. Deinde trahentes eos omnes ad castrum, variis eos tormentorum gravaminibus affligebant, quorum tres ligneis ferris de asseribus quercinis factis, diutissime tormentabant, ut vel sic faterentur culpam aliquam traditionis se egisse. Qui cum amarissime paterentur, nihil talium fuerant confessi. Die igitur sequenti, feria scilicet tertia post Trinitatis, tres præfatos taliter martyrizatos, ne interim sine ulteriori martyrio morentur, crudelissime combusserunt, quorum nomina erant: Gregorius Rhode, Iöns Kabbamag & Laurensaff Högon; Nocte vero festi corporis Christi præfatus Alff Greffuerad, & sui accesserunt ad Capitaneos castrum, rogantes quatenus Sueci captivati, qui tenebantur in castrum, traderentur eis ad comburendum, statuentes ut ipsi medietatem bonorum eorum acciperent. Tunc educti in vinculis de castro, in navigio ducti sunt in insulam Käpsing/assumpto pariter quodam sacerdote qui eorum confessiones audiret. Qui, illis auditis, iuravit per sacra Dei Evangelia, quod immunes essent à crimine quod eis impingebatur. Nihilominus in domo quadam illic posita, vinculis constricti, igne superposito, concremati sunt nocte quasi media, aliis soporatis. In ipsa autem hora facta sunt fulgura, coruscationes & tonitrua, ac tantâ inundatio pluviarum, ut oppidum Stokholmense putaretur continuo subvertendum, anno Domini MCCCCLXXXIX. in crastino S. Eschilli, die scilicet Christi Corporis. Sic servata sunt eis iuramenta fraternitatis in Consulatu, & sæpe postea iterata.

LIBER QUINTVS.
HISTORIÆ SVECORUM
GOTHORUMQUE.

ANNO Domini MCCCXCV. Domina Margareta regina 64.
Danorum & Noricorum, facta est pleno jure Domina & M.ar.
Regina Suecorum, dimisso rege Alberto de captivitate, & ac-gareta.
cepto oppido Stokholmensi cum castro, cæteris castris &

munitionibus regni jam ante susceptis. Hæc in suo introitus omnia quæcunque voluerunt Sueci præfigere, conditiones interponere, promittebat & sigillabat. Litteras magnas & pulchras tradebat, inter cætera talia continentes, quod castra regni Sueciæ non nisi intraneis traderentur. Ipsa nihilominus Dacis & Alemannis assignavit castra, officiales instituens & præfectos, homines vilissimos & versutissimos, ut illa erat, qui erant pecuniarum gravissimi exactores, ad laniandum, eviscerandum & exhauriendum miserum regnum Gothorum, & pecuniam ultimam & novissimam in Daciam deferendam, ut non relinqueretur obulus super obulum in toto regno Suecorum. Erat enim inter cætera gravamina innumera & tributa, etiam hoc unum, ut de qualibet cauda jumentorum, certa summa solveretur pecuniæ. Mox autem post introitum suum in regnum, Gothlandiam (quam pater ejus spoliaverat, vastaverat & multo martyrio laniaverat; quam postea rex Albertus recuperatam Dominis de Prussia in pignus obligaverat, pro XXM. nobulorum) redimere disponebat. Imposuit ergo regnicolis summam gravissimam exsolvendam, XII. videlicet oras denariorum monetæ Stokholmensis, cuilibet rustico per universum regnum de qualibet stuba, atque inde redemit Gothlandiam, summam excresecentem suis usibus applicando. Sicque recuperata est, & satis preciose redempta, postquam guerrarum & bellorum rabie innumera pro ea reobtinenda, regnum sustinuerat detrimenta. Aliàs etiam nescio quo quæsito colore, & qua occasione inventa, imposuit unam marcam de quolibet fumo vel furno solvendam, ut verbis utar famæ relicte. Quolibet enim anno, præter illa quotidiana innumera tributa, aliqua etiã occasionalia & extraordinaria solvebantur. Nota etiam quod anno Domini MCDIII. Dominus Algotus Magnuffon, & Dominus Abraham, cum magno exercitu obtinuerunt Gothlandiam circa festum Martini, ibique ædificaverunt quinque castra, vallabant civitatem VVijlsby, sed nihil finaliter profecerunt. Supervenerunt enim Cruciferi de Prussia in manu potenti, in multa copia navium, & tam civitatem, quam terram liberaverunt, castra ædificata per Suecos funditus evertentes, multique ex utraque parte corruerunt, & nihilominus tam inæstimabili summa

Summa Suecia terram illam redemit. Nota etiam quod ali-
 quibus annis prioribus Ericus Dux, filius Alberti regis ob-
 tinuerat duas turres ciuitatis Vijsby, qui moriens in Klinta
 Gotlandiæ, in castro Landskrona, quod ipse ædificauit, iussit
 in extremis turres prædictas ciuitati restituit, quarum unam
 tenuit Dux Iohannes, alteram Sueno Sture. Hæc regina tan-
 tæ celebritatis extitit apud Danos, ut eam æstiment sanctam,
 & canonizatione dignâ, apud Suecos vero putatur profundi-
 simo digna inferno. Ipsa reparavit & renouavit metas & ter-
 minos inter Holfatiam & Daciam, qui limes dicitur Dana-
 virecke. Ipsa spoliavit Dominum Henricum Archiepiscopum
 Vbsalensem mortuum, & Ecclesiam Vbsalensem. Ipse enim
 Dominus Henricus homo providus & lucrosus, multum the-
 saurum reliquit, quem Ecclesiæ suæ deputavit in testamento,
 clausum in quadam cista magna, bene ferrata & munita. Mor-
 tuo vero Domino Hcarico Archiepiscopo Vbsalensi, Præ-
 positus Vbsalensis Dominus Iohannes ex commissione ipsius
 Archiepiscopi, acceptâ cistam & plaustro impositâ, sedens ip-
 se desuper, duci fecit versus Ecclesiam. Sed veniens præfectus
 Reginæ Præpositū trusit in terram, & cistam abripuit violen-
 ter, omnem thesaurum & clenodia nobilissima ibidem con-
 æta, sicut sibi commissum fuerat, auferendo. Videntes autem
 Consiliiarii, cæterique potentes in regno, quod omnia castra,
 civitates, fortalicia, & omnia munita regni essent in manibus
 exterorum, & considerantes quanta fuerit turbatio in regno
 de alienatione castrorum, accesserunt Reginam requirentes
 eam, quatenus satis faceret promissionibus, iuramentis & lit-
 teris suis, quibus asscurauerat de seruandis Legibus, Priuile-
 giis, consuetudinibus rationabilibus & approbatis, maxime
 quod castra & munitiones regni non extraneis traderentur.
 Quibus ita illa respondit: *Litteras quidem desuper nostras ha-*
betis, suadenus quatenus illas diligenter & sollicitè conseruetis;
Castra autem nostra procurabimus custodiri & conseruari. His
 modis & aliis infinitis, Suecis miseris, quos etiam vere fa-
 tuos reputabat; infideles & insanos, quotidie illudebat.
 Sic illud dulcissimum mel, & albia stillantia myrrham, pri-
 mum me & fayum, in fellis amaritudinem sunt conuer-
 sa. Castra enim regni tradidit hostibus regni. Erat enim in-
 ter cæteros, qui regnum gravissime atrociniis infestabant,

quidam insignes, piratæ, qui sub captivitate regis Alberti, continuis guerris, spoliis incendiisque regnum diutissime affligebant, de Ducatu Magnipolensi, fratres dicti Styke, Henricus, Albertus & Arnoldus sive Arnerus. Hos tres assumpsit Regina, & singulis castra singula in Suecia assignavit, alia Italicis, alia Anglicis, cætera omnia suis Dacis tradidit gubernanda. Quæ vero promissa fuerant Consiliariis regni Sueciæ, in ludibrium convertebat. Vnde & inperpetuum ludibrium & opprobrium regni, monetam quandam instituit, turpitudinis sexus sui insignia præferentem. Miles tamen quidam de Suecia Dominus Abraham Broderfon, in tantum ei dilectus erat, ut pro anima sua, de titulo nominis sui, Præbendam quandam instituerit in Ecclesia Roschildensi, quæ dicitur, *Her Abyahans Præbenda*. Dènum non contenta de servitute Suecorum, subjectione & talliatione, quibus in vita sua, & sub ejus principatu regnum Suecorum, Danis & exteris ipsius operante versutia, jugo gravissimo subjacebat, cogitabat qua arte posset hæc servitus perpetuari & continuari, futurisque temporibus conservari. Habebat autem sororem, quam in uxorem duxerat Dux Pomeraniæ; qui ex ea filium susceperat. De nomine vero Ducis & filij varie loquuntur chronica & annales. Certum est enim, quod ille nepos Regiæ vocatus est per eam Ericus, sed hoc non erat nomen ejus in baptismo datum: dicunt enim quidam quod vocatus fuerit Bugislas, pater autem ejus VValdemarus. Alij autem quod dictus sit Hénricus, unde acceptus à Regina antequam inciperet regnare, vocatus est in Dacia Henrich VValdemarfon; Alii dicunt non eum, sed patrem ejus vocatum Henricum, qui mortuo rege VValdemaro, multum pugnabat pro regno Daciæ obtinendo, licet Margareta prævaluerit & eum excluderit. Hunc ergo nepotem suum ex sorore, filium scilicet Ducis Pomeraniæ acceptum & suis moribus educatum, procuravit fieri regem trium regnorum. Et licet Consilarii regni Sueciæ diutius obstitissent, dicentes se non debere regem alium eligere vel assumere, quamdiu illa viveret, quæ erat eis pro rege. Sciebant enim quanto ludibrio habiti fuerant per eam, & eâ principante per extraneos. Sciebant etiam eum educatum in Dacia sensu & moribus Regiæ, ab ejus intentione & informatione nullatenus discessurum. Nihilominus illa

illa commota & pertinax minis & terroribus intentum suum obtinuit, & continuo in Sueciam introduxit, comitante pene tota Daciae Baronia. Occurrebat autem tota militia Suecorum, cum multa gloria & honore assumens eundem Reginae nepotem, jam dictum Ericum, in regem & Dominum coronandum; Quem & sine dilatione ducentes cum gaudio ad Moraestem, coronatum in regni solium sublimarunt, anno Domini MCCCXCVI. die Dominica post festum Magdalena; Deinde juxta patriae consuetudinem & municipalium Legum ejus continentiam, regalia praestitit juramenta; Regnum deinde circumiens, promisit & juravit omnia, quae ad boni & justis regis officium spectant, se fideliter impleturum. Accepit etiam Regina eidem nepoti suo uxorem, filiam regis Angliae Philippam, pro qua afferenda missus est de Suecia, tanquam principalis, Dominus Thuro Bengtson, qui virginem eandem Regis nomine desponsabat, & cum eo duo Milites de Dacia, cum quibusdam Praelatis & decentissima comitiva. Quam venientem in Daciam rex Ericus & Regina, cum favore & honore debito susceperunt, & regali magnificentia Lundis nuptias celebrarunt, circa festum omnium Sanctorum, magna nobilium multitudine ad nuptias convocata.

Anno Domini MCDX. decollatus est D. Abraham Broderfson in in suder Iuthia, ante castrum Sunderborg pro suis demeritis, per regem Ericum vivente adhuc Regina, cui dilectus multum erat idem Dominus Abraham, solus pene inter Suecos feudum aliquod habens à Regina: habuit enim Hallandiam, Verendiam, & alias terras multas. Anno autem Domini MCDXII. obiit regina Margareta in navi sua apud Flensborg, pace facta cum Holfaticis, in vigilia Apostolorum Simonis & Iudae, ex peste.

Anno Domini MCCCXCVI. Ericus filius Ducis de Pomerania, nepos Valdemari regis Daciae crudelissimi ex filia, & nepos reginae Margaretae ex sorore, in regem coronatus. Anno Domini MCDXII. plenam regnorum administrationem suscepit, mortua scilicet regina Margareta, quae prima omnium haec tria regna conjunxit. Hic quidem lascivus & vanus, ad haereticam pravitatem facile inclinatus, etsi omnia tria regna, male regendo, vehementer affixerit, regnum

65.
Ericus
Pome-
ranus.

tamen Sueciæ præ cæteris inique gravavit, in cuius incolas, etiam ad decrepitam ætatem & extremum vitæ terminum, latrocinia exercuit & crudelissime spoliavit. In quem finem castrum VVisborg, statim in principio regnandi, ablatis violenter à civibus turribus duabus, crexit. Effectus finaliter pirata de rege, ab initio regnandi usque ad finem, toto conamine studuit militiam extirpare regnorum, & usque ad dejectissimam servitutem humiliare. Pro qua sua intentione fundanda, hoc consilii adinvenit, maxime in regno Sueorum, ut omnibus castri, omni munitione, omnique emolumento & lucro, Dacis & aliis extraneis assignatis, nihil adjutorii haberent intranei pro militiæ oneribus sustentandis. Et hac de causa suscitavit contra se principes Alemanniæ propinquiores, puta Comitum Holsatiæ, & Dominos de Sebavenborg, aliosque quam plures; potius cum eis in perditionem suæ militiæ conspiravit. Unde cum omnes adversarii sui putativi essent congregati Slesvviik oppido immunito, & haberet ipse exercitum pene immensum, ut facilimum ei fuisset omnes eos concludere in manu sua, libere eos abire permisit. Et cum multis annis obsedisset castrum Gotthorp & Flensborg, in maximo dispendio, multo vulnere & perditione suorum Militum & nobilium, cum jam ipsi expendissent & consumsissent patrimonialia bona sua, dum ad hoc deveniturus esset, ut castra capienda forent, dicente quodam Milite de Dacia, dicto Martino Iónson, ad Regem: *Nunc dabo Ducem seu Comitem in manus vestras.* Irisit hominem, & verbis despectis & subsannationibus repulit eum dicens: *An affare vel lixare eum vis, cum acceperis?* Ac ita noluit accipere castra dum potuit, in quorum obsidione tot annorum curriculum subditi sui fuerunt afflicti, nihil omnino subsidij in expensis obtinentes à Rege; sed bona sua immobilia vendentes, & in pignus exponentes, suis stipendiis militabant; non quidem uno anno, duobus, vel tribus, aut certo aliquo annorum numero, sed unusquisque ubi morte finiebat, ibi & bellum. Interim autem dum taliter Sueci militarent pro Dacis, ut eis acquirerent terras & castra, officiales Regis, qui castra gubernabant & regnum eviscerabant, eorum colonos, familiam & amicos, reddentes eorum prædia desolata, unci illi sustentari debebant in expeditione Regis, & in terra aliena

aliena degentes, pugnantes quidem & vulnera sustinentes,
 nihil autem nisi verba blasphemiz vincentes. Quorum
 multi ducti captivi, septem annis in captivitate detine-
 bantur, vinculis, compedibus & carcere affligebantur:
 nec unquam vel ad solvendum expensas in captivitate con-
 sumptas, vel ad redimendum seipsos obulum à Rege aliquem
 obtinebant. Et ut apertior esset ejus intentio de sua militia
 extingvenda, sub tempestate quadamsæ vissima jussit CCC
 Milites & militares, de omnibus tribus regnis indilate na-
 vigio ire ad certum locum. Qui mox egressi à portu & à
 tempestate absorpti, submersi sunt. Et ne parum sibi foret
 cum præfatis Principibus in subversionem suorum con-
 spirasse, addidit fuscitare contra se & suos civitates mariti-
 mas seu stagnales. Quæ idcirco gravius quam illi Princi-
 pes, horum regnorum loca atque homines affligebant. In
 quorum hostium congressu, quia Sueci pro Rege certabant
 fidelius, duplo damna majora receperunt, quam alii. Bello
 igitur commisso in Oeresund, in Danorum scilicet attingentiis
 & regno, expositi sunt periculo qui aliundè advenerant, Sueci
 scilicet, qui non in terra, sed in suis navibus ad pugnam pa-
 rati jacebant. Vnde captivati sunt Dominus Broderus Suen-
 son, Gregoricus Magnus son capitaneus totius exercitus Sue-
 orum, & Hermannus Rodenkerke, cum innumeris nobili-
 bus minoris conditionis & status, & tenti in Lubeck septen-
 nio captivati, cum de Dacis, quantum scire potest, nullus fue-
 rit captivatus. Illi enim videntes pericula imminere, sicut
 solent, retrahebant se, mittentes anchoras, quæ naves eo-
 rum cum remigarent, fortiter retinerent. Quod de Fyo-
 nensibus est omnibus manibus manifestum. Et dum Rex
 ingrederetur Fimbriam, terram videlicet Lubecensium spo-
 liandam, nisi Sueci Regi suo tunc fidelissime astitissent, absq;
 dubio fuisset occisus. Et hæc omnia facientes, non poterant
 suam rem ejus pectoris mitigare, nec odium, quod in eos con-
 perat, in aliquam benevolentiam permutare. Vnde & cum
 ob innumeras injurias expulsus esset à regnis, aut potius ipse
 reliquisset regna, Daciâ & Norvegiâ dimissis, ad spoliandam
 Sueciam locum aptum delegit, Gothlandiam scili-
 cet, in qua propterea magnum fortalitium erexit, in quo
 se, tanquam insignem & principalem piratam collocans,

satellites satanæ atque suos ubique per mare direxit, Suecos ubicunque inventos spoliaturos. Qui & continuo vagabantur in rupibus ante oppidum Stokholmense. Damna autem quæ intulit regno Sueciæ, omnem æstimationem excedunt. Nam unâ vice accepit in rupibus septem naves Holmensium magnas, onustas cupro & reliquis mercibus preciosis. Homines verò de Suecia quotquot habere potuerat, tormentis variis consumpsit, alios fame, alios cruce, alios aliis pœnarum generibus occidendo. Hujus Erici regis tempore, solvebatur tributum de Suecia juxta ultimum posse, imo ultra posse cujuslibet incolarum. Nam rusticus, qui colebat unam marcatam terræ, solvit in tributo majori XII. vel XVI. vel XX. marcas, usque ad ultimum obulum, qui de tota possessione sua poterat extorqueri, aut etiam explorari. Vnde erant rustici qui solvebant in majori tributo anni, XXIII. XXVI. & XXVIII. marcas. Dixi autem in majori tributo, sic enim vulgariter dicebatur, ad differentiam aliorum multorum tributorum & exactiorum, quæ annis singulis solvebantur. Omnis autem hæc pecunia deferebatur in Daciam, sicut sub regina Margareta fuerat inchoatum. Erat igitur videre miseriam magnam super afflictione rusticorum, sed & aliorum regnicularum, cum non posset tanta pecunia reperiri in regno, quanta erat per annos singulos exponenda. Sic ubi autem erat pecunia in regno, erat utique in manibus exactorum Regis & officialium exterorum, qui soli omnia levabant, & soli lucrum & emolumenta habebant. Vnde coacti sunt tam nobiles quam plebei, vendere bona immobilia, & clenodia præciosa à suis sibi parentibus derelicta, sicque fiebant Domini qui aliunde venerant miseri, emptis prædiis undecunque. Inter alios autem Regis officiales & exactores in Suecia, erat quidam Dacus Iosse Erichson, qui Arosiæ residens Valles & Vestmaniam procurabat. Quamvis autem multam tyrannidem temere attentaret, singulariter tamen Vallenses innumeris injuriis affligebat, ita ut viros quinq; in fumo suspenderet, mulieres partui vicinas, in locum equorum ad plaustrum trahendum præponeret, quæ propterea abortientes, foetus mortuos pepererunt. Eratque clamor nedum in Vallibus, sed & in toto regno, qualis aliquando fuerat in Aegypto supra primogenitis interfectis, non solum de casibus nunc narratis, qui con-

tin-

tingebant ut raro, sed de quotidianis oppressionibus & presuris, quibus incessanter & sine misericordia, ut filij Israel in Aegypto, immittissimè gravabantur, illudebantur & torquebantur. In his angustiis cum non esset aliquis in regno qui iustitiam administraret, quandoque per nuncios, & quandoque per litteras & scripta ad Regem directa in Daciam, significabant regiæ Majestati quantis doloribus & amaritudine ducebantur. Sed Advocatus Præfectus Iosse Erickson natus in Dacia, qui & continue scribendo mentiebatur Regi prout voluit, omnes rerum querimonias astutiis suis repellere. Erat autem eo tempore vir quidam habitans in monte cupri, aut non longe ab eo, ingenuus seu libertus, Engelbertus vocatus, homo magnanimus, sed staturâ pusillus, in Curiis Principum enutritus, facundus & fortis. Hic longæ & gravi afflictioni & calamitati Vallengium compassus, causam eorum suscepit coram Rege promovendam. Voluntarie igitur se periculis exponens, accessit ad Regem in Dacia constitutum, nunc litteris, nunc vivæ vocis oraculo pauperum Vallengium querelas exponens, obligans se sub pœna talionis, & sub pœna suspendij, singula probaturum, rogans Regem quatenus tam diu eum faceret in carcere observari, & quod ad respondendum præfatum Iosse Erickson faceret ad suam præsentiam evocari, faceretque alterum qui in probatione deficeret, vel qui de injusticia convinceretur, suspendio condemnari. Rex autem sub quadam levitate dissimulans, mandavit Engelberto ad propria redire, traditis ei litteris suis ad Consiliarios regni directis, quibus iussit ut in Valles accedant, de veritate negotij quæsituri, eique de singulis rescripturi; sic tamen quod advocatum suum Iosse Erikson in jure suo conservent. Consiliarii igitur regni regiis obtemperantes mandatis, accesserunt ad locum; sed veritate compertâ, non poterant causam sine debito terminare, cum non haberent in commissis de eo, qui injustitiam fecerat, judicare. Litteris tamen eorum acceptis, Engelbertus festinat ad Regem, obsecrans pauperibus oppressis iustitiam ministrari: erat enim jam notus Regi ex frequenti accessu, & animositate loquendi. Vnde Rex ex frequenti querela commotus, & importunitate attendiatus, eum repulit indignanter, minis adjectis, ne ad ejus conspectum ultra venire præsumeret. Ille vero, ut erat absque

terrore,

terrore, adhuc se venturum submurmurans à Rege discessit. Videntes igitur qui Regi porrexerunt preces suas, se non posse apud eum proficere precibus & lacrymis, nec aliis modis quibuslibet eum ad misericordiam inclinare, sed suas angustias indies augmentari continuo, cogitabant potius velle mori, quam diutius videre tanta mala gentis suæ. Condidicerant igitur inter se, ut singuli de singulis domibus egredientes, tyrannum illum qui eos tam graviter opprimebat, à suis capitibus amoverent, aut exturbando à regno, aut forsitan occidendo. Præfatum igitur Engelbertum in principem elegerunt, & sic in magna multitudine, in modum exercitus, usque ad Arosiam processerunt. Sed occurrentes quidam de Consiliariis regni, modis quibus poterant animos eorum mitigabant, & ut ad propria redirent suis persuasionebus procurabant, anno Dñi. MCDXXXIII. in autumno. Iurabant autem rustici in recessu, unquam se tributum Iosse Erickson duros. Postquam vero omnia hoc modo pacata fuissent, & illi ad propria rediissent, præfatus Iosse Erickson missis satellitibus suis, reditus & obventiones consuetas exigebat. Unde commoti Vallenses, circa medium Quadragesimæ egressi, castrum Arosiæ obsederunt, & eâ vice funditus destruxissent, nisi Consiliarij regni partes suas, componendo, interposuissent. Tractatum est igitur in hunc modum: Quod ille Iosse Erickson amoveretur à castro, & Comes ille Grefve Hans susciperet gubernandum, qui & ibi Præfectum suum instituit quendam Melchiorum Giorze, sicque rustici ad propria sunt reversi, expectantes nihilominus quod Rex administraret justiciam juxta sua promissa, & Consiliariorum scripta, de Iosse Erickson prædicto. Postquam verò compertum esset in veritate, quod Rex dissimularet, nec ad ista respiceret, sed fama magis invalesceret, intentionem Regis esse graviolem eis tyrannum præficere, tunc egressi Vallenses quasi vir unus, cogitaverunt amovere à castris omnes alienigenas dominantes in populo. In primo igitur congressu combusserunt Bergand's / inde festinantes ad Köpungh; Quo audito Dominus Iohannes Vale Capitaneus illius, dimisso fortalio, eques properavit ad Stekburgh. Engelbertus autem demolitus castrum convocavit Vestmannos, ibidem interrogans utrum cum eo consentire vellent

ad

ad expugnandum extraneos impie dominantes? Qui omnes unâ voce consenserunt eidem. Igitur Engelbertus per scripta sua convocat Nobiles & majores natu qui propius habitabant, & facile poterant convocari, & continuo ad Arosiam festinavit. Occurrit autem ei Præfectus de castro Melchior ante dictus, nihil suspicatus adversi, eum de suo beneplacito fuerit institutus. Iussit autem Engelbertus statim sibi castrum tradi. Ille vero dilatione petita in crastinum, tradidit die sequenti. Quod acceptum assignavit Engelbertus Domino Nicolao Gôstafflon, qui sero præcedenti ad eum venerat. Hic erat pater Erici Puke. Venerunt & plures Nobiles ad Engelbertum, suis litteris adducti, quibus ille suam intentionem exponens, adjecit quod quicumque eum non sequeretur, ad liberandum regnum de manibus exterorum, sciret indubie bona sua populanda, nec posse securum stare in regno. At illi responderunt. justam habemus causam nosmetipsos liberandi cum regno, qui nullo privilegio, nullâ libertate, sed nec ullâ justitiâ gavisi, ad extremam redacti sumus paupertatem. Nullâ autem factâ morâ Arosiæ, mox ad Vbsaliam tendens, convocat Vbsalenses, & incolas Diæcesis Vbsalensis, conveneruntque continuo quasi vir unus. Quibus in maxima multitudine congregatis, exposuit & illis cur egressus esset, & quid proponeret faciendum. At illi grates agentes firmam illi assistentiam promiserunt. Tunc quasi in centro & regni medio constitutus, consensu nobilium apud eum præsentium, relaxavit tertiam partem de tributo. Eo tempore erat vir quidam nobilis, strenuus, animosus bellicosus & magnanimus, filius Domini Nicolai Gôstafflon, Ericus Puke vocatus, cui Engelbertus tradiderat castrum Arosiense. qui dum ista gererentur apud Vbsaliam, moram duxit in Norlandiis, habens castrum Korsholm ex commissione patris sui. Huic direxit Engelbertus litteras, exhortatorias, ut tanquam fidelis indigena, pro liberatione regni ab exteris, fideliter laboraret, committens ei omnes Norlandias procurandas procurandas, & eas ejus rectoratui gubernandas subjiciendas. Quibus ille rumoribus auditis, & commissione delegatâ, ut erat homo diri animi ferventis affectu, & ad bella gerenda conspicuus, oblata gaudenter accepit, & non segniter

auditor

auditor in iuncta exequitur. Collegit ex templo robustum exercitum, cui valentem præposuit Capitaneum, cui nomen erat Eleff Dieken. Hic adjunctis sibi Helsingis, ad castrum Faxaholm indilate concurrit, & expugnatis custodibus, locum convertibat in cinerem. Inde progressus Ericus præfatus, collegit alterum robustum exercitum, cui præficiens quendam Iohan Folkeson, iussit in Alandiam proficisci. Quò dum pervenisset, collectis in unum indigenis, eorum adiutorio castrum Kastelholm obsederat, quod tunc habebat à Rege mulier quædam extranea, fru Idha. Sed suo nomine satelles quidam Ottho Puggeuisk ipsum tenebat in feudum, homo superbus & garrulus, atque præsumptuosus iactator; Qui visis pauperimis rusticolis inermibus, quos antea despexerat, & nec vitâ dignos reputaverat, stans in castro munitissimo, vitam sibi servari mendicabat ab illis, nec primo quidem impetu expectato, castrum tradebat homunculis. His igitur per Ericum Puke suosque patratis, idem Ericus se ad præsentiam contulit Engelberti. Dum autem hæc agerentur, animabant seipfos Sudermanni, qui dicuntur Reckbo, & collecti in unum, impetum fecerunt in Gripsholmense castrum, quod habebat quidam Hartvviçk Fløgh, tyrannus magnus Sudermannorum. Quos ille adventare cognoscens, exportatis ad naves melioribus quæ habebat, ignem ipse castello supposuit, sicque illo ardente se contulit ad mania oppidi Stokholmensis. Engelbertus interim cum exercitu grandi divertens ab Vbsalia pervenit Holmiam, & in Brünckabergh, & ante portas civitatis suam collocat stationem, evocatoque Præfecto castrum cum securitate necessaria, Iohanne scilicet Kröpelin, viro industrius & sagaci, & in omnibus prospere & rationabiliter agente, interrogat Engelbertus utrumne castrum Holmense nomine regni, sicut alij, velit suis manibus assignare? Respondet ille non ita agendum esse, sed Regis manibus, à quo ipsum susceperat, assignandum. Facile autem ipsi ad concordiam redierunt, eo quod omnibus idem Iohannes erat acceptus, ut puta qui se legaliter gesserat in actibus suis, & pacem semper atque concordiam in regno, quantum in eo fuit, procuraverat observari. Pace igitur ad tempus certum cum Stocholmensibus stabilitâ, Engelbertus festinat ad Oerebro, quod tenuit quidam Rätålbårg/ & obsidione firmatâ

matâ h
niat Ca
Engel
quod n
transvi
Styke.
Engelb
rudine
viso, pe
ratione
Engelb
Regis
Ideo qu
se trans
ne ullu
ros igit
nutum
sem &
tionis l
laborat
ab antic
tur, & a
libertat
rationi
agricol
Magni
ges sed
haurire
gnum
liandun
lum, q
annuum
das im
nam r
de qu
Drotini
Et not
XX mil
pos suu
matâ

matà hoc pacto conveniunt . ut nisi infra VII. septimanas veniat Capitaneo auxilium à Rege , castrum foret tradendum Engelberto. Inde divertens obsedit castrum Nykopensè, quod habuit Albertus Styke, similique conditione suscepta, transivit ad Ringestaholm , cuius Capitaneus erat Henricus Styke. Quo oblesso , dum ille protervius responderet, fecit Engelbertus quoddam ligneum ædificium supra aquas, altitudine quinque mansionum, multo ingenio præparari. Quo viso, petiit capitaneus Castri inducias quinque dierum, & hac ratione obtinuit castrum illud Engelbertus. Audierat enim Engelbertus his diebus, Consiliarios regni à Dacia, atque à Regis præsentia nuper reversos, constitutos esse Vastenis. Ideoque relicta apud Ringstaholm majori parte exercitus, se transtulit ad Vastenas, exercitui relicto districtè præcipiens, ne ullum verbum cum adversariis interim loqueretur. Multos igitur Consiliariorum invenit congregatos Vastenis, Canutum scilicet Episcopum Lincopensem, Siggonem Scarensem & Thomam Stregnensem, aliosque quam plures conditionis laicalis. Quos omnes seriose hortatus est, studium & laborem suum ad hoc convertere, ut patriam suam liberent ab antiquo & impio iugo servitutis, quo ab exteris premebatur, & animum darent reducere regnum Sueciæ ad pristinam libertatem, ut tributa & onera legalia solvantur ex post, juxta rationis æquitatem, & ut possibile esset laborantem etiam agricolam de suis laboribus sustentari. Nam à temporibus Magni regis ultimi, regnum Sueciæ non habuerat Reges sed tyrannos, quorum studium erat eviscerare & exhaurire, & in solitudinem redigere. Albertus enim regnum exposuit suis Alemannis juxta illorum libitum spolandum. Regina Margaréta callide nitebatur omnem obulum, cæteraque regni clenodia in Danos transferre, post annum tributum immensas pecuniarum summas solvendas imponens, videlicet Rumpskat & de quolibet fumo unam marcam, & pro redemptione Gothlandiæ XII. oras de quolibet æstuario vel stuba regni, nulla excepta, & Drotninga marck, cæteraque quorum non est numerus. Et nota hic quod rex Albertus exposuit Gothlandiam pro XX. millibus Nobulorum. Regina autem Margaréta & nepos suus rex Ericus, accepta de regno tam immensa summa,

qua-

qualem & quantam faciunt totiens XII. oræ, quot sunt stubæ in toto regno & attinentiis ejus, redemerunt Gothlandiam X. millibus nobulorum. Quâ summâ ideo puto Dominos Cruciferos de Prussia fuisse contentos. Nam Succii ad mandatum Reginæ bellis continuis Gothlandiam infestabant, multa ibidem damna passi, unde fatigati Pruteni per hoc redemerunt vexationem suam, ut saltem aliquam partem mutui recuperarent. Nota exinde, notorium esse Gothlandiam ad Sueciam pertinere; quod eam à rege Alberto, qui Sueciam tum tenuit, Domini de Prussia in pignus receperint pro maxima auri summa. Rex vero Ericus Pomeranus & hujus Reginæ nepos, materteræ suæ moribus in Dacia educatus, ac per eam de suo regimine informatus, regnum Sueciæ perpetuæ servituti sub Dacia subicere laborabat, ad hoc dirigens motum animi sui, ut regnicolæ ad tantam inopiam volverentur, ne esset eis aliquando possibile vel in minima reclamare. Sic enim & Philistæi filii Israël jugum imposuerunt servitutis, ut non esset faber ferrarius in toto Israël, sed unusquisque pro cuspide acuendo necesse haberet à Philistæis opem artificis mendicare. Providerant enim Philistæi ne esset clypeus aut lancea, aut aliud genus armorum in Israël, quod se possent adversus eos tueri. Quâ arte usi sunt Persæ, obtempore suo tempore monarchico principatu: *Moris erat Persis Ducibus tunc temporis, omnem ducere in arma domum.* Hoc enim prudenti consilio extitit adinventum, ut omnis domus Persarum potens esset, & docta in armis, ut scilicet dum opus esset, potentes essent Persæ subjugare, & sub jugo tenere cæteras nationes. Ad quem finem tendit & Canticum illud: *Nutria hunc Suecia, vestiat Norvegia regem; Militet ex Dacia, per tempora rex sua multa.* Sic enim dictum regi Christophoro: *Suerige skal edber fôdha; Norighe skal edber Klådha; medh Danmark stolen i strijdha.* Mortuâ autem reginâ præfata, cum rex Ericus liberam administrationem regnorum, & plebano jure fuisset assequutus regium principatum, assumpsit Consiliarium quendam Militem, Dominum Henricum *Skeningsmarcker* / cujus consiliis per omnia ducebatur. Hic igitur de regno Sueciæ, tale dedit Regi consilium de tributo perpetuo imponendo, ut de singulis Contractis, Territoriis, Districtibus & civitatibus solverentur certæ denariorum sum-

fumi
bus v
qu
& ca
Regi
mort
petuc
solve
præf
daret
iste e
omni
etiam
quid
Spoli
quæ
cendi
nem
ipfi si
nullo
fidelit
major
Regi
stias
digni
subtra
consta
à Reg
tite cu
vella
ne reg
man
tinuo
rexit
tavit
bergh
primo
gorth
cus, L

sum-

summæ, in hunc finem, ut quantumcunque regnum hominibus vacuaretur, siue pestilentis, siue guerris, siue modis aliis, quantumcunque etiam homines depauperarentur angustiis & caritiis, talliationibusque, sicut ipse facere intendebat, nihil Regi in suis obventionibus deperiret. Solvere enim vivi pro mortuis, & habentes aliquid pro nihil habentibus, essent perpetuo obligati; Et ita tributum, quod suo tempore de regno solvebatur, non erat legale, nec ab antiquo consuetum, sed præfati Consiliarij assentiâ adinventum. Quod etiam pecunia daretur pro tributo, non fuerat antiquitus observatum. Sed iste erat modus sibi conveniens, ad evacuandum regnum omnibus rebus, quæ poterant in pecuniam commutari. Iste etiam erat modus aptus ad transferendum in Daciam, quicquid potuit Sveciæ comportare, ut veraciter dici possit; Spoliavit Aegyptios, & ditavit Hebræos. Hæc & alia erant, quæ Engelbertum movebant ad apponendam manum, reducendi Sveciam ad pristinam libertatem. Hanc ergo intentionem suam coram Consiliariis exponens, hortatur eos ut & ipsi similiter cum ipso manus darent. Dicentibus autem illis, *nullo modo id se facere posse, eo quod Regi præstiterint homagij & fidelitatis juramenta.* Respondit, *Regem juramenta præstisse majora, & nullum vel in minimo implevisse.* Et cum multa Regis crimina, multas injurias, & gravissimas ejus molestias explicasset, quibus se indignum reddiderat regia dignitate, suavit quod Consiliarii ab ejus obædientia se subtraherent, & hoc ei per litteras significarent, illique constanter negabant, asserentes se nullo pacto recessuros à Rege. Iurabat igitur Engelbertus, *aut eos debere consentire cum eo, aut bonis privandos & virâ.* Tunc illi jurabant se velle fovere regnum in jure suo, & Engelberto in defensione regni fideliter adhærere. Concepit igitur Engelbertus formam scribendi per eos Regi, fecitque scriptam per eos continuo sigillari, quam acceptam per manum servi sui direxit ad Regem. Inde reversus est ad Ringstadholm, acceptavit castrum ab Henrico Styfe / transiens mox ad Ståkea berg / quo confugerat Iohannes Vaale de Sköpungh / & in primo colloquio castrum accepit. Scripsit deinde Ostrogothis ut obsideant Ståkeholm / quod habebat quidam Dacus, Lage Nödh nomine. Quibus occurrentes servi ejusdem,

captivati sunt pene omnes, deinde obsessio castro firmata sunt
 treugæ ad festum De Martini. Pars autem populi Ostrogothorum,
 Duce Hermanno Berman, accessit ad castrum Rumborg,
 quod tenebat ad manus Regis quidam Dn. Otto Snayz.
 Exactus autem ut castrum traderet nuncio Engelberti,
 proterve respondit hoc minime se facturum. Tunc igne
 submissio in quatuor partibus, vix tandem vitâ comite
 nudus evasit. Combusto igitur castro processit exercitus ver-
 sus Trulleborgh / cujus Capitaneus erat Henningus de Len-
 chen, qui difficulter impetrato quod salvis bonis suis &
 vitâ, ipsis fortalitium assignaret, egressus est inde, quo con-
 sumpto per ignem, dirigit gressus suos ad Wisborgh. Quo
 destructo, transit Engelbertus ad Oerebro, datisque Capi-
 taneo M. marcis, accepit id, indeque progressus ad Aze-
 vall / obsidioneque ligavit; Occupabat hoc ipsum Dacus qui-
 dam Dn. Andreas Nicolai. Constituit autem Engelb. Capi-
 taneum exercitus Ericum Jute / dans ei Vestrogothos ad ob-
 sidionem castri. Scripsit interim Engelbertus Vermelandis,
 ut in negotio regni se exhibeant voluntarios & fideles, dato
 eis Capitaneo quodam petro Vlffson. Qui collecto exercitu
 de Vermelandia, debellavit Dacos, & devastavit tria castra
 per Dacos occupata, videlicet Edzholm, Daleborgh & Ag-
 nehalm. Engelbertus interim in persona transivit ad Oppen-
 steen, cujus Capitaneus erat Alemannus, Martinus Grabo/
 nomine Comitis Iohannis. Hic, conservatis sibi vitâ & bo-
 nis, castrum tradidit Engelberto, & hic consequenter ingen-
 dio evexit atque consumpsit. Cum autem tenderet ad Gra-
 steen Præfectus illius Iosse Larenzson Dacus, rebus suis me-
 lioribus exportatis, igne supposito & castro combusto, in Da-
 ciam festinavit. Omnibus igitur his fortalitiis & regionibus
 sibi subactis, intravit Engelbertus Hallandiam, convocans ad
 se populum illius universum, & de Nerre Halland / omnes ei
 homagium & assistentiam promiserunt, aliis non audentibus
 propter vicinitatem castrorum. Accessit igitur ad Bardbargh
 Engelbertus, evocans ad colloquium D. Absalonem Peshers-
 sen / & cum castrum sibi importune tradi mandaret, tali sunt
 conventiones factæ: Quod idem Dominus Absalon non
 se intromitteret de terra Hallandiæ, percepturus nihilominus
 medietatem de tributo, quam medietatem sibi assignare de-
 bebat

bebat præfectus Engelberti. Combusto deinde castro Galsens
 bång / diverit ad Halmstad cui aperientes cives portas suas,
 intrantem eum cum humilitate susceperunt. Tunc congregati
 Scanenses, in potentia apud Lughahelm cum suo exercitu
 pauserunt, ad quos accedens Engelbertus, tractatum
 pacificum inivit eum iisdem. Erat autem fluvius interme-
 dius inter utrumque exercitum. Vtriusque igitur fir-
 miter promissum est litteris desuper confectis & sigillatis,
 quod inter Sveciam & Scaniam pacis fœdera fixa manerent. *Quod
 si pars altera vellet ab hoc fœdere resilire, debet XII. hebdomadis
 ante exitum pacis, partem alteram auizare; Quod quidem Succi
 facturi fuissent in Lundis, Daci vero Vestenis, nunciis & litteris
 manifestis.* His itaque gestis, Engelbertus cum gloriofa victo-
 ria in Sveciam est regressus, Præfectis & Exactoribus iniquis
 & exteris ejectis à regno, & castris ac munitionibus regni
 vel recuperatis, vel everfis. Quis autem non videat opus hoc
 hoc fuisse clementiæ diviniæ, pauperculos incolas regni tam
 iniq; & tam diu depressos, pietatis oculis respicientis & respi-
 rare paulum concedentis? Non enim humani sanguinis effu-
 sione, aut Christianorum strage patrata sunt ista; sed diviniã
 virtute sic terrente tyrannos impios & crudeles, ut velut fac-
 cie ignis, adventum fugerent Engelberti, & quod mirum est
 dictu, de transitu tanti exercitus & continuo discursu per re-
 gnum, nemo eorum, per quos erat transitus, vel in modico
 gravabatur, vel lædebatur, ut communiter diceretur, Engel-
 bertum & suum exercitum nec valorem unius gallinæ alicui
 abstulisse. Rex ergo Ericus rumoribus his auditis, de tota
 Dacia, ac etiam certis regionibus Alemannorum, immensum
 collegit exercitum, navigio eum ducturus in Sveciam depræ-
 dationibus exponendam. Multa igitur damna passus in via,
 & multa faciens, tandem pervenit ad Holmiam, multis præ-
 tempestate amissis navibus & viris. Audiens autem Engel-
 bertus Regem cum potentia advenisse, regnicolas jubet pro
 defensione patriæ singulos de singulis habitaculis proficisci.
 Nec mora, quasi ad epulas invitati, de omni angulo regni ma-
 iores natu, civitatenfes & rustici in unum concurrunt, & ad
 Holmiam festinant, Regemque in oppido Stokholmensi fir-
 nã obsidione concludunt, Vplandensibus ante portam aqui-
 onis, & Sudermannis ante oppositam se collocantibus. En-

gelbertus vero cum Vefmannis & Nericianis se collocavit in Söngesholmen. Interim Rodenses expugnaturi castrum Oesthammer, nec dum ad locum pervenerant, & ecce Præfectus illius, suis omnibus deportatis & castro incenso, navigio diffugit ad Holmiam. Mirum autem quod cum vidissent Regem in tanta potentia advenisse, & oppidum Holmense, multosque potentes in armis secum habere, ita se ab invicem dividere sint ausi, Regisque potentiam, iram atque furorem in tantum parvi pendere, & pro nihilo ducere, ut se inermes & indoctos ad bella æstimarent posse resistere, & nulla ejus adversa formidare. Rex autem eorum animositatem considerans, munivit armatis insulam Domus S. Spiritus, & fratrum Minorum, locaque oportuna cætera. Die igitur statuta, firmatis treugis, dum ad colloquium convenissent, interrogabat Rex, *ob quam causam eum excludere, & regno suo privare niterentur?* Illi autem responderunt, *non se hoc intendere, sed hoc duntaxat efficere, ut Leges patriæ & privilegia, atque libertates, & sua cuique jura servarentur, rogabantque ut iudices eligerentur, volentes se super omnibus factis suis in causâ Regis justitiæ & iudicio submittere, & nec in minimo juris & justitiæ ordinem declinare.* Quibus Rex auditis, neque eis concessas libertates & jura concedere, neque iudicii examen volebat admittere. Unde hoc solum ea vice inter eos actum est, ut treugæ essent inter Regem & regnicolas usque ad festum Nativitatis Virginis gloriosæ sequentis ætatis. Iussit autem comburi castrum Ståte / quod tum habebat Iohannes Kröpelin in commissis, timens ne fortè Sveeci id acciperent occupandum. Conclusum est igitur die B. Martini d treugis firmandis, & quod Præfecti & Officiales Regis, non se intromitterent de tributis levandis, nec ad rusticos accederent. Tunc Rex dimissis in castro & oppido Holmensi DC armatis de exercitu suo, in Daciam remavit. Sveeci verò ibidem congregati antequam dimitterentur ab invicem, statuerunt Dietam celebrare Arbogæ, in octava Epiphaniæ Domini. Vbi eo tempore congregati elegerunt concorditer Engelbertum in gubernatorem regni, alios quosdam Capitaneos Contractuum facientes sub ipso, ut in quolibet territorio regni esset, qui prospiceret si quid periculi immineret. Quibus, ut præmittitur, con-

grega

gregatis, scripsit Iohannes Kröpelin de Holmis, significans se velle cum eis conferre, rogans quatenus Sigtoniam pro loco conventionis eligerent. Vbi celebrata est Dieta circa festum Purificationis Mariæ, veniente illuc cum Kröpelin Commendatore quodam de Prussia. Tunc præsentés de Svecis, coram Commendatore exponebant singula, unde omnis displicentia & discordia provenissent. In quantis eis scilicet Rex injuriatus fuisset, & quid ipsi in contrarium attentassent, & quomodo causam suam cum Rege discutendam iudicio obtulissent, nec admissi fuissent. Ad quæ omnia Commendator & Kröpelin respondentes, quasi interloquendo & exhortando suaserunt, attendenda esse aliqua apta & convenientia media concordia inuendæ, potiusque iudiciale examen, & juris ordinem subeundum. Tunc Sveci ad utrumque se paratos & benevolos exhibentes, desiderabant saltem aliquam viam pacis & concordia attendari. Illi igitur mediatores se fideles in hac causa spondentes, promiserunt se velle Regem accedere, & seruo pro concordia laborare. Tunc datis eis ab Engelberto viris, qui eos saluos & securos per regnum usque in Daciam perducerent, iter aggressi sunt, & accedentes Regem cum Consiliariis congregatis, intentionem Svecorum per articulos explicuerunt. Quibus propositis & auditis, Rex traxit Consiliarios in partem, ad habendum mysterium consilii sui cum illis. Inventum igitur est per eos celebrandam esse Dietam Halmstadii, ad quam tam Sveci quam Daci Regis nomine conveniunt. Vbi factâ congregatione, deliberatum est Regem debere redire Holmiam ad festum S. Olai, & ibi causas singulas, hoc negotium concernentes, sine debito terminandas. Iam enim redierat Archiepiscopus Olaus, quem Rex nullatenus volebat admittere, quem etiam innumeris injuriis lacefferat. Hic accedens cum aliis sibi adjunctis ad Dietam Halmstadensem, pro Rege fidelissime laborabat, nec omnino volebat admittere, quod ei reverentia & potestas regia auferretur. Vnde suâ inductione decretum est, ut haberetur pro rege Sueciae quoad viviret; Vnde in eadem Dieta Engelbertus & cæteri Sveci, restituerunt manus Regis Hallandiam cum civitatibus & castris.

Acta hæc sunt anno Dn. MCDXXXV. circa Inventionem S. Crucis. Interim Engelbertus fecit fodi circa Telgas, pro navibus reducendis, foveam. Adveniente autem termino, quo juxta condita Rex debuerat Holmiæ adesse, Sveci properanter accedunt, sed quia Rex non ad terminum statutum venerat, clamor attolitur contra eum, Sed ad Dacorum Holmiæ repositorum instantiam, prolongatus est terminus præfixus ad festum Nativitatis Mariæ. Veniente igitur Rege ad terminum illum & Holmiæ paufante, congregatisunt Sveci, & in Lungfruhampn eligunt stationem. Die ergo Nativitatis Mariæ, certos de parte sua cum pleno mandato deputant procuratores, mittentes eos ad monasterium S. Claræ. Deinde domus S. Spiritus, locus colloquendi & placitandi eligitur. Eratque prima & tota instantia Sveorum, ut permitterentur in libertate sua, juxta Leges patriæ antiquas & approbatas, uti bonis suis; & quod deputarentur qui regnicolis justitiam administrarent, juxta quod Rex juraverat tempore coronationis suæ. Rex autem, cui ista gravia erant ad audiendum, multa quærebat diverticula & anfractus. Erat enim tota intentio sua, auferre à regno Sveciæ nomen regni, & eo uti juxta libitum suæ voluntatis, reputans nullos esse debere Consiliarios hujus miserabilis regionis, sicut Romani abstulerunt à Judæa nomen regni. In causis enim & negotiis Daciæ utebatur consilio Majorum, & ibi Consiliarios habebat; in negotiis vero & causis Sveciæ, non Svecos sed Dacos, & Alemannos Consiliarios habebat. Cumque Succi ad suas cavillationes & evasiones, Leges apertas & juramenta sua publica in contrarium objecissent, versutiâ suâ amplius eos deridens, rogabat eos ut saltem tria castra, scilicet Stockholm / Calmar / Nyedpyng / quibus vellet, cum permitterent assignare. Quod illi putantes cum petiisse ex animo & sine fraude, humiliter annuerunt, petentes & ipsi suppliciter, ut ipse eis omnem displicentiam remitteret & rancorem, quod & ipse se facere simulabat. Rogant insuper ut duos eis officiales regno omnino necessarios deputaret, Dapiferum scilicet & Marschalcum, ne regnum staret sine justitia & ordine convendunt: tunc mimice, ludicre & joculariter instituit Dominum Christiernum Nilsen Dapiferum, dans ei gladiolum quasi puero; Carolum verò Snußen fecit Marschalcum, dans e-

bacu
esse
que
rum.
caltris
Engel
tum
injuri
rum
sicqu
novit
obæd
fiteu
baldis
suam
Quo
bant
Major
ventu
De q
access
dign
ide
cit in
mibi d
hec om
quant
displic
castra
tum
de fa
transi
ut sup
colis
naster
tiam
ponen
tam &
venire
bacu

baculum album, cum dictum ei fuisset, quod Marschalcus
 esset per anulum aureum pendentem in baculo creandus at-
 que instituendus, ut essent quasi principes in ludo Schacco-
 rum. Quibus gestis regnum restituerunt manibus Regis, cum
 castris, civitatibus & munitioibus universis, pro quibus
 Engelbertus impenderat tot labores. & ex utraque parte jurat-
 um est, quod omnia essent utrinque pacata, omnes neglectæ
 injuriæ, omnia damna remissa, exceptâ captivatione Sveco-
 rum per Lubecenses in Gresund/ & ratiocinio Præfectorum,
 sicque omnia in statum pristinum redierunt. Sed factus est
 novissimus error pejor priore. Mox enim ut regnum ad suam
 obædientiam reassumpsit, amotis Præfectis à castris quos in-
 stituerat Engelbertus, Consiliariis irrequisitis, tradidit ea ri-
 baldis, piratis, infamibusque alienigenis, pejoribus his qui ob
 suam tyrannidem erant per Engelberti industriam depulsi.
 Quo viso, intelligentes Sveci se esse per Regem illusos, roga-
 bant Consiliarios Daciæ tunc præsentis, ut suaderent regiæ
 Majestati manere in pacis, ad quæ erat tantâ difficultate de-
 ventum. Illi autem, ut voluerunt, negotium Regi indicarunt.
 De quo Sueci minus bene contenti, cum in persona propria
 accesserunt, quid erat eis animo indicantes. Quibus ille in-
 dignanter respondens adjunxit: *Edher Ja HËrre wil jagh
 icke wata; (I. e. Vobis assentiri pro vestro arbitrio nolo.)* Et adje-
 cit in properium in hunc modum: *Nunquam Engelbertus hæc
 mihi damna fecisset, nisi à vobis ad ea inductus fuisset, vos estis qui
 hæc omnia perpetrastis.* Ex quibus verbis patenter potuit elici,
 quantum illorum consilia æstimabat, & quomodo omnem
 displicentiam remisisset. Amoto igitur Iohanne Kræpelin à
 castro Holmensi, quem Suecis novit rationabiliter inclina-
 tum, tradidit illud cuidam Erico Nilson de Iuthia, datis sibi
 de familia propria D. armatis. Sicque discessit ab Holmis,
 transiens juxta litora Sueora, & castra regni tradens manibus,
 ut supra dictum est, tyrannorum. Omnes vero quos de regni-
 colis attingere potuit, spoliavit, combusto etiam oppido mo-
 nasterij Vastnenensis veneruntque taliter spoliati ad præsen-
 tiam Engelberti, suam nuditatem & injuriam flebiliter ex-
 ponentes. Famaque divulgata per regnum, Regis continua-
 tam & augmentatam malitiam publicavit, statueruntque con-
 venire Arbogiæ, anno Domini MCDXXXVI. die Fabiani.

Et facto ibidem colloquio, scripserunt Regi quod usque ad Carnisprivium, vellet expectare responsa super certificatione de servandis promissis, & damnis post pacta illatis plenarie reparandis; Alioquin sciret se finaliter excludendum à regno, omni homagio, fidelitate & obædientiâ posthabitâ & subtractâ. Audierant enim quod glaciè resolutâ venturus esset Holmiam, cum Duce Bugislavo de Pomerania, ut eum regem institueret, sicut & in Dacia attentavit. Interim Regi cives Holmenses sollicitabant Engelbertum per nuncios occulte destinatos ad ipsum, quatenus manum opponeret pro Holmensi oppido acquirendo. Vehementer enim suspicabantur Sueci Holmiæ habitantes, ne eis accideret, quod rege Alberto captivato, accidit concrematis. Verum Engelbertus majus aliquid in hoc facto perpendens, suavit & mandavit omnibus congregatis Arbogiæ, quod abinde non dividerent, sed ex eadem congregatione transirent Holmiam, ad intelligendum intentum Dacorum illic remanentium, qui fuerant intermedij & quasi internuncij in tractatu novissimo cum Rege recessuro celebrato. Considerabat enim quod rem grandem & plenam periculis attentarent, dum Regi per scripta sua homagium & obædientiam subtrahebant, Daci vero oppidum & castrum munitissimum regni ad manus regias observabant; unde curandum putabat, ne eâ parte ingrueret eis bellum. Venerunt ergo per modum exercitus, quotquot Arbogiæ in Dieta fuerunt congregati, ante portas oppidi Holmensis, quorum dum cives sentirent adventum, clausurunt portas, & cucurrerunt ad arma. Quo stupefacti qui advenerunt, & vehementer admirati, jusserunt certis ex eis propius accedere, & causam hujus eorum exclusionis investigare; Tunc quatuor principales eorum, videlicet Engelbertus, Carolus Knutsen Marschalcus, Dominus Gustavus Benttsen / & Ioan Karlsen / signo pacis erecto, accesserunt ad portam, petentes ad se evocari Proconsules civitatis. Ad quos egressi duo Proconsules Alemanni, & interrogati cur eos à loco excluderent, cum cives eorum liberi, quo vellent, per regnum discurrerent? Responderunt se colloqui velle desuper cum Domino Erico Nilsen / qui castrum nomine Regis habebat. Inde reversi duo, rogabant eos

pau-

paulisper tardare , eo quod expectarent adventum Iohannis Krøvelin / dicentes quod D. Ericus Nilssen nihil , nisi in eius presentia , vellet tractare cum Succis . Proconsoles igitur iterum ingressi , longos inter se fecere tractatus , Sveci vero exclusi se fidentes in equis , multas molestias tempestuosi aëris sustinebant . Egressi autem Proconsoles tertiâ vice , dixerunt se nullam habere commissionem à Rege de eis intromitendis . Interrogati tamen denuo , an eis liceret intrare ? Responderunt quod hac vice non forent admittendi . Tunc callide signo pacis suppresso , quia promissum erat Proconsulibus exire , & ad suam securitatem redire , ad quam binâ vice redire permissi fuerunt , iterumque sine nova assuranceuratione egressi , apprehensi sunt & captivi abducti . Miles autem ille Ericus Nilssen portas faciens obserari , festinavit ad castrum , turribus munitis præsidio satellitum Danicorum , qui magnos exinde in Svecos faciebant insultus . Accurrentes autem ad portas quidam civium , securibus & clavis feras confregere portarum . Tum quia illud videbatur indignum , quod sine civium scitu aut consensu , Daci excluderent Svecos à civitate Svecana , maxime Consiliarios regni , & eos , quibus Rex commiserat regnum in sui absentia gubernandum ; tum quia non aliud eis constabat , quam quod omnia essent in optimis punctis inter Regem & Consiliarios antedictos : tum forte quia iusto metu in constantem virum cadente impulsus , cogebantur vitæ suæ sospitati providere , ne quod prius Succis in eo loco contigerat , extraneis prævalentibus , eis etiam inferretur . Et Nobiles qui advenerant , de sua exclusione commoti , impetum faciebant in portas , & hac violentiâ contrafractone potenter intrabant , non obstantibus crebris ictibus lapidum , & sagittarum à turribus emissarum . Tunc erectis velis in foro , iubent cives convenire in unum . Qui ab eis interrogati , utrum vellent cum regno manus dare ? Omnesque id una voce affirmant . Dato igitur mandato , ne quis civibus molestias præsumat inferre , Dacos ejciunt à turribus civitatis . Necessariis igitur præsidis per oppidum universum firmatis , Capitaneo castris Domino Erico Nilssen Daco dirigunt scripta sua , interrogantes in eis cur eos venientes ictibus balistarum ,

& bombardarum exceperit, cum ipsi ob nihil aliud venerint, quam ad conferendum & conquerendum de non servatis per Regem articulis, in quibus concipiendis, proponendis & stabilendis, ipse cum cæteris Dacis fuerat mediator. Receptis autem scriptis hujusmodi, idem Ericus Nilson cum Dacis sibi adjunctis, nihil rationabile respondere curabat, sed diffidatoria scripta comminationibus plena mittebat, protestans expresse quod ubicunque posset Svecis damna inferre, diu noctuque curaret. Audientes ergo Sveci illos contra se in malitia obstinatos, statuerunt in oppido remanere, & castrum obsidione ligare. Divisis igitur turmis, ante mœnia castri machinas & cætera instrumenta bellica paraverunt. Erant autem duo quibus tota cura obsidionis, ex aliorum commissione, incubuit, scilicet Carolus Canuti & Ericus Puke militaris, vir strenuus, quorum unus ab occidente, alius à meridie impugnabat. Erat etiam in eo loco Dominus Olaus Archiepiscopus Vbsalensis, cum egregia turma satellitum pugnatorum, quos referunt fuisse CCC. quorum Capitaneus erat Darolus Magnuson Miles, multaque & magna ista dicuntur egisse. Engelbertus autem curam gerens principaliter Reipublicæ, regnum circumivit, & sicut prius castra regni, quæ Consiliarij Regi restituerant, recuperare curavit; eo quod contra juramenta sua Rex tradidisset ea alienigenis, sine consilio & consensu Consiliariorum regni, & nequioribus tyrannis, quam unquam ante hæc tempora fuerant assignata. Egressus ergo Engelbertus cum exercitu de Holmis, accessit Nycopiam, & convocatis illic Sudermannis, castrum fecit per eos, datis principalibus, firmissime obsideri. Vbi præcipuus erat Hermannus Berman / animosus, sed minus circumspectus. Inde transiens Engelbertus Sudercopiam, convocat illic Ostrogothos, faciens per eos obsideri Stetebergh / præsidente quodam Erengis lone; Steteholm verò obsident Tiustboenses, principe Bœtiero Anusson. Progressus inde ad Calmariam, negato sibi introitu, posuit custodes in Kleckenbârg / Nicolaum Stensson / Dn. Godscalcum Benschson / & D. Gustavum Larenson. Interim vero servi Nicolai Stensson callide obtinuerunt castrum Brymsbuus. Inde progressus Engelbertus intravit Blekingiam, & cum venissent ad pontem Sillebro / observabant meatum & pontem Blekingenses,

genes, & cives de *Netneby*. Visâ autem potentiâ Engelberti
 cæperunt pontem diruere. sed equites Engelberti præcipi-
 tanter accurrentes, ne pontem tollerent, prohibebant. Trans-
 gressus autem pontem, cum hostes fugerent, signo pacis e-
 recto, revocat fugientes, & facto colloquio, omnes ei obâdi-
 entiam præstiterunt. Intrans ergo oppidum *Rotnebij*, brevi
 pausâ factâ ibidem, præfecit oppido Capitaneum quendam
Claudium Iong / indeque progressus transiit ad *Lagaholm* /
 ubi convenerunt in unum *Smalandenses* & *Vestgothi*. Fir-
 matâ igitur obsidione castri illius, principibus *Boetio Milite*,
 & *Svenone* constitutis, assumpto exercitu reliquo ad subji-
 ciendam *Scaniam* properabat. Sed congregatis in prælium
Scanensibus, ductor eorum *Petrus Oxe* Engelberti impetum
 arcere conatus est. Vterque igitur exercitus ad transitum
 communem, qui erat per pontem *Rynebro*, festinabat. Dum
 autem equites præcursores exercitus utriusque, juxta pontem
 præfatum sibi invicem occurrissent, veriti sunt servi *Petri*
Oxe à facie servorum Engelberti, atque in fugam versi, ad
 Dominum suum præcipientes pervenerunt. Captivatus autem
 unus eorum nomine *Canutus Saxtorp*, certificavit Engelber-
 tum de grandi exercitu *Petri Oxe*. Quo intellecto Engelber-
 tus suum retraxit exercitum, & per pontem retroire manda-
 vit, pontemque post transitum dissolvere. Quod cum audisset
Petrus Oxe, conversus inde cum suis festinabat ad *Tranarvas*
wad. Quod & Engelbertus suspicabatur, & præveniens illum
 vadum præoccupans observabat. Ab utraque igitur ripa flu-
 minis, exercitus duo è regione pausabant. Firmatis igitur
 treugis inter *Sveciam* & *Scaniam*, hoc quoque in pactum ad-
 ductum, ut nisi Engelbertus ante vigiliam *Paschæ* obtineret
 castrum *Lagaholm* / ex tunc dissolveret obsidionem & castrum
 dimitteret inturbatum. Die igitur *Cænæ Dimini* dum litteræ
 pacis conficerentur, Engelbertus transiit ad *Lagaholm* / & eo
 obtento reversus est. Tunc divertit ad *Halmstad* / & oppido
 accepto, transiit ad *Wardbergh* / & eo obsessio, & capitaneus
 Domino *Brodero Swensson* ibidem constituto, tendebat ad
Elfwisberg / ubi hoc cum præfecto, dicto *Matthia Kale* tunc
 actum est, ut ille nihil acciperet de rebus consuetis nec de
 feudo se intromitteret, aut aliquid acciperet nomine & ra-
 tione tributi. Post hæc descendit ad *Ayewald* / & obsedit illud,
 ibique

ibique decidit in lectum ægritudinis, eratque languor fortis-
 simus, propter quem, ut potuit, inde ad Örebro devectus
 est. Erat etiam in regno Miles quidam Dominus Benedictus
 Stenhsen/ adversus quem Engelbertus indignationem conce-
 perat, pro quadam, ut creditur, perfidia in regni negotio,
 habens filium nomine Magnum Venhsen. Hic comperto
 quod Engelbertus esset infirmus, & quod venisset ad Örebro
 in ægritudine constitutus, cum haberet Curiam non longe
 distantem ab Örebro, dictam Stidsholm/ accessit ad eum in
 dolo, vocans eum de castro in oppidum Örebrogensis, & in-
 terrogans utrumne posset securus in regno subsistere, afferens
 se velle coram Consiliariis regni juri stare, & ad omnem
 justitiam respondere? At Engelbertus virum commendat,
 sui que amorem spondet, invitat & amanter pertractat, sic-
 que in bona concordia ab invicem separantur. Et cum En-
 gelbertus à Consiliariis vocatus iturus esset Stocholmiam,
 dicunt quidam eundem Benedictum suasisse ut navigio iret,
 cum haberet ille suam Curiam secus stagnum. Delatus ergo
 Engelbertus ad navim, applicuit pro quiete nocturna in in-
 sulam non longe distantem à Stidsholm / & continuo super-
 venit in insulam Magnus Venhsen, filius ejusdem Domini
 Benedicti cum suis. Quem Engelbertus benigne suscepit,
 stans innixus baculo. Ille vero filius Belial, ut lupus in agnum
 sævius, securi eum appetiit præcutâ. Cum vero ille ba-
 cum objiceret, abscidit ei tres digitos. Avertente autem se
 ab eo Engelberto, secutus est eum cum securi, dirum vul-
 nus collo ejus infligens. Cum vero ad ictum hujusmodi
 rueret Engelbertus, caput ejus lapidi illisum est, quod
 ille multis ictibus & tunsonibus comminuit super lapidem,
 quasi in mola, ac deinde sicut erinacium, sic eum sagittis
 implevit. Occisum autem inhumanissime spoliavit, uxorem
 & servos quos secum habebat, captos incarcerat & tor-
 mentis affligit. Quendam autem eorum dictum Albertum
 Pecchara, coëgit secum adire castrum Örebro, ut per
 eum, & quasi nomine & in negotio Engelberti in tenebris
 intromissum etiam fortalium illud, quod solum de omnibus
 castris regni, quæ recuperaverat Engelbertus à tyrannide, usi-
 bus suis deputavit, homicida ille, imo & patricida, qui
 regni fidelissimum patrem tam truculenter occidit, nec
 dum

dum sanguine satiatus & rebus fortissimi viri, fraudulenter invaderet. Frustratus autem intentione per prudentiam custodis castris, intravit oppidum Ocrebro, omnia quæ Engelberti essent, & servorum ejus quæ reperire poterat, auferendo, & cum patre suo hujus tanti flagitij confatore, ad castrum Ringstadelm fugiendo. Sicque ille vir strenuissimus, animoque fortissimus, & regno Sveciæ fidelissimus, qui erat semper paratus mori pro civibus, à civibus est occisus. Mirum autem quod paucis inde elapsis diebus, Carolus Knutsen Marschalcus, qui regnum post eum gubernabat, per omnes regni provincias scripta direxerit & mandata, ne quis inquietaret Magnum Wenchesen qui Engelbertum occiderat, non defamaret, aut eidem detraheret, aut mortem Engelberti quomodolibet imputaret; Cum omnes haberent pro certo, nunquam illum posse supervivere, qui talem Principem abstulisset à vita, per quem tantum utilitatis & libertatis tam Nobiles quam Plebæi omnesque regni incolæ assecuti fuissent. Anno autem Domini MCDXXXVI. feriâ VI. ante Inventionem S. Crucis occisus est Engelbertus. Post mortem Engelberti, assumptus est in generalem & unicum provisorem & gubernatorem regni Carolus Knutsen Marschalcus, qui etiam vivente Engelberto cum eo caperat, ex Nobilium electione ipso consentiente, regnare. Hic acceptâ regnandi occasione, secutus est Erici regis antedictas astutias proverbio usitato: *Vltra mensuram lodicis non rege suram.* Cæpit enim pro se quidem prudenter agere, & ad suimet ipsius conservationem & profectum temporalem animum dare, proventus quidem & obventiones regni parcissime distribuebat, omnia pene, quæ tributi ratione provenire poterant, suis usus reservando. Hoc enim modo se potentem faciebat, dum omnes satellites, clientes, stipendiarii, propugnatores, & quorum officia Principibus sunt necessaria, ad eum confugerent qui potens esset eis largiri stipendia. Sed & veredarii constituti sunt, qui occulte svaderent aliorum clientibus Dominorum, ut ad Marschalcum confugerent, qui plenâ manu stipendia tribuebat, relictis his, qui etiam pro seipsis cogebantur mendicare. Sic per omnem regionem discurrerent, & magnificentiam gloriæ hujus Principis

cipis prædicantes, attraxerunt multitudinem copiosam, ut Ericus Puke diceret ei in faciem: *Carll Knudson / kalla heem tina sidsfuare / the locka bort alla mine thianare.* (I. e. *Carole Canuti revoca domum tuos exploratores, qui à me seducunt omnes meos ministros.*) Cum autem majores & superiores Milites regni, conquererentur se non sufficere providere clientibus, & sustentare familiares suos, eo quod modicum, aut nihil haberet in auxilium de Corona; prudenti sed veruto respondit consilio, quod plures non assumerent, quam sustentare valerent. Idcirco multi cœperunt se ei opponere, & etiam publice adversari. Et primo quidem præfatus Ericus Puke, qui Engelberto fuerat familiaris, prædilectus & in societatem conjuratus. Hic fecit occulte rusticos sollicitari, ut ipsi in sublimationem & principatum ipsius unanimiter acclamarent. Finaliter autem accessit in Valles, & inde aliqualem eduxit exercitum, cum eo perveniens usque ad sylvam quæ dicitur *Hellestegh*. Vbi eidem occurrit Carolus Knudson Marschaleus, cum exercitu educto de Holmis, ex civitatibus & familiaribus Episcoporum, & Nobilium collecto. Et bello ibidem commisso, & Caroli exercitu paulum retracto, de pace tractatum est, ut Ericus Puke veniret Arosiam, cum Marschalco & Consiliariis regni locuturus, de ejus securitate quibusdam Episcopis & aliis magnis viris fidem facientibus, & cum certum reddentibus de reversione salva & indubitata ad suos. Svadentibus autem familiaribus & amicis, ne se crederet manibus æmulorum, non acquievit eorum consiliis, asserens se non posse nisi inter Nobiles & Dominos regni honorifice conversari. Confidens ergo in his quæ dicta sunt ei, accessit cum paucis Arosiam. Venit autem cum eo Iohannes Martini, qui quasi Collega suus, vehementer sollicitabat indigenas in fauorem & partem Erici. Conveniunt igitur ad tractandum de pace in stuba Conventus Prædicatorum. Attento autem quod Ericus Puke animose & incaute loqueretur, ut capi posset in sermone, factus est in stuba ipsa fumus nocivus, quem sustinere non possent. Vnde placuit Majoribus inde recedere, & in castro reliquum habere tractatum. Quod Ericus non perpendens, loquebatur ut prius, ex animo effundens quod habebat in corde, & sermonis audaciam non refrænans. Accepta ergo

ex ver
pifero
est tru
quan
express
Propter
erat, ab
stolicu
dispen
puto no
co præ
rotatus
unus es
vehem
quod it
Eo tem
si, à ruff
morti a
schalcus
tem do
lia. Ni
Præfeci
erat Be
contra
runt: s
sagacite
vindicat
niterent
Dapifem
re, & M
re sub s
vocant
singulis
perrem
derent
lecto ta
aliis, Re
quæ era
slictnus

ex verbis ejus occasione, captus est & missus Holmiam Dapifero Domino Christierno Nilsson / & ab eodem capite est truncatus. Ferunt autem tam in ejus captivatione, quam decapitatione, Dominum Archiepiscopum Olavum expressum præstitisse consensum, & utrumque suavissime. Propter quod toto tempore, quo supervixit, quod & breve erat, abstinuit à mysterio altaris, mittens ad Dominum Apostolicum Martinum Kröper pro restitutione aut dispensatione. Quem ante mortem Domini Archiepiscopi puto non fuisse reversum. Captus est etiam cum eodem Erico præfatus Iohannes Martini & apud castrum Arosiense rotatus. Dominus autem Thomas Episcopus Stregnensis, quæ unus erat fide iussorum, totâ vita sua affligebatur animo, & vehementer indoluit, seque velut infamen habebat, pro eo quod ita deceptus est, pro quo, ne ille deciperetur, fidem fecit. Eo tempore captus est Jöffe Erichson in claustris Vadstenensibus, à rusticis de contracta Åstehårad / & in Placito Motalensibus morti adjudicatus, & securi decapitatus. Propter quod Marschalcus rusticos illos immitissime talliavit, non quia mortem doluit sic defuncti, sed ut timorum incuteret faciendi talia. Nihilominus Vermelandenses & Vallenses, quosdam Præfectos Marschalci eo tempore occiderunt, quorum unus erat Benedictus Gunnari. Alij similiter rustici minaciter contra Dominos insistentes, multum contumaciter se gesserunt: Sed Marschalcus eorum audaciam & præsumptionem sagaciter reprimebat, in eos, qui deliquerant, pœnis debitis vindicando, licet multi Consiliariorum cum ab hoc avertere niterentur; quorum erat præcipuus Dominus Christiernus Dapifer, qui vulgi communitatem sibi putabat velle attrahere, & Marschalco principatum auferre. Multo tamen tempore sub specie amicitiae sunt ad invicem conversati Dapifero vocante Marschalcum filium, & tanquam juniore consilia in singulis dante, licet forte minus expedientia. Ille autem cum petrem vocans, & nihilominus sentiens ad quem finem tenderent data sibi per eum consilia, caute dissimulabat. Intellecto tandem quod Dapifer Christiernus, cum quibusdam alijs, Regi vellent assistentiam facere & homagium prestare, aut quæ erat alia causa non adverto, cum esset Dominus Christiernus in curia sua Hævelstads / toto festo Natalis Domini

constitutus, circa Octavam Epiphaniæ misit satellites suos Marschalcus capitaneo quodam Claudio Lang confilito, ad Dapiferum captivandum. Scripsit autem ei epistolam hujus effectus: *Dilecte Pater noveritis me esse in Skeninge, aut in tali loco. Si autem vobis aliquid acciderit, ibi me invenietis.* Latior vero hujusmodi litterarum, armatos prædictos modico intervallo præveniens, & scripta Marschalci horâ electâ præsentens, mansit in Curia Xewelstadh usque ad noctis tenebras, & usque adventum se sequentium armatorum, observans ne portæ clauderentur, aut clausæ in eorum adventu aperirentur. Ingressi igitur, elanculo divisi per turmas, accurrunt velocius ad locum, ubi Dominus Christiernus ipsâ horâ cum uxore se collocaverat dormiturum, nudum eum capientes de lecto, & spoliatum rebus & pecuniâ apud eum repertis, in vehiculum semi nudum detruserunt. Alij vero festinantes ad stubam, invenerunt familiares ejus ducentes in bonis, more talium, dies suos, ebrietati & crapulæ canticis intendentes, & nec suspicantes quidquam aduersi, aut aliquid sinistri. Quos ad manus Marschalci captivantes, quosdam etiam occiderunt, quorum erat unus Torstanus Ioannis vir nobilis & procerus, & magnæ inter Aulicos honestatis. Captivatum ergo Dominum Christiernum, & vincitum duxerunt festinanter Arosiam, & consequenter ad Ocrebro, ubi occurrens Marschalcus, interrogabat *an vellet ei tradere castra que habebat?* Ille vero malorum hujusmodi inexpertus, respondit *se nedum castra traditurum, sed omnem voluntatem ejus in omnibus impleturum.* Statim ergo Marschalcus Nycopiam properavit, vincitum suum pariter secum ducens, evocatisque ad se uxore & filio Domini Christierni, sic actum est, ut die sequenti castrum traderent exigenti. Castrum autem Byberg permisit eum retinere ad tempus, quod etiam tenuit pene usque ad mortem, & facti sunt amici Dapifer & Marschalcus. Tertius erat quidam Nicolaus Stenson, gener ipsius Marschalci, sororem ejus habens uxorem, qui eidem Marschalco multum infestus, eum, ut potuit, impugnavit. Habebat autem castrum Stekeborg, faciens inde spolia, latrocinia & violentias infinitas. Sæpius vero mediantibus Nobilibus regni, ad amicitiam Marschalci & concordiam revocatus, nullam fidem aut promissa servavit. Multis in suis tractatibus placitando illustri,

sepissi-

fapi
dion
co
Mar
regni
nabr
lentic
tiis
dico
Qui
Nor
rem
fon
ravit
capi
deru
rese
castr
CC.
gond
nter
hoc
nuus
milit
in d
ditum
grè tu
& vir
derat
habe
de ca
fario
sicqu
Sud
pecta
schal
ens N
quent
quod

sapissimèque perjuravit, & coactus tandem firmissimâ ob-
 sitione, egressus regnum festinavit ad Regem in Gotlandia
 constitutum. Atque ab eò creatus per regnum Sueorum
 Marschalcus, accepitque ab eo C. C. armatos, cum quibus in
 regnum reversus, deserebat ubique vexillum Danorum Da-
 nabroka, & per totam penè Ostrogothiam consuetam vio-
 lentiam faciebat. Continuatis igitur hujusmodi violen-
 tiis & rapinis novem hebdomadis, misit Marschalcus expeditos
 vernaculas suos ad tyrannos illos compescendos. Qui eos aggressi
 in ponte quodam inter Sudercopiam & Norcopiam, fugientes in-
 sequuti sunt usque in proximiorum villam. Vbi facto conflictu,
 captus est Nicolaus Stenson cum suis, & delatus Norcopiam dieque
 tertiâ expiravit. Familiars autem sui Sudercopiæ quàm plurimi sunt
 capite truncati. Hoc tempore Norici ad scripta Regis obsederunt
 Elvisborgh / ducibus Olao Bock, & Iohanne Wynarise. Sed
 accidente Marschalcum Turone fratre suo, qui castrum Elvisborgh
 habebat in custodia, datisque sibi C. C. marcis cum auxilio
 Vestgothorum, ita sunt Baggones ab obsidione fugati, ut non
 invenirentur duo pariter, multis illorum occisis, & plurimis
 captivatis. Erat hoc tempore Miles in Suecia quidam egregius,
 strenuus, elegans, procerus, & in rebus bellicis & actibus
 militaribus peritissimus, nomine Broderus Swenssen; qui in
 divisione & distributione feudorum, castrorum & reddituum,
 proventuumque Coronæ neglectus & exclusus, ægrè tulit se esse
 despectum. Habebat autem familiam multam, & viros in sua
 familia bellicosos, multosque labores impenderat in obsidione
 castrorum ad imperium Engelberti, spem habens promissionis &
 prævisionis à regno. Quem puto hac de causa à promissionis
 gratia derelictum, ut defectu necessariorum vitæ & præ
 inopia familiam dimittere cogeretur, sicque minus à Principante
 in regno timeretur. Hic egressus Sudercopia post celebratam
 ibidem dietam, iussit suos se expectare in campo, ut ipse
 interim rediret in locum, & Marschalco quidpiam loqueretur.
 Reversus est itaque, & inveniens Marschalcum cum quibusdam
 potioribus regni colloquentem, verbis quibusdam minacibus
 dixit Marschalco, quòd distribuisset feuda regni juxta
 favorè & acceptationem

personarum, statimque ad suggestionem cujusdam apprehendit eum Marschalcus, & die sequenti summo mane facit eum decapitari. Dum autem ea, quæ præmissa sunt, agerentur in regno, multa sunt in diversis locis celebratæ diætæ, & plurimi tractatus in causa Regis & regni, tum inter regnicolas, tum cum Dacis, & Legatis civitatum Stagnalium, tum cum privatis nunciis nunciis ad Regem directis, & ab eo receptis. Nec poterat ipse Rex mediis quibuscunque ad hoc trahi, vel modis aliquibus inclinari, ut regnum Suecorum, & incolas in suis juribus & legibus sineret gubernari. Nilhilque aliud poterat ab eo precibus obtineri, intercessionibus impetrari, aut minis extorqueri, quam quod regnum per tyrannos extraneos gubernaret. Laborabat nihilominus D. Olaus Archiepiscopus Vbsaliensis pro viribus extremis, ut rex Ericus quoad viveret honoraretur pro rege, & ei tanquam vero regi obædientia fervaretur. Ad quod rationibus, monitis & minis, Nobiles & regni Consiliarios efficacius inducebat. Propter quod, adjunctis sibi quibusdam Episcopis & Militibus, transiit usque Lundiam eâ intentione, ut Regem secum adduceret in regnum, & restitueret in pristinum gradum & regium principatum, contentum de eorum comitiva, & Suecorum in regno famulatu. Pausantes ergo longo tempore Lundis, miserunt ad Regem honorabiles nuncios & solennes, Dominum Magnum Episcopum Aboënsē, & Iohannem Ståpelin / virum fidelissimum Regi ipsi, significantes ei per ipsos propositum quod habebant; Sed nihil responsi accipientes ab eo, auditâ ejus tyrannide, quâ etiam tunc in Dacia cæpit insanire, recedentes à Lundis, velociter ad patriam sunt reversi. Introduxit enim in Daciam Ducem Bugislaum de Pomerania, cum quibusdam aliis Alemannis, ut faceret eum regem. Putabat enim se posse eum regem constituere trium regnorum, sicut ipse fuerat per reginam Margaretam institutus. Vnde receptis quibusdam castris in Dacia de manibus Dacorum, assignavit ea eidem Bugislavo, multam in Dacos, ut prius in Suecos, tyrannidem exercens. Propter quod Sueci statuerunt finaliter ab eo recedere, & nunquam ei obædientiam & reverentiam regi debitam, exhibere, citantes eum in diætâ Telgenſi ad Meraſteen sub termino XII. hebdomadaram, litterasque citationis hujusmodi per manus fi-

delium

delium nunciorum ad ejus aspectum venire fecerunt. Finaliter autem quia Archiepiscopus mirè se exposuit pro Rege, omnia remissa sunt & suspensa ad dietam Calmarnensem. Quam & Rex, & Sueci & Daci celebrandam statuerunt, decreverunt, & elegerunt quasi œcumenicum concilium in negotio trium regnorum, & regis Erici. Consiliarij ergò Sueciæ, tempore statuto se disponentes ad iter, illuc ire cœperunt, & aliqui pertigerunt. Archiepiscopus enim illuc iturus, obiit Nycopiæ intoxicatus in lacte amygdalarum, sibi à quodam principante in regno feriâ sexta pro ferculo precioso transmissio. De Dacia vero pauci venerunt, id solum in commissis habentes, ut Sueci desisterent à petitis à Rege, & cum, sicut olim, in Dominum retinerent, nec sperarent suis aliunde se libertatibus, juribus aut legibus gavifuros. Illi vero responderunt se libenter illum habituros pro rege, si apud eos manere eligeret, & eis in regno alienigenas non præferret. Sicque inde divisi infecto negotio, singuli in suam reversi sunt regionem. Aliquanto autem inde elapso tempore, Rex venit ad Ståfæbörgh / multis scriptis & uunciis Marschalcum ad se vocare pertentans; Sed ille Nycopiam accedens, astute declinavit astutias, significans se nihil posse tractare cum Rege, eoque regni Consiliarij non adessent. Quo in loco Rege pausante, venerunt ei scripta Dacorum de homagio & obedientia finaliter & ultimate substractis. Iam enim omnem thesaurum à Dacia exportaverat, & regnum exposuerat tyrannidi, & vastatori Bugislavo. Tunc rex in Gothlandiam festinavit, & pirata factus ex rege, multo tempore latrocinia exercens, regnum Suecorum gravissime affligebat. Mirum autem, quod cum idem rex Ericus, multorum annorum curriculis regna ista gubernasset, & multa mala multimodè perpetrasset, nunquam à sua deciderit potestate, donec Ecclesiam Vbsalensem suâ injustitiâ molestasset, & jus eligendi Archiepiscopum impedivisset, & quendam indignum Archiepiscopali nomine intrussisset. Mortuo enim Domino Iohanne Haquini Archiepiscopo Vbsalensi, qui obiit anno Domini MCDXXXI. electus est canonicè, ritè, concorditer, & omni juris ordine servato, Magister Olaus Laurentij Præpositus Vbsalensis in Archiepiscopum Vbsalensem. Sed rex Ericus huic electioni; & hujusmodi

Archiepiscopi promotioni in tantum se opposuit, ut clamor in cœlum posset attonari. Nec solum sub hoc venerandissimo patre Archiepiscopo, Ecclesiam Vbsalensem inhumanissime perturbavit, sed & sub toto decursu regiminis sui, eam quantum potuit humiliavit, & suo jure ac libertate privavit. Post obitum enim Domini Henrici Archiepiscopi Vbsalensis, quæni regina Margareta viventem more suo diligere videbatur, sed mortuum spoliavit, electus est canonicè Dominus Andreas Præpositus Vbsalensis. Sed cum Rex adhuc esset novellus in regno, & apertè contra justitiam & Ecclesiasticam libertatem, mox in introitu facere vereretur, Regina suâ versutia supplevit, quod ille publicè timuit attentare. Blandimentis enim suis hunc Electum circumveniens, intrusit eum in Ecclesiam Stregnensem. Cui illusioni & intrusioni ille consentiens, dictus est Andreas Smeek. Sicut rex ille, quem pater hujus Reginæ de Scania, Gothlandia Oelandia, & de litteris, de matrimonio filii, & de relegatione Consiliariorum regni, & de cæteris sui pessimi regimenti, callidissime circumvenit. Vnde facta sunt in Ecclesia Stregnensi, imò tota Suecana Ecclesia scandala gravissima. Resistente enim Capitulo Stregnensi cum eorum Electo, huic intrusioni & intruso, facta sunt bella diffensionis & scandala supra modum. Dum verò hæc agerentur cum eodem Smeekone. non dormitavit hæc Regina & nepos suus Rex præfatus, in promotione sui Daci à se electi, ad Vbsalensem Metropolim. Quem ad hanc dignitatem à Domino Gregorio XII, paucis diebus postquam Domini Cardinales ab eo in civitate Lucana recesserant, provehi impetrarunt. Hic factus hoc modo Archiepiscopus Vbsalensis, tanquam Præfectus Regis ita sese de temporalibus intromisit, regalia tributa colligens & extorquens, cleroque suæ diocesis, & colonis Ecclesiarum & clericorum gravis & importabilis erat, nimia hospitalitate & axactione. Capitulares suos contemptui & vilipensionis habuit, tam in consiliis, quàm conversatione & allocutione. Cum mulieribus nobilibus multam conversationem & familiaritatem habuit, proptereaque gravissime infamatus. Hunc Domini Capitulares tam scriptis, quàm vivæ vocis oraculo multipliciter & multotiens avizabant, & paternaliter ac fraternaliter, & filia-

& filialiter sapius informabant, ut patet in multis eorum missiuis ad eum directis. Ex quibus etiam perspicuum esse potest, quantum Capitulum Vbsalense pro clero suæ diocesis laborabat. Ortâ tandem contra eum gravi infamiâ, Regis quoque contra eum animus vehementer accensus est, & displicentia magna. Vnde tam per Regem, quàm per Capitulum impetratus est in causa sua iudex delegatus Archiepiscopus Rigenfis. Qui propterea veniens Holmiam, & causam examinaturus eandem, legitime processit, & causâ relatâ ad Papam, privatus est idem Dominus Iohannes Gerekini Archiepiscopatu Vbsalensi, & in carcerem Regis intrusus. Elapsus autem è carcere venit in Islandiam, factusque Episcopus Scalatenfis, ubi à rusticis diocesis ejusdem fuit crudelissimè interemptus. Quo autem deposito à sede Metropolitana, electus fuit per Capitulum Dn. Iohannes Haquini de Vasten, Ordinis S. Salvatoris, eò quòd esset Confessor & pater spiritualis ejusdem Domini Regis, & ab eo multum dilectus. Quem non elegisset Capitulum Vbsalense, si eligendi potestatem liberam habuisset. Sciebant enim Regis animum, hujus Domini Iohannis promotionem immoedicè anhelare. Vnde hoc modo vexationem suam redimentes, eum dies mali essent, Ecclesiæ consuluerunt indemnitati, & regiæ satis fecerunt voluntati. Erat enim ille devotus, modestus, & prudens, morosus quidem in factis suis, sed & sani consilii ad omnia occurrentia, sciens invenire responsa & consilia opportuna, qui & Regem tempore suo pro magna parte consiliis dirigebat. Hic de mandato Apostolico, mutato habitu ordinis, portavit habitum Canonicorum Regularium; Erat enim ordinis S. Birgittæ Vastenensis. Ipse ædificavit Vbsaliæ domum lapideam novam in Curia Archiepiscopali & tandem morbo lepræ confectus, obiit quasi subito in officio visitationis, anno Domini MCDXXXI. V. idus Feb. Defuncto autem Iohanne Haquini Archiepiscopo Vbsalensi, electus est concorditer, ritè & canonicè Dominus M. Olavus Laurentii Præpositus Vbsalensis, homo seriosus, juris peritus & magnæ prudentiæ. Hunc rex Ericus in tantum persequebatur, ut quandiu Rex haberet obædientiam in regno, nullâ viâ posset Archiepiscopus egressus, licet confirmatus, & in causa sua justissimus, in regnum

redire. Persequeretur enim eum in Romana Curia, & in sacro generali Concilio, quotidie contra eum scribendo, & aliorum scripta, puta Imperatoris, Regum, Principum, & omnium Episcoporum trium regnorum suorum, & inferiorum Prælatorum, & Capitulorum incessanter contra eum dirigi procurando, cogendo, præcipiendo, & infinita mendacia in eum distando, ita quod vix visum, vel auditum fuerit, contra alicujus Archiepiscopi electionem aut confirmationem, aut promotionem tot adversarios concurrisse. Unde & Apostolicus tot pulsatus instantiis, tentavit eundem Archiepiscopum ad aliam quamvis Ecclesiam promovere. Sed & penè totum Collegium Cardinalium, excepto Domino Navarrensi, cum adversariis sentiebat. Sed ille, ut Deo confidens, absque terrore erat; nullis enim minis, nullis promissionibus, persuasionibus, cavillationibus, vel inductionibus flecti, poterat à justitia & jure suo. Prosequeretur etiam eum in patria, & omnes suos, maxime venerabile Capitulum Vbsalense, & ipsam Ecclesiam Metropolitanam, intrudens in Archiepiscopatum quendam Arnoldum Clementis, & omnes Curias, cum juribus, redditibus, obventionibus, cæterisque ad mensam, & Archiepiscopum spectantibus violenter arripens, & hoc intruso miserabiliter defuncto, & divinam ultionem patenter experto, non destitit Rex à tyrannide & persecutione injusta. Adjecit eam & alium quendam Torlacum intrudere, qui aliquanto tempore Regis exequens tyrannicè voluntatem, cognitâ dissensione in regno fugam paravit. Furtivè autem ablato pollice S. Erici, tempestate sævissimâ diutissimè arrestatus, reatum cognoscens sacras remisit cum honore Reliquias, & mox, quod voluit, permissus est navigare. Et hic quidem Bergis à mercatoribus est occisus. Hic Dominus Olaus, die qua electus est, iter arripuit pro sua confirmatione obtinenda, transiens per Finlandiam & Livoniam, per multa viarum discrimina. Et obtentâ Romæ confirmatione & Pallio, reversus ad Lubeck, intelligensque obstinatissimam regis voluntatem, acceptisque à Domino Magno Episcopo Aboënsi C. nobulis Anglicanis mutuo, regressus est ad Urbem, suam causam & justitiam defensusus. Quam ad eò strenuè defendebat, ut ne in minimo quidem declinaverit, agente Rege & omni-

& omnibus qui suo intuitu cogebantur & volebant facere, juxta ultimum posse suum.

Tribulavit interim Rex Ecclesiam Vbsalensem, Capitulum & clerum, & quidquid ad Vbsalensem Metropolim pertinebat, scriptis minacibus, tyrannorum suorum intrusionibus, reddituum exactiōibus, mandatis intolerabilibus, & aliis vexationibus infinitis. Littera verò Capituli facta ad Regem de electione Domini Olavi ejusmodi est.

Vår ödmütika tjänst / och innerlige Bönor tillförenne: Nåde
duge Herre / och Höghörens Furste / kungöröm wy Eders Nåd /
at vår wårduge Herre och Fader Erkebiskop Jöns är afsliden /
Gudh hans Siäl nåde: Och effter thet wy offta aff honom
hördt haßuom / at Edher Nåd hadde honom loßuat / så han
sino Biskops Messosång när Eder Nåd / at när han affskildes /
så willen j enge bindra hans willia i Kyrkione försörjelse: Och
nu lieter för ånhan afled / så söde han thet samma / oc befalte of
Kyrkione förefee / och wälta then som off tyckte kyrkione nyttozer
wara: Så haßuor Kyrkione försedde och walde vår Domprost
M. Oloß Laurengson i hans stadh: Ty sendom wy til Eders
Nåd wår Defen och Herra Niclis Nigwardi wår Samtanic /
med thetta förefreffne ärende / bediandes Edhra Nåd med alla
ödmüticheet / at j före Gud; skul / S. Erikz oc kyrkione bystånd /
winne thet til goda som gjerde är: Of hoppas at thet är Gudh
täct / och framdeles skal Edra Nåd wäl täcties / när j Mannen
vchrönen: Wy wotom at Edher Nåd haan för i alredde vchröne
haßuor: Han haßde giärna sielf til Eders Nåd farit / uthan
han reddis at Sidn skulle farlöß warda / och ofeligare ån han nu
är / Ty faar han ößuor til Påwens gård / tröstande wå thet
Edhers Nåd loßuat hade wåwom aflednom fader. Här m; be-
fallen wy / ic. Scriptum Sabbatho, &c. anno &c. LXX.

Rex verò infra quadriduum certificatus aliunde de morte
Archiepiscopi, rogavit per secreta postulari in Archiepisco-
pum, Dominum Thomam Episcopum Stregnensem, adjun-
gens quòd si quem eligerent, aut reciperent præter velle
ipsius, scirent cum sibi, & Ecclesiæ ubilibet aduersari. Re-
scripsit autem Capitulum, quòd cum aliàs fama fuisset, Do-
minum Archiepiscopum Iohannem esse defunctum, &
mentio fieret de Domino Thoma Episcopo in Archiepisco-
pum assumendo, euidenter apparuit cum nunquam ad hoc

tantum consensum præbiturum. Receptis igitur his litteris Capituli cum prioribus, Rex cœpit, sicut promiserat, Electo & eligentibus, & Ecclesiæ Vbsalensi multipliciter aduersari, sicut in multis litteris hinc inde directis, & ab utraque parte receptis, & in multis instrumentis & processibus apparet luculenter. Nec fuit via aut modus, ut Olaus Archiepiscopus ad Ecclesiam suam Vbsalensem posset habere regressum, nisi quem Dominus dignatus est aperire, ut suscitato eidem Regi aduersario in regno, ac sic deum superbissimo Principe humiliato, Archiepiscopum admitteret vel inuitus. Idem tamen Archiepiscopus cum regnum intrasset, & ad suam Ecclesiam rediisset, exposuit se pro Rege plusquam credi posset, & pro ejus restitutione & perpetuatione in regno, usque ad mortem fidelissimè laborabat, sicut partim in superioribus est expressum. Postquam verò rex Ericus cœpisset etiam Dacis esse molestus, & attentasset intrudere pro rege Ducem Bugislaum Pomeranum, nepotem suum ex fratre, & ipse egressus in Daciam, omnem thesaurum trium regnorum apud Dacos depositum exportasset. Daci eo repudiato, scripserunt, & per solennes nuncios, quasi in persona Consiliariorum trium regnorum, vocauerunt Christopherum Ducem Bavarix nepotem Erici ex sorore, ad suscipiendam Coronam, Sceptrum & principatum trium regnorum, quæ gubernauerat rex Ericus. Hæc autem scripserunt Daci, & tractauerunt cum Duce Christophero, ignorantibus & irrequisitis Consiliariis regni Sueciæ, promittentes nihilominus eidem tria regna indubiè assignanda, rogantesque ut indilatè & in potentia properaret in Daniam, opem, si opus esset, contra Erici regis laturus insultus. Ille verò suis rebus præcipitanter ad hæc ordinatis, cum multo Bavariorum, comitatu Danorum pervenit in fines, ad dignitatem quidem regiam, & regni administrationem mox admisit. Coronatio autem ejus triennio est dilata, donec scilicet à Succis & Noricis susceptus pariter esset in regem, ut eo ipso daretur intelligi, ad eò alia duo regna Daciæ esse connexa, ut nisi illa simul haberentur, tanquam nondum assecutus plenum & totum dominium, ad quod per Dacos assumptus fuerat, non deberet Electus eorum coronari in regem. Succis autem semper illusi à rege

Erico,

Erico
 staban
 qua
 leges
 autem
 quoad
 Vbsal
 episco
 di, Ep
 tiæ &
 longan
 regis
 nerati
 est lau
 storia
 quòd
 fessior
 non in
 simi &
 cilio
 sacri
 forma
 extirp
 servan
 ram &
 Ducem
 Archie
 li caus
 perie
 centi
 Archie
 rans,
 simul
 quibus
 rus sic
 Consi
 induc
 dem E
 curato

Erico, depressi atque contempti, adhuc eum triennio expectabant, vocabant, citabant, & modis omnibus, ut eis tanquam Rex & Dominus præesse dignaretur, & iustas patriæ leges conservari pateretur, litteris & nunciis supplicabant. Ille autem non se Regem, sed latronem & piratam eis exhibuit, quoad vixit. Mortuo interim Domino Olavo Archiepiscopo Vbsalensi, modo quo præmittitur, postulatus est in Archiepiscopum venerabilis pater & Dominus Nicolaus Ragaldi, Episcopus Vexionensis, vir multæ discretionis, experientia & scientiæ, in omnibus factis suis mansuetus, benignus, longanimis & discretus. Qui in consilio Basiliensi, nomine regis Erici, pro tribus hîs regnis incorporatus, in multa veneratione habitus, & laudem adeptus; Plurima operatus est laude digna, deque ortu Gothorum, progressu, victoria & virtute authenticè peroravit, exinde deducens, quòd in catalogo Regum & principum congregationibus, sessionibus, conciliis & tractationibus, Rex Gothorum non immeritò sibi vendicet primum locum. Huius, validissimi & venerandissimi patres & Principes in Basiliensi concilio congregati, virtutem experti, cum ad id tenderet sacri Concilii intentio principaliter, ut Ecclesiam Dei reformarent in capite & in membris, ut hæreses & schismata extirparent, & ut pacem in Ecclesia Dei ubique terrarum servari procurarent, vetus illud implacabile iurgium, guerram & odium, quod eo tempore inter Regem Franciæ & Ducem Burgundiæ versabatur, tollere cupientes, ipsum cum Archiepiscopo Nicosiensi de Cypro, in tam ardua & difficili causa destinarunt. Qui & rem ipsam utiliter gerens & perfectibiliter terminans, à Principibus ipsis donis magnificentissimis est respectus. Hic verò venerabilis pater factus Archiepiscopus Vbsalensis, providâ deliberatione considerans, regnum non posse sine autoritate regia diu stare, simulque perpensens, quod multa malitia esset in terra, cum quibusdam aliis ad hoc animum dedit, ut Dux Christophorus sicut in Dacia, sic & in Suecia assumeretur in regem. Constitutâ itaque dieta Calmariæ, ut Rex susciperetur & reinduceretur, si redire voluisset, confluxerunt ad locum eundem Episcopi & Nobiles cum Marschalco, & civitatum Procuratores. Non destitit autem Christophorus Procuratores

& Ambasiatores illius etiam destinare, qui causam suam in negotio regni efficaciter promoverent &c. Erant autem eorum præcipui, Archiepiscopus Lundensis, & Miles quidam Claudius Nicolai, gener scilicet Caroli Knutson Marschalci Sueciæ; qui idcirco præ aliis ad hoc fuit electus negotium, ut tanquam amicus suadere posset Marschalco, in regem Christopherum consentire. Hi ergò Calmariam venientes, tanto præconio sui Christopheri aures omnium repleverunt, ut capere vix possent humani auditus tantæ gloriæ celibatum, post etiam subjungentes: *Si lingue centum resonarent, & draque centum ferrea, Christopheri laudes vox dicere nescit.* Quæ omnia postquam in ora populi miro eloquio diffudissent, assumpto Marschalco Suecorum Carolo Knutson/ & in partem tracto, tantæ gloriæ prærogativâ præcommendatum Christopherum super astra ferentes extollunt, ut omnia præ-narrata de eo, horum comparatione nihil esse viderentur. Deindè quanta gloria, excellentia, sublimitio, prærogativa, dignitas & felicitas ipsi Marschalco accrescerent, si hunc tantum Principem assumi & præfici consentiret, multo efficaciori quàm antè sermone confirmarunt. Nec dubitaret ipse Marschalcus, regnum ipsum ad nutum sibi per omnia famulaturum, & ipsum indè habiturum per omnia quidquid vellet. Dummodò Christopherus fortiretur nomen regium & Coronam. Super quibus omnibus litteras regias, die quo vellet habere, se procuraturos & duros quam facillimè promiserunt. Quibus ille patienter auditis, & quasi vera esse crederet, simulatò commendabat, laudabat, probabat, & nihil rationabilius esse, quàm ut talis in regem susciperetur, modis omnibus affirmabat. Sed cùm vice fieri non posse, cò quòd pauci eorum, quorum intererat, essent in oppido congregati. Dissoluto igitur Nobilium conventu, referunt Marschalcum quandam inclusum consuluisse Monialem, quæ respondit eum regem futurum; Et cùm ille responderet, *Consiliarios contra niti, & in regem Christopherum consentire, illa subjunxit, propterea tres plagas sevitur at in regnum, sc. guerras, carissiam pestilentiam & carissiam graviolem, quibus omnia transferentur a regno, si Marschalcum assumerent mox in regem, & eum nihilominus suo tempore regiam dignitatem adepturum.* Dicunt etiam infantulum quendam in monasterio VVaste-

nensi cl
ronam
qua ill
Nostis
tempore
dustria
pacificu
penave
serens se
que dif
internu
resundi
Oeland
tur X
tò adn
litteræ
& cert
se in p
regem
putato
cans o
per Co
dam a
& lon
sent,
Marsc
ampli
dulciss
stad
sit fac
ment
cum p
acced
bello
gen s
festun
Calm
utque
tæ po

nensi clamasse, & matri suæ dixisse, in capite Marschalci coronam auream se videre. Celebrata exindè dieta Arbogix, in qua ille surgens in medium, peroravit in hunc modum: *Nostris* (inquit) *in quantis angustiis regnum erat constitutum eo tempore, dum me gubernatorem fieri voluisti. Nunc autem meâ industria & labore, sed & multiplici periculo & sudore factum est pacificum & tranquillum. Rogo igitur sic meos labores respicere & pensare velitis, ne cogar cum meis, quoad vixero, mendicare, asserens se multa & importabilia intuitu regni debita contraxisse, sicque discessit: Consiliarii autem congregati, directo ad eum inter nuncio, inquiri iusserunt, quid sibi vellet pro tanto labore refundi? At ille obtabat Finlandiam pro tempore vitæ suæ; Oelandiam verò pro se & hæredibus suis, ut ab eis redimatur XL millibus marcarum. Quod & illi dicuntur gratuito admisisse & annuisse. Omnium igitur unanimi consensu litteræ diriguntur ad regem Christopherum, super privilegiis & certis articulis sigillandis. Quibus si annueret, promittunt se in proximo festo D. Iohannis Baptistæ ei occurrere, & in regem Sueciæ acceptatè, loco conventionis Calmarix deputato. Scripsit & Marschalcus singulariter pro se, significans quòd de his & illis territoriis, esset ei pro suo labore per Consiliarios provisum, rogans & ipse quæ hæc & quædam alia sibi sigillata darentur. Fiunt ex templo cuncta petita, & longè majora promittuntur. Sed & si sidera petita fuissent, incunctanter fuissent à Rege promissa. Verum circa Marschalcum, qui regnum cum castris tenebat in manibus, amplius extitit laboratum. Hunc enim rex Christopherus dulcissimis litteris, & amicissimis nunciis vocavit ad Halmstad, ubi tanta dilectio & gloria fuit ei promissa, quòd non sit facile enarrare, dum in patrem eligitur à Rege cum iuramento. Adveniente v. festo S. Iohannis Baptistæ, ad locum præfixum, Calmariam videlicet Consiliarii Suecorum accedunt, regem Christopherum suscepturi. Sed impetitus bello quod in rusticos Iuthones admisit, ubi magnam stragem faciebat ex illis, litteris suis significavit se venturum ad festum assumptionis Virginis gloriosæ. Permanserunt ergò Calmarix Dn^o Archiepiscopus, & cæteri Consiliariorum usque ad adventum Regis, qui circa festum Nativitatis Mariæ portui applicuit Calmarnensi, Marschalcus autem festi-*

navit

navit Holmiam. Mox igitur venientem Regem cum processione reverenter excipiunt, de Ecclesia in castrum perducunt, & in continenti versus Holmiam accelerant. Occurrit autem Regi Marschalcus in Herstät / & cuncta ei necessaria in victualib. administrat. Quievit autem duabus noctibus in *Walmarsbön* / deinde applicans in *Sudermalm* / inde processionaliter excipitur, & cum canticis in oppidum Holmense, in Ecclesiam & castrum deducitur, Archiepiscopo & Marschalco hinc inde eum ducentibus. Vox autem vulgi insonuit, *Marschalcum digniorem imperio & coronâ.* Quæ vox continuo pulsavit Regis auditum, hoc efficiens quod vox illa dicentium; Percussit Saul mille, & David X. millia. Mox autem cum Prælati & tota militia Rex accessit Vbsaliam, & in profesto Exaltationis S. Crucis, apud Morasteen ab omnibus regnicolis in regem unanimiter acceptatur, factis consuetis à Rege & populo juramentis, ut fieri est consuetum. Die verò S. Crucis more & honore regis coronatur, creatis LXX. Militibus Suecis, Dacis & Bavaris: quorum primus erat Carolus Knutson Marschalcus. Rege verò deinde reverso Holmiam, oritur adversus Marschalcum gravis molestia & querela à Domino Christiferno, dudum ab eo injustè, ut asseruit, captivato, cœpitque Rex exindè Marschalco plurimum esse molestus, & diversas contra eum occasiones quære, causasque pendere, quas ille multa cautela, & fidelium familiarium assistentia declinavit. Hic Christophorus regno Suecorum multarum calamitatum occasionem induxit; Quàm citò enim potens factus esset in regno, ipso dissimulante & annuente, rex Ericus partes maritimas regni, multis latrocinis, incendiis & spoliis affligens, in magna parte patriam reddidit desolatam, omnesque transeuntes navigio, mira tyrannide & rapina, vel timore & aggressu prædonico molestavit. Quanta autem bona de oppido Holmenfi evecta surripuit, non facile est æstimare. Rex verò Christophorus ista per diversas querelas intelligens, respondit *avunculum suum vita necessariis indigere, nec vitam posse agere absque congruis alimentis.* Considerans autem Suecorum abusum, quo se nituntur invicem plerumque supplantare, usus est eorum abusu in gravissimum exterminium, dispen-

66.
Chri-
stophe-
rus.

dispens
enim qu
& bona
sibi con
traction
mulque
sension
dis larg
quod i
ptu; qu
dimerer
cipio R
hujusm
canis,
tatem a
nibus,
qui ide
erat die
fi & un
decem
rum in
erast à
summa
Sueci
tantis
autem
iam M
lexit aff
inconti
in filio
viam,
ejus pri
cui, e
stimabi
ritimas
tentata
cum Pri
mannie
& quali

dispendium & ruinam totius Sueticæ nationis. Advertens enim quod avidi essent, & importuni ad petenda sibi feuda, & bona tributaria de Corona, nec mutuo sibi deferrent, quin sibi conferri deposcerent quod alteri erat jam collatum, detractiones multiplicantes alter alterius supra dorsum, simulque considerans sibi plurimum esse proficuum, si dissensiones & jurgia essent inter illos, hanc sibi statuit in feudis largiendis censuram, ut cuilibet petenti statim conferret quod ille rogaret, dummodo pecuniam haberet in promptu, quâ de Cancellario super concessione feudi litteram reddimeret sigillatam; super quo in ipso mox petitionis principio Rex interrogare consuevit. Consuevit autem littera hujusmodi de Cancellario Regis extrahi XX. nobulis Anglicanis, de qua pecuniâ ex pacto & conventionē, Rex medietatem accepit. Feudi verò possessio tam diu duravit in manibus, & potestate cujuslibet se ementis, donec veniret alius qui idem feudum vellet optare. Quod quibusdam quinque erat dierum, vel quinque hebdomadarum, magnum autem si & unius mensis, ita ut infra unius anni circulum, octo vel decem unum feudum taliter comparassent, & vix unus eorum inde tributa recepit. In hunc ergo modum omne aurum erasit à regno, & per suos Bavaros in patriam suam, per summas multas & maximas destinavit. Aded enim erant Sueci sua ambitione & mutua invidia excecati, ut in tantis suis dispendiis non perciperent se illusos. Duxit autem Christopherus uxorem, quandam Dorotheam filiam Margravii de Brandenburg, quam nec maritali dilexit affectu, nec liberos ex ea suscepit. Erat enim ipse Rex incontinentiæ abominandæ, propter quam venit ira Dei in filios dissidentia. Vnde putabant quidam ob ejus lasciviam, regnum fuisse plagatum caristia illa diutina, quæ sub ejus principatu duravit. In Anglicos etiam atrocina exercuit, quorum naves multas & magnas arripuit, bonis inestimabilibus oneratas. Civitates deinde Alemannorum maritimas diu quidem exagitatas, semel autem, sed frustra attentata versutia sibi subjugare conatus est. Convenerat enim cum Principibus Alemannorum, præcipuè superioris Alemanniæ, quod concorditer & simul, sed occulta fraude, & quasi subito super civitatem Lubecensem irruerent, qua
habitâ

habitâ facile fuisset etiam alias subjugare. Res autem sic disposita erat : Die enim inter eos dictâ contulerunt se ad urbem Lubecensem Principes colligantiâ supradictâ ; arma sua secum ducentes in valis magnis , quasi vinum pro longa sua sustentatione ferentes ; Rex autem his diebus exercitu numerofo collecto , & in magna classe circa littora civitatum stagnalium pervagatus , simulabat se ad VVilsnack , devotionis & peregrinationis gratiâ profecturum. Petiit autem primum à Lubecensibus , quatenus ei liceret per civitatem eorum cum quinque M. armatorum transire , & votum peregrinationis , quo sacrum cruorem in VVilsnack visitare tenebatur , ex voto perficere sineretur , causam assignans quare in tanta multitudine gradiretur ; quia cum aliâs hanc viam incedere attentasset cum paucis , Principes quidam vicinarum & intermediarum regionum insidias ei , ut eum possent captivare , parabant. Lubecensibus autem introitum ac transitum per eos illi negantibus , VVismarienses , ut per eos transire posset , attentavit , similiter & Sundenses. Sed negativâ per utrosque receptâ , Rostochiensis super eodem scribendo pulsabat ; quibus transitum concedentibus , misit ad eos duos Milites , ut electis certis domibus pro Regis hospitio , pararent sibi congruas mansiones. Fama igitur erat in Rostock quotidie Regem venturum ad locum. Sed non erat ejus intentio alia in hoc facto , quàm credibile facere eum iturum ad VVilsnack , & ne qua esset suspicio , cur extra portum Lubecensem , & vicinarum civitatum tam diu gyrovagus ferebatur. Accidit verò interim nocte quadam in civitate Lubecensi domum quandam casu incendi , & dato signo & orto clamore totam urbem ad succurrendum vocari. Tunc Principes & Nobiles , qui de superioribus partibus Alemanniâ advenerant , & aliquandiu jam in Lubeck Regis adventum expectarant , putantes Regem advenisse , & per injectionem ignis incendium hujusmodi procurasse , & impetu facto pro impugnatione civitatis aliquid attentasse præcipitanter ad arma prosiliunt , armatique ad portas civitatis accelerant , ut eas aperiri vel frangi procurarent. De præhensi ergò & interrogati cur arma adduxissent ? Responderunt se ea pro exercendis hastiludiis , aliisque militariis studiis adduxisse , nec aliud quàm civitati succurrere intendisse. Iussu

tamen

tamen sunt continuò civitatem egredi, & in loco alio, si placeret, sua militaria studia exercere. Rex verò his auditis, in Daciam cum suo exercitu se retraxit, multaque instantiis & lacrymis Suecorum, per regem Ericum continuò spoliatorum fatigatus, accessit Gothlandiam quasi vindicaturus, aut pacem procuraturus, & rogatus ne cum rege Erico singulari & privato conferret colloquio invitis omnibus qui aderant ex Suecis, longum cum eo soliloquium tenebat. Et continuata ejusdem regis Erici spolia ostentabant, qualiter in suo soliloquio conspirabant. Egressus verò de Gothlandia, Calmariam navigaturus, impexit navi in lapidem, aut quodvis aliud offendiculum. Erat enim communis navium transitus, ubi nemo noverat navigandi impedimentum. Et fractâ navî statimque submersâ cum multis Nobilibus & plebeis, Rex cum multâ difficultate in cymba ad litus perductus. Cum autem Sueci, præ cæteris sibi subjectis, odio haberentur, & continuè ab eo oppressionibus vexarentur, etiam Dani minus quàm extranei, præcipuè Bavari, curabantur. Convenientes igitur Sueci & Daci potiores, rogaverunt Regem, omninò volentes, & seriose subjungentes quòd Bayaros suos à se remitteret, & faceret in terram suam repatriando redire. Quod rex valde moleste ferens & ægre suscipens, mores conversandi mutavit & jocos, ac hilaritatem consuetam in vultum nubilum ac distortum convertit, cœpitque disquirere quonam modo hanc suam displicentiam in Suecos, ut assolet, retorqueret. Iussit igitur circa festum Natalis Domini, Nobiles omnes potentiores de Suecia Ienecopiæ convenire, & illic se, donec venire posset, congregatos expectare. Sunt qui referunt Regis intentionem fuisse, multos Suecorum vitâ privare voluisse, aliosque diversis suppliciis & servitutibus humiliare; Sed qui remedium apposuit, aliud cogitavit. Iturus enim Christopherus ad Suecos Ienecopiæ congregatos, in Helsingborg diem clausit extremum in festo Epiphaniæ, anno MCDXLVIII, sepultusque est Roschildis in Ecclesia S. Lucii. Omnium autem quæ possedit, navium, equorum, auri & argenti, & omnis pecuniæ de Suecia exportatæ remansit copia apud Dacos. Cujus morte perceptâ, Dominus Nicolaus Archiepiscopus Vbalsensis, lachrymatus est, moxque in lectum ægritudinis decedit.

decidit, & paucis inde diebus elapsis vitam finivit temporalem. Tunc convenerunt in nnum majores natu cum Episcopis & Prælati, duos ordinarunt gubernatores regni, videlicet Dominum Benedictum Iunson, & fratrem ejus Nicolaum Iunson. Marschalcus enim Carolus Knutson non erat cum eis, in castro VViburgensi eminens residens. Electus est etiam in Archiepiscopum Vbsalensem venerabilis Magister Iohannes de Salcta, Decretorum Baccalaureus; filius præfati Domini Benedicti Iunson. Et quia eo tempore schisma erat in Ecclesia, vigente Concilio Basiliensi, cum Papa Felice, & electo Romæ Papa Nicolao, cui ubique obædientia servabatur, licet Ecclesia Suecana usque ad mortem Nicolai Archiepiscopi Consilio firmiter adhæsisset, missi sunt solennes nuncii de Capitulo Vbsalensi pro confirmatione & Pallio eorum Electi, & plures numero cum hujusmodi mandato, ut ab invicem divisi, per diversas transfrent nationes, diligenter inquisitionem, quis haberetur pro indubitato Apostolico generali pro tempore. Et quem cognoscerent pro vero Apostolico recognosci, ab illo impetrarent confirmationem, & Pallium obtinerent. Transeuntes igitur per Daciam, & partes Alemanniæ inferioris, audierunt Papæ Nicolao obædientiam ubique servari. Nihilominus deliberraverunt Basileam adire, & quid ibi per Concilium ageretur, agnoscere. Ita quidam eorum per partes Rheni ascenderent; Alii verò per Saxoniam, Misniam, Turingiam & Sueviam. Deinde apud Argentinam pariter omnes conveniunt, ut quid utrinque in suo itinere cognovissent, coram aliis aperirent, & sic collatione facta, se summarie super processu negotii informarent. Erat in hac comitiva quidam M. Carolus Ingevastus Canonicus Vbsalensis. qui patrum contempto præcepto à quibus missus fuerat, pactoque rescisso cum sociis inuito, Basileam præcipitanter & turtive, hoc est clam sociis, sine dilatione accessit. Et quia decretum electionis ipse portabat, cepit negotium agitare, & Ecclesiam præfatam obtinuit confirmari, sibi que ibidem Præposituram Vbsalensem, quam Electus tenuerat, impetravit. Supervenientibus igitur sociis, & vix tandem cum invenientibus, dixit omnia feliciter esse & perfectibiliter expedita, nihilque restare, nisi ut iter arriperent, in patriam redeundo. Tunc

disfen-

disse
runt
trian
riam
Birge
Decr
audi
ram
lo ro
conf
sum
& Pa
mod
N
Eccle
elect
tiam
Vbsa
quor
quor
Cap
cord
one
aliis
Can
pro
Germ
Germ
num
stius
ctus
di e
petr
& d
Cur
Nos
prob
perfi
dispe

diffensione gravissimâ inter eos ortâ, ab invicem discesserunt, ipso Magistro Carolo cum quibusdam eorum ad patriam divertente, aliis iter assumptum versus Romanam Curiam continuantibus. Erat tunc temporis Romæ quidam Birgerus Magni de Holmis, tunc, vel certè statim post Decretorum Doctor effectus, qui cognito tali processu, ad audientiam Nicolai Papæ illam rem detulit, & Præposituram impetravit. Electus autem Vbsalensis, Magistro Carolo reverso, de confirmatione Concilii contentus, munus consecrationis accepit. Sed non longè post coactus est à summo Romano Pontifice, veram confirmationem petere, & Pallium recipere; Scripsit enim Papa Nicolaus in hunc modum.

Nicolaus &c. dilecto filio Ioanni Benedicti Præposito Ecclesiæ Vbsalensis, ad eandem Ecclesiam per Capitulum electo salutem. Veniens ad Romanam Curiam & præsentiam nostram dilectus filius Canutus April, Canonicus Vbsalensis, artium Magister, procurator tuus, exposuit nobis quomodo dudum vacante Ecclesiâ Vbsalensi, per obitum quondam Nicolai ipsius Ecclesiæ Vbsalensis Archiepiscopi, Capitulum ipsius Ecclesiæ te in eorum Archiepiscopum concorditer elegerat, quod quo tu pro confirmatione & provisione super hoc obtinenda, tuos procuratores cum aliquibus aliis eis adjunctis, constituisti Carolum Ingeyvasti, & dictum Canutum Canonicos dictæ Ecclesiæ qui deberent accedere pro confirmatione huiusmodi ad eum, pro quo major pars Germaniæ se declinasset. Et cum certum esset eis nationem Germaniæ ferè totam, nos verum Christi vicarium Romanum pontificem recognoscere, & nobis obædientiam præstitisse, dictus Carolus nequitia & malignitatis spiritu ductus, ad damnatam Basiliense conventiculum pro huiusmodi confirmatione accessit, ac super hac eorum litteras impetravit. Quapropter ipse Canutus, videns se deceptum & de hoc ipse & socii cæteri pessimè contenti, ad Romanam Curiam accesserunt, nobis hæc prout acta erant exponentes. Nos igitur commendantes dicti Canuti & sociorum ejus probitatem & devotionem, ac præfati Caroli nequitiam & perfidiam reprobantes, tibi scribendum duximus, nos esse dispositos recipere te ad gremium Ecclesiæ, & habere loco

boni filii nostri, ac providere de præfata Ecclesia personæ tuæ, dummodò damnæ & improbes præfatum conventiculum, & eorum damnandas litteras & provisiones rejicias & asperneris, neque illis utaris quoquo modo; sed nos pro summo Pontifice & vero Christi vicario, & Romanam Ecclesiam tuam matrem, & magistram sincero animo recognoscas, ac ad nos destines pro tuæ electionis confirmatione & provisione. Quod libenter faciemus, si volueris filius esse devotionis: Nos enim ita erimus favorabiles, & grati tibi circa debitum Cameræ Apostolicæ, & aliis rebus quibuscunque, ut de nobis debeas meritò esse contentus. Dictum verò Canutum cum sibi adjunctis, qui honorem tuum & statum diligunt, suscipies cum omni favore recommissos. Datum Romæ apud S. Petrum &c.

LIBER SEXTVS

HISTORIÆ SUECORUM
GOTHORUMQUE.

VAcante regno Suecorum per mortem regis Christophori, cum multi essent in regno Milites divites & potentes, multi erant qui ad coronam regni & dignitatem Regiam aspirabant, suæ conditionis immemores & malorum instantium inexperti; Gubernatorum tamen decreto, & aliorum accedente consensu, statutus est terminus, & litteris intimatus, quòd ad tractandum de provisione regni, omnes quorum intereat, deberent in loco ad hoc negotium congruo convenire. Anno ergò quo defunctus est Christophorus, scilicet anno Domini MCDXLVIII. ad oppidum Stocholmense, circa festum Corporis Christi congregari jubentur universi. Tempore igitur præfato accedunt ad locum Episcopi, Prælati, Milites, & Liberti, ac rusticorum & civitatum Nuncii speciales. Tunc advenit de Viborg Carolus Knutson Marschalcus regni, & quondam gubernator, in multa familiarium comitiya, acceptis melioribus & fortioribus domibus oppidi Stocholmensis & hospitiiis

hospitiis pro loco manendi; cum gubernator regni Benedictus Iunson castrum haberet pro se & suis. Convenientes igitur loco in uno ad tractandum de futura provisione & gubernaculo regni, nulla poterant ratione animis convenire. Volebat enim una pars statim esse procedendum illo in loco, & his diebus ad electionem Regis; altera verò dicebat nullatenus expedire, nec id fieri posse aliquatenus cum honore, quin potius electionem differendam esse, & suspendendam usque ad dietam aliquam, cum Consiliariis regnorum Daciæ & Norvegiæ celebrandam; maxime propter colligantiam regnorum, tam solenniter & notorie factam, & ut pax ac tranquillitas esse posset inter regna, aliis etiam causis & rationibus introductis. Dato etiam quod prætermisso tractatu cum Consiliariis duorum regnorum distorum, & colligatione recisâ, videretur pro eo tempore ad Regis electionem procedendum; nihilominus non posset honestè fieri tam subito & festinè, quod oporteret rem huiusmodi per regnum pronuciari, & die præfigendâ in loco antiquitus observato, cum solennitate debita attentari. Pars autem contraria rationes contrarias adducebat, atque in hunc modum multis diebus contentiosè & scandalosè invicem altercantes, etiam ad pugnam pedestrem in campo se provocabant; tandem tamen prævaluit pars illa quæ Regem assererat continuò eligendum. Consedentibus igitur cunctis, qui vocem in electione Regis habere putabantur, non tamen secundum formam Legisterii, datis scrutatoribus, duobus scilicet Episcopis, & duobus Militibus, tres electi fuerunt. Sed majore votorum numero circa Carolum Knutson concurrente, assumptus est in regem, & cum hymno: Te Deum laudamus &c. in Ecclesiam introductus. Post hæc accessit Vbsaliam, & in vigilia Apostolorum Petri & Pauli apud Morasteen, vulgari accedente consensu, rex Sueorum & Gothorum est publicè proclamatus. Die verò Sanctorum Apostolorum diademate coronatus; Regiæ autem coronatio in diem Visitationis Mariæ dilata est, ut ab Archiepiscopo coronaretur, qui eo die munus consecrationis accepit. Rex igitur Carolus sceptro regali cum honore taliter insignitus, manum misit ad fortia. Nam mox regressus Holmiam ad debellandum regem Ericum, qui

Gothlandiam, partem scilicet non modicam regni, per violentiam occupabat, & gravissima inde damna regnicolis inferebat, expeditionem dirigit sub manu Militum, Magni Gren, & Birgeri Trolle, cum cæteris aliis Militibus simul adiunctis. Habebant autem circiter II. M. armatorum, & in primo aggressu portum intrantes Flenavvijck, ascenderunt in terram Gothlandiæ cum triumpho. Accurrens igitur exercitus regis Erici faciliter est repulsus. Mox ergo qui advenerunt, ad civitatis Visby mœnia admoventes, obsidionem firmaverunt. Duravit autem obsidio civitatis usque ad festum Barbaræ, in cujus nocte scalis longis & fortissimis erectis, muri altitudinem ascenderunt, & civitatem quasi latenter obtinuerunt. Obtinuisent & castrum, si prudentius & maturius se gessissent. Non habebat enim Rex victualia in castris, circumvenit idè eos suis promissionibus & viis fallacibus. Et quibusdam munusculis deceptivis, & datis induciis, providit sibi de necessariis abundanter, tenuitque castrum usque ad adventum Danorum, quos occultè vocavit, & eis castrum assignavit. Audientes enim Daci quæ gesta erant in Suecia de electione Regis, & obsidione Gothlandiæ, miserunt ad regem Carolum existentem in Oelandia, qui dicerent ei quòd revocaret gentem suam de Gothlandia, eò quòd esset de atinentiis Daciæ. Ille verò asserens Gothlandiam ad Sueciam pertinere respondit se nolle inde retrahere gentem suam. Unde reversi, cœperunt etiam de conservatione suorum prætenforum jurium cogitare. Dicunt autem quidam, quòd cum audissent Carolum Knutson electum fuisse in regem, nimio cæperint terrore tabescere, æstimantes eum venturum in Oeresfund, & regnum Daciæ suo subjugaturum imperio. Aut saltem multiplicem injuriam, quam illi regno Suconum intulerant, vindicaturum, & pecuniam, quam illi longo tempore de Suecia exportaverant, repetiturum. Audientes verò quòd non ad eos, sed ad Gothlandiam divertisset, plaudentes manibus gravisi sunt valde, quòd providendi sibi dilatio esset data. Tunc cum Duce Holfatiæ de assumendo Domicello Christierno in regem efficaciter tractaverunt, quòd aliàs non fecissent. Quid autem causæ fuerit, quòd rex Ericus Dacis potiùs, quàm Suecis, castrum Visborg cum Gothlandia voluerit assignare, diversi diversis

diuersa sentiunt, quibusdam asserentibus regem Carolum
 fuisse in culpa. Tum quia non volebat permittere regem
 Ericum rebus suis salvis castrum resignare, & quò vellet
 transire. Verùm mandasse dicitur principibus exercitus sui,
 quòd castrum cum clenodiis Erici regis obtinere curarent.
 Tum quod promisso sibi castro Borcholm cum Oelandia in
 recompensationem Gothlandiæ, cum quosdam de suis ad
 Oelandiam direxisset ad acceptandum castrum Borcholm,
 aut saltem ad intelligendum utrùm veraciter sibi pateret in-
 gressus ad illud, gener regis Caroli Ericus Erici de Iuthia,
 qui castrum ipsum eo tempore occupauit, eosdem familiares
 regis Erici dicitur captiuasse, & carceri intrussisse. Alii au-
 tem dicunt, hanc fuisse iuuetatam inuidiam & continua-
 tem ejus displicentiam in Suecos, & in personam regis Ca-
 roli; quoniam eum nouit suæ eminentiæ successisse, vel hoc
 modo voluit Suecos & Dacos ad iurgium comportare, &
 ad bellum continuum incitare. Contemptis igitur, & illu-
 soriè despectis quæ ei à rege Carolo fuerunt oblata, ad Da-
 eos se convertit. Qui venientes in potentia circa festum Pa-
 schæ, intrabant portum, circa castrum cum suis navibus
 applicantes, Regemque cum omnibus, quæ tum tollere
 vellet, suscipitentes ad naves, castrum pariter de suis mani-
 bus susceperunt. De Gothlandia igitur navigantes cum Re-
 ge, circa Borgundaholm diebus aliquibus pausauerunt, ubi
 rex Ericus furtivè ab eis separatus, diuertit in Pomcraniam,
 & in castro Ryenvold annis plurimis vitam duxit, ibique
 vitam finiyit. Dicunt verò quidam regem Ericum, cum
 Dacis in Gothlandia taliter conuenisse, quòd cum eis intra-
 ret Daciam cum thesauro quem habebat, terram Getzör ha-
 biturus ad vitam; sed circa Hammershus, ut præmittitur,
 recessisse. Alii volunt Dacos eum ad castrum Ryenvold
 honorificè deportasse. Postquam autem Daci castrum Vis-
 borg, ut præmittitur, suscepissent, Sueci nihilominus ci-
 uitatem & terram Gothlandiæ retinebant; & obsidionem
 castri continuabant; multo tempore multisque laboribus &
 expensis rege Carolo necessaria in victualibus & pugna-
 toribus ministrante. Tunc Domicellus Christiernus in re-
 gem Danorum assumptus, & regni administrationem ade-
 ptus, de toto regno Daciæ collegit exercitum, Sed & de

Holsatia & Alemannia stipendiarios multos assumpfit, & cum classe C C. navium, ut famabatur, ad acquirendam Gothlandiam navigavit. Præmisit autem quendam Olaus Axelson Militem, ut Suecos, qui nomine regis Caroli civitatem & Gothlandiam occupabant, modis & mediis quibus posset circumveniret, falleret & deciperet, aut regi Christierno inclinaret. Qui iussu Regis sui humiliter executus, applicuit in portu, aut loco Vester garn, illic vocans ad colloquium sui quosdam principales de gente regis Caroli, quorum unus & præcipuus erat Magnus Gren præfatus. Qui cum præfato Olao Axelson ita dicitur convenisse, ut Daci castrum pacificè retinerent, Sueci civitatem & terram. Tunc præfatus Olaus Axelson cum toto exercitu, quem ducebat, applicuit in portum civitatis, & usque ad muros castri, & omnia quæcunque voluit, de navibus fecit apportari in castrum. Deinde omnes munitiones, quas Sueci fecerunt ante castrum, & quæ erant præsidio civitati, fecit effringi, & totaliter auferri, dicens nihil opus esse talibus, cum omnia essent pacificè concordata, Magno Green idipsum affirmante & approbante. His peractis, præfatus Olaus Axelson nuncios direxit ad regem Christiernum, ut classe & exercitu suo navali securus procederet, & usque ad castri latera applicaret. Venit ergo festinus & intravit securus, omnisque exercitus ejus in terram prosilivit armatus. Quo viso, Sueci miserabiliter circumventi, ad regem Christiernum nuncios direxerunt, interrogaturos *utrumnè servare vellet, quod per Olaus Axelson cum eis tractatum fuerat & promissum?* At ille respondit *se velle servare.* Vix ille verba finierat, & Daci in omnem angulum, ubi commodè potuerant, ignem subjiciunt. Sueci verò concurrentes, domos aliquas civitatis elegerunt, in quibus se defensionis gratiâ receperunt. De quibus tantum in Dacos fecerunt insultum. ut circiter D C. stipendiarios & alios occiderent in plateis. Videntes igitur Daci Suecos se viriliter & animosè defendere, nec posse sine magna strage & ruina suorum Suecos erui à domibus taliter occupatis, ceperunt cum eis tractare de pace & treugis inter regna firmandis, ab eo die usque ad festum Apostolorum Philippi & Jacobi, actaque sunt hæc in præfesto S. Olavi, anno Domini M C D X L I X.

sicque

sicque amissâ Gothlandiâ Sueci in patriam sunt reversi. Post hæc circa festum Michaëlis transiit rex Carolus in Norvegiam, & se fecit in regem nominari, & Nidrosiæ coronari, positisque duobus gubernatoribus regni, scilicet Aslacho Tureson, & Evaro Floga, in Sueciam continuò est reversus. Deinde congregatione factâ Arbogiæ, deputati sunt XII. ituri ad Halmstadh, ubi tractatus cum Danis initus nullo modo placuit regi Carolo; quem tamen sui promiserant observandum sub pœna captivitatis. Dicebat enim rex Carolus, callidissimè ibi excogitatum esse modum tam per Dacos, quàm per Suecos excludendi cum ab regno. Ipse tamen invenit modum hanc decipulam evadendi. Deinde juxta condita ad celebrandam diætam apud Calmariam, rex Carolus illuc accessit cum Consiliariis, exclusis tamen illis qui Halmstadii fuerunt in tractatu. Rex verò Christiernus se recepit in Rotnaby, sed nihil rationabile aut firmum conclusum est. Daci enim ad nihil aliud tendebant, nisi ut regem Carolum regno Suecorum privarent, ac regem Christiernum inducerent. Rex autem Carolus ad hoc laborabat, ut pacificus staret in regno. Quòd igitur Daci aliquando treugas inierunt, eâ intentione faciebant, ut ijs interim liceret facere quòd volebant. Post hæc circa festum Natalis Domini, egressi de Dacia & Gothlandia satellites regis Christierni, & Olaf Axelson, & intrarunt Sueciam circa Stekeholm, & multos ibi captivantes & spoliantes, multas parochias incendi vastaverunt. Propter quod rex Carolus cum multo exercitu intraivit Scaniam, & egit ibi similiter, & tanto ampliùs, quò majorem illuc exercitum introduxit. Hoc tempore rex Christiernus cum multis Principibus Alemanniæ convenerat in Vilsnack, quos omnes in sui adjutorium adversus regem Carolum invitabat. Sequenti ergò æstate rex Christiernus cum grandi exercitu intraivit Vestgotiam, & ingressus Ludosiam, fortificavit eâ fossatis & mœnibus, & aliquanto tempore ibi moram ducens, tractatus habuit occultos cum his, qui castra regis Caroli nomine occupabant, ut postquam terram totam, aut partem aliquam notabilem obtinuisset, liberum haberet ingressum in castra. Sic magna pars Vestgothiæ ei cepit homagio adherere. Rex v. Carolus eidem, ut pretendere videbatur, occursum circa silyam Tyved mutato consilio retrocessit.

Audierat enim quod unus Dacorum exercitus ad oppidum applicuerat Stocholmenſe, unde feſtinabat loco ſuccurrere principali. Daci igitur quorum duces & principes erant Olaus Axelſon, & Magnus Green; qui ad Regem tranſfugerant ab oppido Stocholmenſi, bellandi virtute repulſi, audito Caroli regis adventu, longiùs ab oppido receſſerunt. Expedito igitur per Regem navali de Holmis exercitu, lento diſceſſu hoſtes paulatim & moroſè verſus mare ſe conferunt. Suecorum enim exercitus pugnans, quaſi vincere volens, habens Dacos Capitaneos, jaſtis ancoris lignis dimicabat, & pila mittebat in auras. Rex verò Chriſtiernus aliquantum in Veſtgothia commoratus, Ienecopiam adiit, ſilvam Holeyved cum exercitu tranſiturus. Præmiſit autem partem exercitus cum certis Capitaneis, ut viam ſibi ſecuram facerent. Quibus occurrens in eadem ſilva Ericus Nypert cum parva potentia ruſticorum, occidit circiter CCC. ex eis, & quosdam nobiles captivavit, unde metricè vulgatum.

Complures *Heleved/ de Dacis fuſſo idda nedh*: Dat finem rixæ Dacis, then *Svenſke Helepe*.

Tunc rex Carolus animoſior factus, acceſſit Vaſſenas, & inde miſit pro Capitaneo Tordonem Bonda, cum electa familia ſua propria in Veſtgothiam, ut ſi quomodo fieri poſſet. Ludoſiam reduceret ad obædientiam & homagium, & cætera quæ expedire videbantur, ſuo nomine attentaret. Ille verò ingreſſus Veſtgothiam ſummo diluculo, cum adhuc tenebræ eſſent irruit in Ludoſiam, & Dacos pro custodia loci relictos, circiter LX. adhuc ſemivigiles captivavit, ac eorum ſpolia diviſit cum focis. Reducto igitur oppido ad Caroli regis homagium, etiam caſtrum Axevvald cum aſtuta aſcendens, ad manus regis Caroli revocavit. Tendens deinde rex Carolus in Veſtrogothiam, caſtra quædam recuperavit, quæ tranſfugæ commiſerant ad manus regis Chriſtierni firmâ custodia obſervari. Erat quippe rex Carolus homo proceræ & elegantis ſtaturæ, pulchræ faciei, & per omnia corporis organa regiæ dignitatis ſpeciem prætendebat. Erat & homo callidi & ſagacis ingenii, prudentis eloquii, & cautus in reſponſis. In rebus verò bellicis minus, quàm tali officio expediebat, inſtructus, meticuloſus & timidus, & ad congregandam pecuniam & ſibi providen-

videndum plurimum ingeniosus. Vnde totum regnum, & omnes obventiones & redditus suis usibus deputavit, feuda & castra paucis de militia concedendo, propter quod minus quam necesse est à Nobilibus amabatur. Scientes igitur Daci, & omnes hostes sui, hæc quæ dicta sunt ita se habere, bellis eum continuis fatigarunt, incessanter regnum suum bellicis incurfibus tribulando, ut tandem timore & laboribus attædiatus, cederet; vel propter eum incolis regni tam continuo & multipliciter tribulatis, oriretur contra eum indignatio, tædium & invidia subditorum. Vix enim erat annus aliquis sub suo principatu, quin oporteret ter, aut quater, aut pluries in anno civitatenfes & rusticos, cum Militaribus & ingenuis ad defensionem regni sui vocari & exercitum expediri, unde tam Nobiles quam plebei ad ultimam redacti sunt paupertatem. Vsi sunt autem hostes ejus hac versutiâ & cautelâ, ut etiamsi nullam irruptionem in regnum facere cogitarent, simulabant tamen & effingebant se adversus Regem in grandi exercitu & potentia incurfuros, ut ille de extremis regni sui rusticos, & alios in auxilium evocaret, & tam ipse expeditos ad bellum, quam incolas, per quos transitus erat, nimiâ vexatione gravaret. Hoc autem per singulos ferè menses, illusoriè quidem per hostes, sed frustratoriè & damnosè per incolas agebatur. Erat autem miseria grandis in regno dum supra numerum multiplicarentur, qui rusticos tribularent, & nemo succurreret, ab hostibus defendendo. Habebat enim rex Garolus præfectos nequissimos, & ad extorquendam ultimam, quam rustici habebant pecuniam, callidissimi & peritissimi, qui sub specie justitiæ conservandæ, & injustitiæ puniendæ, erant in Legisterio doctissimi. In tantum autem Legisterium præstitabant, ut vix inveniretur in regno unus rusticus, qui non esset à Præfecto suo in pecunia, & rebus aliis talliatus. Hi omnes de pauperibus divites facti, cum regnum turbaretur ab hostibus in Contractis sibi concessis, quieti & liberi remanserunt. Rustici verò tam multipliciter & graviter talliati, mittebantur ad hostes, & cum tam dilecti fuissent à Principe, & tam gloriosi per eum, & propter eum effecti, dum esset in angustia constitutus, non erat vel unus eorum, qui ad succurrendum ei vel manum moveret aut pedem. Cùm

enim æmuli Regis contra eum in regno insurgerent, iste se spontè captivandos obtulerunt, ut in nullo periculo esset pecunia eorum grandis, quam ob sui magnitudinem erat difficile custodire. Insuper & equi Regis continuè ferebantur per regnum, à rusticis jam penè fame extinctis pinguissimè pabulandi. Quorum ductores & ascensores mirà impietate miseros tribulabant, nunquàm contenti de his, quæ pauperes juxta posse suum ultimum offerebant. Hi igitur officiales & servi Regis virtuosi, in tantum eum reddiderant odiosum regnicolis, ut taedem contra eum arma sumentes & bella moventes, exturbarent regno. Erat autem & à principio creationis Domini Caroli Knutson ia regem, & multo tempore priùs, quædam displicentia & mentalis saltem dissensio inter ipsum Dominum Carolum, & Dominum Iohannem Benedicti Archiepiscopum Vbsalensem; tum quia Dominus Carolus, cum esset Marschalcus & gubernator regni, inhumaniter & tyrannicè tractaverat Christernum Nilson, avum ejusdem Domini Archiepiscopi, patrem scilicet matris ejus, ipsum captivando, & castris quibusdam & feudis spoliando; tum quia frater Domini Archiepiscopi, post mortem regis Christopheri electus esset in gubernatorem regni, & nullo modo consentiret electionem regis fieri, illà vice Dominus Carolus, omnibus modis & viis & mediis procuravit electionem fieri, per quam & in qua ipse pervenit ad Coronam; Quod non placuit Archiepiscopo, nec patri ejus cæterisque amicis, Episcopo Sregnensi D. Erico Scrytatori extremè pro Domino Carolo laborante, & Domino Archiepiscopo tunc quidem electo, sed nondum confirmato, minus decenter, minusque reverenter respondendo, in omnibus obstitente. Vnde factà electione regis Caroli Dominus Electus præfatus adiit Vbsaliam, ipso insalutato. Sed suadente & penè cogente Capitulo reversus est, & homagium fecit regi Carolo tunc electo. Consequenter in tractatibus & negotiis regni, hæc duæ partes plurimum dissenserunt. Vnde etiam propter conclusa Halmstadi, ubi intererat Dominus Nicolaus Iunson patruus Archiepiscopi, privavit rex eundem Nicolaum castro Oerebrogensi, quod tradiderat ei post ablatum sibi per astutias castrum Nicopensis. Adauxit etiam causas dissensionis & suspicionis, quòd frater Archiepiscopi

Chri-

Christi
Magni
quam a
cerat &
nus Arc
bilitè,
excular
yam Ep
multis
Rex fe
rum, A
petuler
navium
dente f
dignè
rens, e
eos. Q
indign
inde d
post h
ditis an
am, q
sterni
pedito
profic
stibus
cepta,
vari fe
duci a
rò sed
dem R
per o
Tunc
Regis
endo
do, &
de gest
Nycop
strum

Christiernus Benchtson, duxit in uxorem filiam Domini Magni Green, præsentē & consentiente Archiepiscopo, postquam à regno discesserat, & regi Christiernio homagium fecerat & præstiterat. Vnde ex eo tempore semper erat Dominus Archiepiscopus regi Carolo suspectus, quamvis rationabiliter, ut videbatur, & approbantibus multis, se de omnibus excusaret. Anno autem Domini MCDLVII. circa octavam Epiphaniæ Domini, vocatus est Archiepiscopus, cum multis aliis Nobilibus à Rege ad castrum Stocholmense, ubi Rex fecit nuptias celebrari. Finitâ ergo solennitate nuptiarum, Archiepiscopus petiit à Rege sibi refundi damna, quæ pertulerat in captivatione seravorum suorum, & amissione navium, & armorum, in æstate præterita proximè præcedente sibi per manum hostium sublatorum. Rex autem indignè hæc ferens, & se ad hæc solvenda non obligari asserens, constituit iudices qui quid juris esset discernent inter eos. Qui cum pro Archiepiscopo tulissent sententiam, Rex indignatus & vehementer iratus, iudices arguebat, atque ita inde discesserunt minùs benè contenti de Rege. Paucis autem post hæc elapsis diebus, Rex fecit edictum generale, ut expeditis armatis illum comitarentur, ad recuperandam Oelandiam, quam Magnus Green invaserat, & nomine regis Christierni tenuit occupatam. Cum igitur omnis multitudo expeditorum armatorum, de dicecessi Vbsalensi iter arripuit proficiscendi ad Regem, ut suam impleret de fugandis hostibus voluntatem, Dominus Archiepiscopus occasione acceptâ, circa festum Conversionis B. Pauli Apostoli, captivari fecit præfectum regis quendam Haquinum Suenson, & duci ad Curiam Salestad carceri mancipandum. Die verò sequenti intimavit in valvis Ecclesiæ Vbsalensis, se eidem Regi, homagio & obædientiâ subtractis, velle per omnia adversari, ipsum multipliciter infamando. Tunc cives Vbsalenses, & rusticos qui adyenerunt, à Regis obædientiâ abstrahendo, & in partem suam alliciendo, transiit ad Enecopiam & Arosiam, similiter faciendo, & castrum Arosiæ obsidendo. Rex igitur per amicos de gestis Archiepiscopi avizatus, ascendat de Ostrogothia ad Nycopiam, captivando ibidem Ericum Absalonis, qui castrum habebat. Et occurrentibus ei Holmensesibus armatis, conse-

consequenter ascendit ad Stregnees, ut deinde veniens Arosiam, Archiepiscopum debellaret. Sed præveniens Archiepiscopus cum adhuc Strengis esset, affuit summo manè. Facto autem brevi & subitaneo congressu, Rex fugam arripuit, licet optimos haberet bellatores, & multitudinem copiosam, eò quòd non esset qui ordinem daret, aut modum pugnandi, venitque præcipitanter Holmiam. Quem Archiepiscopus à pede secutus, oppidum Stocholmense firmâ obsidione ligavit. Aliquandiu igitur pugnatum est obsidione durante, nec de amicis, aut præfectis regis Caroli aliquis appropinquavit, qui auxilium ferret incluso. Sentiens igitur rex Carolus Archiepiscopum cum sibi adjunctis obstinato animo, & implicabili odio contra salutem ejus unanimiter conspirasse; & metuens ne cives Holmenses sibi fideliter non assisterent, rebus suis ordinatis, & thesauro, quem nimis magnum habebat, locis congruis, ut credidit, deputato, nocturno tempore clam effugit, & in Prussiam divertens, mansit in exilio septem annis, in civitate Gedanensium moram ducens. Redeunt ergò in patriam, qui sub ejus principatu transfugerunt ad regem Christiernum, Magnus Green, Turo Tureson, Episcopus Scarensis Benedictus, Gustavus Laurension, & alii valde multi. Postquam verò rex Carolus, ut præmittitur, aufugisset, faciliter Archiepiscopo, & qui cum eo oppidum Holmense obsederant, patebat ingressus. Die enim Cathedræ S. Petri, quem tunc solenniter celebrandum instituit, portis civitatis apertis, Archiepiscopus cum eo, quem habuit exercitum, introivit, & intra mensem castrum illud tantæ firmitatis sibi obtinuit assignari. Vide quanti animi, quantæque fidelitatis sunt Succi, aut potius Sueciæ inhabitatores in conservanda fide Principibus & Dominis suis, Dominis Suecis. Quondam enim capto rege Alberto, cum pugnarent adversus oppidum Holmense tria regna, septem annorum obsidione non est victum, neque sequentis temporis decursu, donec Regem suum haberet à captivitate, & grandi summâ pecuniæ liberatum. Quid dicam de civitatibus aliis & castris, quæ à fidelibus civibus & servis, etiam cum extrema famis angustia, suorum Dominorum usui multorum annorum curriculum fideliter conservarentur. Sed hæc est conditio civitatis con-

YCNARUM.

venarum. Acquisitis igitur oppido Stocholmensi & castro,
 & optatâ tranquillitate possessis, mittuntur ad regem Chri-
 stiernum solennes nuncii, qui cum lætificent, & nuncient
 statum & ordinem rei gestæ. Erant autem missi qui bona sua
 vendiderant regi Carolo, ut eo excluso daretur eis fiducia
 obtinendi ad ea recursum. Circa festum igitur Pentecostes,
 nulla facta fuerat de rege Christierno mentio, quod in regem
 Sueciæ assumendus, eò quod esset regni gravissimus hostis,
 & præcipuus inimicus. Et ecce subito visus est cum magna
 classe navium, circa extrema rupium portus Holmensis an-
 choras fixisse, & stationem firmasse. Quod cum jam latere
 non posset, directis nunciis & litteris Holmiam, dicebat se
 certâ & fide dignâ relatione cognovisse, quod rex Carolus
 ingentem de Prussia parasset exercitum, & intenderet reg-
 num Sueciæ manu hostili, igne vastare & gladio, seque
 ob nihil aliud venisse, quàm ut hanc tantam rabiem & ty-
 rannidem à regno Sueorum avertat, & ab omni hostili con-
 servet incursum. Tunc qui per ejus adventum se sperabant in
 melius proficere, cæperunt de ejus assumptione tractare, &
 de facili concludendo inferre, quod syllogyzaverunt in oc-
 culto. Mittuntur igitur ad eum per nuncios honoratos arti-
 culi sigillandi, quos si vellet inconcusse servare, sciret se
 indubiè assumendum in regem. Sed quales ei possent offerri
 articuli, quos se non promitteret observare, & consentiret
 continuò sigillare, ut rex fieret, dum neque Deus, neque
 judicium ejus, neque metus gehennæ haberentur præ ocu-
 lis! Accelerantur ergo omnia, sigillantur, promittuntur,
 jurantur omnia antequam nominantur, & cum jubilo intro-
 ducitur in oppidum Stocholmense. Daci autem qui cum eo
 advenerunt, maledixerunt his qui castrum Holmense Archie-
 piscopo tradiderunt, ut non ipsi illam gloriam consequen-
 rentur, quod ipsum victorialiter acquisissent, & spolia di-
 visissent. Amare irridebantur ab eis omnes, qui putabantur
 in expulsionem regis Caroli præstitisse consilium, auxilium
 vel favorem. Tunc enim parcebatur Archiepiscopo, ne quid
 ei hujusmodi imputaretur ab eis. Sed subdolâ irrisione lau-
 dabantur Prælati, & Canonici Ecclesiæ Vbsalensis, quos
 contigit cum eis aliquando conversari, dicentibus illis quod
 rem magnificam operati fuissent, talem & tantam, consiliis,
 auxiliis,

auxiliis, prudentiâ, &c. excludendo & fugando. Ac si eorum consilio & cooperatione Archiepiscopus talia attentasset, & ut hæc eorum subsannatio & ironica laudatio traditoriae actionis in Archiepiscopum redundaret. Prælati verò qui talia audierunt, spretâ & repulsâ laudatione hujusmodi ironicâ & dolosâ, hoc opus affirmabant ad Capitulum minime pertinere, nec tanquam de Capituli consensu, aut consilio processisse. Procedente verò tempore qualem laudem, & qualem titulum exinde Archiepiscopò tribuebant, testis est retributio subsequuta. Non longè enim ex post, contententi cuidam Episcopo Daciæ adversus Principem, comminativè & impropèrativè objectum est: *Nunquid & tu facturus es sicut, Episcopus Vbsalensis?* Nolente illo Archiepiscopum nominare. Annis autem duobus, aut tribus ante captivacionem Archiepiscopi, invaluit contra eum clamor detestandæ prodicionis, ab his quorum intuitu & amore, ea quæ præmissa sunt contra regem Carolum fuerunt attentata. Et eâ æstate qua captus est, innumerabiles libelli famosi scripti, & in plateis undique & cœmiteriis, & in Ecclesiis Holmenfis oppidi sparsi fuerunt, continentes: *Archiepiscopus est traditor*, & alia similia. Hoc autem majoris est ponderis, quod cum Archiepiscopus esset captus, & in captivitate detentus, & mentio fieret de interdicto servando, ad obstruendum ora Capitularium Vbsalensium, & aliorum servare volentium interdictum, compositi sunt, & tandem in congregatione cleri & Nobilium, Regisque præsentia recitati Articuli quidam difficiles & prægnantes, personam Archiepiscopi tangentes captivati. Qui omnes fundati erant in factò Archiepiscopi contra regem Carolum attentato, cum nihil inveniretur cum eo, quod contra regem Christiernum vel in minimo attentasset. Sed nec ideo apud eum ejus conditio erat melior, sicque verificatum est illud: *Cujus amore Deus contemnitur, ejus persecutione contemnens punitur.* Quod ergò in regem Carolum Archiepiscopus deliquit, rex Christiernus, cujus hæc amore fecerat, vitam, famam, corpus & animum, amicos, consanguineos, Ecclesiam & clerum extremo & ultimo periculo exposuerat, exquisitissimè puniebat. Et quod deliquit in Archiepiscopum rex Christiernus, & si non alius, ipse puniebat, dicente Augustino: *Iussisti Domine, & ita est, ut*

pana
servaba
ci regna
regnare
ergo rex
admini
hujus v
torum
cit. Et
credibi
Stoma
aridebe
Holmia
Prædic
Archie
quireba
corona
relieti
lucratu
& hui
Christi
cum es
necessi
dus, se
milit in
accepta
usque.
la fove
jurame
ra inte
patriæ
Prince
servant
de Pru
cet Do
Holme
quali p
refume
tenebat

pœna sit sibi quisque peccator; dum illum abstulit, qui cum conseruabat in regno, cuius industriâ, cuiusque labore multiplici regnum Sueorum adeptus est, seipsum abstulit à potestate regnandi, regnumque sibi consequenter ademit. Cumque ergo rex Christiernus sceptrum, coronam, principatum & administrationem regni Sueciæ accepisset, tota Monarchia hujus vastæ regionis mirum in modum, & supra spem multorum, cum castris & munitionibus ejus manibus se subiecit. Et eo tempore Rex ipse multis in locis & terris fuit incredibiliter prosperatus. Tunc post tria regna Holsatiam & Stormariam acquisiuit, & in omnibus ei mundana prosperitas arridebat. Reposuerat rex Carolus tempore sui recessus ab Holmia, grandem thesaurum in auro & argento apud fratres Predicatores, & Minores oppidi Stocholmensis, quem Archiepiscopus post exitum regis Caroli, instantissimè perquirebat, sed minimè obtinebat. Rege verò Christierno coronato, Monachi, qui hujusmodi thesauri custodes derelicti fuerunt, favorem regium, & nescio si quid amplius lucraturi, motu proprio, spontè & irrequisiti acceperunt, & hunc se thesaurum habere non modicum gloriati, regis Christierni manibus assignarunt. Quem rex Christiernus, cum esset utique thesaurus regni Sueciæ, ad futuras regni necessitates reservandus, & fidei ac tutæ custodiæ deputandus, septem (ut dicebatur) magnis vasis inclusum mox transmisit in Daciam. Sicut & cistas illas, quas pecuniis repletas acceptâ Oelandiâ pariter accepit. Sed dispar erat ratio utriusque. Tunc enim hostis erat regni, & contra regnum bella fovebat apertè; nunc autem rex effectus, tenebatur ex juramento & debito regalis officii, non solum regni jura integraliter & fideliter, in profectum & incrementum patriæ conservare; sed & seipsum ubi opus esset, tanquam Princeps fidelis exponere pro Republica promovenda, conservanda & augmentanda. Mirum autem quòd regi Carolo de Prussia reverso, principalis custos hujus thesauri, scilicet Doctor Petrus Laurentii, rege intrante in regnum, & Holmense oppidum intraturo, diem clausurit extremum, quasi potestatem habuisset ponendi animam suam, & iterum resumendi. Sed & Monetarius, qui in magna summa pecuniæ tenebatur, ipso intrante defunctus est. Cognito autem Caroli

regis

regis reditu de Prussia, rex Christiernus Archiepiscopum à vinculis relaxavit, & ad Sedem suam redire permisit, cuius contrarium juramentis plurimis fuerat protestatus. Sed non propter Iesum tantum, sed hac, ut creditur intentione, ut iterum regem Carolum debellaret, & à regno denuò exturbaret. Sciebat enim Archiepiscopum, & regem Carolum non posse se in uno regno compati, nec posse ullatenus concordari. Valde autem mirabile erat, quod Dominus Archiepiscopus post tantam suam vilipensionem, dejectionem & infamationem factam à Dacis, tanto glutino charitatis illis adhæserit, ut iterum non semel tantum, sed pluries regem Carolum molestaverit, expellendo, & ad restituendum regem Christiernum ad possessionem regni, tanta postea bella gesserit, & pugnauerit ante Holmiam, tanta sustinuerit, tanta fecerit, ut sui amore in exilio moreretur.

Postquam autem rex Christiernus per Archiepiscopum laboraverat multifariè, multisque modis ad regnum Succorum restitui, ipso defuncto, per ejus consanguineos & amicos, aliosque quos regi Carolo putabat infestos, regnum recuperare multipliciter attentavit, nunc gueris, nunc bellis, nunc tractatibus & dictis.

Sed quia vanum laboraverunt, quotquot ad hanc iniquitatem extendunt manus suas.

BIBLIOTHECA
VNIuersitatis
IACELLI
CRAGOVIEENSIS

JOH.

Suetice
Ris expl
Fa
in eorum
In
16.
Cw
plura.
Pe
suffulci
re. Vic
Con
trada.
Sue
Mortiam

JOH. LOCCENII
 N O T Æ
 I N
 ERICI UPSAL.
 HISTORIAM
 SUEVICAM.

In Lib. I.

ACILE videbit Lector, Scriptorem no-
 strum, qui ante ducentos & quadraginta
 annos vixit, pro seculi sui genio sæpe
 verbis Latino-barbaris uti: quæ longum
 & tædiosum esset singula interpretari.
 Qui volet, eorum explicationem ex ac-
 curato Vossij opere de Vitiis sermonis
 petere poterit. Nobis satis erit, mi-
 nus obvia juventuti, & Lectoribus
 Sueticæ linguæ, ex qua sæpe quaedam admiscet Ericus, igna-
 ris explicare.

Famosus] fama notius, celebrius. Sic Lib. III. *Quis*
in eorum absentia famabantur, pro famâ spargebantur.

Incolatus] pro inhabitatione. Voss. de Vit. Sermon. III.
 36.

Curia] pro aula & conventu, sæpe. De qua voce alibi
 plura.

Pelles pro foderatura aptissima] Foderatura i. e. qua vestis
 suffulcitur, à Sueco Germanico *Foder!* & inde barbaris *Fodera-*
re. Vid. Voss. de Vit. Sermon. III, 6. in *Foderatura*.

Contrakta] & alibi, pars territorii. Vid. Voss. in *Con-*
trada.

Sueciam suam Messam, quasi minorem *Scythiam* vocaverunt]
Mœciam Pannoniæ vicinam confundit cum Suecia.

Swerijse / hoc est duo regna] Rectius scribitur *Suertige* / quasi Sueonum regnum, de quo plura lib. 1. Antiq. Sueo-
goth. cap. 1. *Civitas principalis Suintensum vocatur Swerijse / i. e. duo regna, & Latine Turegum*] Hoc falsum. Tigurum *Burif* / non *Swerijse* / vocatur. Et Germanicum à Latino detortum est, ut *Zaberna* à *Tabernis*.

Vocantes Sierijse] Hic Austriam cum Helvetia confundit, & cum ea Sueviam.

S. Olaus dicitur fugisse ad Ducem Austria, quia fugit ad Regem Rusie] *Glossema* ex occasione mentionis Austriae adjectum. *Russia* veteribus *Ostrogard* dicebatur, ratione situs, quod respectu Sueciae versus orientem sita erat. Vnde *Ericus Vpsal.* lib. 1. Hist. Suec. *Termini Sueciae secundum latitudinem sunt Rusia ad orientem &c.* *Card* autem etiam pro regione vel urbe accipiebatur. Inde & *Chunigard*, quasi *Hunigard*, quod ibi Hunnorum sedes fuerit. Vid. *Helmold. Chronic. Slavorum* Lib. 1. cap. 1. *Chronicon S. Olai Ms. & Stephan. in Saxonis* Lib. VIII. Hist. Dan. pag. 185.

Ribaldos] nebulones. *Ribaldi* enim vox pro vili, nequam, fugitivo Francis, Germanis, Belgis & Suecis accepta. Vid. *Voss. de Vit. Serm.* Lib. 11. cap. xv. in *Ribaldus*. *Nostrates* Sueci adhuc *erronem* & fugitivum *Rahalle* vocant.

Principabantur] regebantur. *Principari*, pro regnare. *Voss. de Vit. Serm.* 1 v. 17. pag. 725.

Querrarum] *Guerrarum*, bellorum.

Iste Ericus circa tempora natiuitatis Christi regni Suecorum gubernacula tenuerit] *Iohannes Magnus* Lib. 1 v. Hist. Suec. cap. xxx 1. & ex eo *Iacobus Gislonis* in *Chronologia* sua testantur *Ericum cognomine Disertum* regnare coepisse triginta quatuor annis ante natum Christum.

Vexorem regem Aegypti] mox. *Vexorem* appellat. *Iornandes de reb. Get. Vexocem* vocat. In *Iustini* libris impressis est *Vexores*.

Orosius] lib. 1. cap. xiv.

Goderico Toletano] Ita in *Messenii* editione. *Leg. Roderico Toletano*. Vid. *Ioh. Mag. praef. cap. vi 1.*

Dan Daciam gubernaret] *Dan*, unde *Dania* primum nomen habuit, non *Urbani*, sed *Humeli*, vel *Humbli* filius fuit.

Syolin] vel *Siolmus*. *Iohannes Magnus* Lib. vi 1. cap. xvii. *Hiolmum* vocat.

Quod genus Sueco nomine Mara dicitur] Ita *incubum* vulgo dicunt.

Wapneuahh] quasi armorum *vadum*.

Odesund] *Othesund* proprie dicitur ab *Othonis Imp.* istuc accessu. & ita *Ioh. Magn. 6, 5. Othasund, sive Othini sinus*. Potius *Othonis sinus*.

Limofund] Lymicus sinus. Vid. Sax. Lib. x, pag.

182.

Egil, cognomento *Vendelstråfa*] Chronicon Norweg. Snorronis Sturlæ F. pag. m 22. vocat *Ottarum Vendelbokrauca Egilli fil.* & refert, inde sic cognominatum : quod occisi à Norvegis hujus Regis cadaveri apposuerint corvos, & deinde corvum ligneum ad Suecos miserint, significandi animo, ab hujusmodi volucris Ottarum consumtum esse. Sed alii aliter.

Ågenöö] Ioh. Magnus Lib. viii. cap. xxi v. *In insula Balthici maru, quam Lingam vocant Langelandiam signare videtur.*

Ingemar] Post Ingemarum inserit Iohannes Magnus Lib. viii. cap. xxv. & seqq. usque ad finem libri octa i seriem viginti unius regum internorum Sueciæ, de quibus nihil Ericus Vpsal.

Höghaberð] Campi editiores. *Campos erectos* vocat Ioh. Magnus Lib. xvii. cap. iii.

Bidfaren] Longè peregrinatus.

Schora Ronungh] quali *tributarius Rex*. De istius cognominis ratione plura dixi in ejus Regis vita.

Sigrio hin rjse / snut hin rjse] *Sigris & Canutus divites* ab opibus cognominati.

In Lib. II.

O *Laus Schotta Ronungh ponatur primus Rex Christianus in Suecia*] Non quod primus esset, qui fuit Bero 111. sed ob constantiam ejus in religione & propagationem Christianæ fidei. Vide me in Vita hujus regis pag. 14. 15.

Nescio qua ex causa combustus est Upsalia] Causam attuli ex Snorronis Chronico Norveg. in Hist. Suec. Lib. i. pag. 16. circa fin.

Regem Suenonem multipliciter infamarent &c.] Aliter hæc refert Ericus Vpsal. & ex eo Iohannes Magnus 17, 17. aliter Chronicon Norvegic. ut pluribus observavi in Historia mea.

Talliantur] tributis onerantur. Sic Lib. iv. *Tallas gravissimas imponebant. pro exactiones* & Vid. Voss. in Append. de Vit. Serm. pag. 812.

In quadam invitata] In quodam convivio, ut videtur.

Ulpho Spratelegh] Ita cognominatus, quod esset impedita lingua.

Amundus Rølebrenna] Carbonarius cognominatus; unde dixi in ejus vita Lib. i. Hist. Suec. pag. 25.

Bumentanis] male. emenda: *Beneventanis.*

Quod ille intelligens] Præter alios lege Camerar. Cent. II. r.
Meditat. Hist. cap. LXV.

In Lib. III.

Contigit in Lenum, duo Danske lupo sör enom
[i. e. duos Danos fugabat unus]
Aff Suenskom Suenom togo dorsum verbere plenum
[i. e. à Suecis juvenibus]

}	capiebant
}	auferebant

 } d. v. p.

Pontanus hos versus Lib. VI. Hist. Danic. pag. 301. sic expressit:

*Contigit in Lana, Thuo Iutta lapa forena,
For Suenska Sueno, thoga dorfa verbere plena.*

Sed priores, lingua Suetica genio magis conveniunt.

Baronia] Sæpe, pro ordine equestri. Vide meas Antiquitat.
Suegoth. Lib. 2. cap. 2.

Domicellus] Quem vulgò vocant Junsher.

Rotatus] Pro rotâ fractus.

Drossarius regni] Princeps Senatus, de quo alibi plura.

Caristia] Caritas annonæ. Vid. Voss. de Vit. Serm. 3. 3.
pag. 372. & in Append. 317.

Cruciata] Historia de cruce Christi, ut videtur.

Rex Birgerus Militem fecit] Militem, id est Equitem. De
qua voce plura Reineccius ad Anonymi Lib. I v. Annal. Ca-
roli Magni p. m. 50.

Ingriam & Valandiam] Ioh. Magnus Lib. x x. Hist. Succ. cap.
x II. habet *Nigram & Vatlandiam*. Sed ex Erico emenda:
Ingriam e. v.

Literas hujus continentia] pro hujus tenoris.

Hyposarcha, vulgariter Schiorbiurg] Latin. Oscedo, Græc.
Στομαγορσκη, si os, *Συλλογισθη*, si crura infestæ, dicitur.
Itaque in Historia mea Suecica pag. 61. malim pro *scelotyben* oscedi-
dinem vel stomachacem reponi.

Suum] pro eius, & eum pro se, non semel.

Keslebötare] cacaborum reparatorem.

Inge] hominem nihili.

In Lib. IV.

Iruunt in stubam] in hypocaustum. Vid. Voss. de Vit. Serm.
2, 17. pag. 288.
Treuga] induciæ.
Passagium] iter, transitus.
Salam] pro coenaculo.
Cederet in singultum] in luctum.

Dieta celebrantes] comitia, conventum c.
Superfecto baldechin] fragula. Quod vulgò vocamus.
Thet tygste thom Herrom åltoise vara &c.] h. e. Videbatur do-
 minis deridiculo esse.

Cum ruffici accedentes cum sua querela ita alloquerentur Regem:

Benignissime Domine Rex administra nobis justitiam.

Rex autem respondit: Non possum emendare mi client.

X X X M. noblorum] Rotatos nobiles, ut vulgò vocant;
 intelligit.

In monasterio Drobranensi.] Ita in priori editione. Emendan-
 dum: *Dobranensi.* Dobran est monasterium in Ducatu Mechla-
 burgensi.

Bondabergh vel Skadabergh] Rufficorum mons vel damnosus
 mons ab eventu, clade dictus.

Hättebröder] cucullati fratres.

Usque a d. finem completorii] complementi sacrorum, Vid. Voss,
 de Vit. Serm. 3, 26. in *Completorium.*

Traditores] proditores.

In Lib. V.

I*Ntranei*] indigenæ.

Civitates Stagnales] pro maritimis.

Imbriam] leg. *Cymbriam* vel *Fimbriam* quam vulgò *Femern* vo-
 cant.

Unam marcatam terra] *Mark landh* nostrates vocant, Fundi
 enim & agri ex prisco instituto secundum marcas & asses distin-
 guantur, ut pluribus notavi in *Antiquit. Suegothic. Lib. II.*
 cap. XIX.

Valles & inde *Vallenses*, ut vocat, sunt *Dalii* vel *Dalecarli.*

Fru] domina.

Grefve Hans] comes Iohannes.

Rumpstat] tributum pro caudis jumentorum imposi-
 tum.

Drotninga mark] Regina marca.

Suerighe skal edher sôda &c.] Horum verborum sententia
 jam ab ipso auctore expressa est. Hoc autem dictum alii referunt
 ad Margaretam Reginam, quasi illud instillarit Erico. Noster au-
 thor Christophoro Regi dictum scribit, quod temporis rationi
 non satis convenit: quum illa ante hujus imperium jam de-
 cesserit.

Rodenses] sunt Roslagii. Nam *Rodarst* dicitur jus Rosla-
 giorum in cap. 13. Ling. Vpl.

Commendator de Prussia] Magister ordinis Teutonici.

Jungfruhampn] quasi virginis portus.

Eder Ja herre vil jagh icke vara] Ad verbum: Vester domi-
 nus, qui in omnibus annuat, vel assentiatur, esse nolo.

Baggones] sunt Norvegi. Ita enim etiam a nostratibus vulgo appellantur *Nordbagger* / à *Nord* & *Bagg* quod in *Boream* situ *postico* semoti agant, ut vult Pontanus in *descript. Daniae* pag. 690. Aliàs *Bygge* absolute, proprie arietem significat. an inde Norvagus denominatione metaphorica ob pugnacitatem? an vero à *Bagge* puero vel juvene, vel milite, ut quidam volunt. Alii quasi *Nor-bygge* habitatores Aquilonares, à *bo/ bua* habitare. De quibus fuse ad me in suis literis *Stiernh. Imius*.

Stoffuare] sunt proprie *canes sagaces & venatici*, sed metaphorice *exploratores*, ut verti.

Tanta gloria celibatum] pro celebrationem, ut videretur.

Sudemalm] suburbium australe.

Apustolicus generalis] pro Pontifice vel Papa.

Complures Hølevædy de Dacis fuisse *bōda nedh* /

Dat finem rixæ Dacis then *Stenste Polyxe*.

h. e. *Complures in sylva Hølevædy dictâ de Danis occumbebant.*

Dat finem rixæ Danis Suetica securis.

Est enim *Hādlyxa securis* major & latior, ita dicta à *secandis palis*; 3; cujus usus olim etiam fuit in præliis: de quo in *Antiquit Sueo-goth.* 3, 2. plura.

Wår ödmütta tänst &c.] Epistola Capituli *Vpsal. Sueticæ* scripta ad *Ericum R.* pro electione *Olai* ad Archiepiscopatum *Vpsl.* ita Latine versa sonat: *Humilia nostra officia & internas proces. Clementiss. Domine & Celsissime Princeps, significamus T. C. quod reverendus noster dominus & pater Archiepiscopus Ioannes decesserit. Deus sit propitiuss ejus animæ. Et quia sæpe audivimus ex eo, quod C. T. ei voluntatem impedire in Ecclesia cura & provisione & paulo ante excessum suum idem repetebat, & nos jubebat Ecclesia providere, & eligere utilem Ecclesia virum; itaque Ecclesia elegit nostrum Templi Dominicani Praepositum M. Olavum Laurentij in ejus locum. Vnde ad C. T. mittimus nostrum Diaconum & Canonicum Dn. Nicolaum Rigvardi, cum praescripto negotio, rogantes C. T. cum omni humilitate, ut Dei causa, in S. Erici & Ecclesia praesidium, permittat C. T. & ratum habeat quod factum est. Speramus hoc Deo & C. T. gratum fore, cum ulterius inquisiverit de viro, ut jam cepit. Libenter ipse ad C. T. profectus fuisset, nisi periculum infide glaciæ maris reformidasset. Itaque abiit ad Pentificis sedem, fidens pollicitis antecessori suo factis. Hu commendamus &c.*

BIBLIOTHECA
UNIV. CRACOV. AGELL.
CRACOV. UNIV.
ERRATA

ERRATA

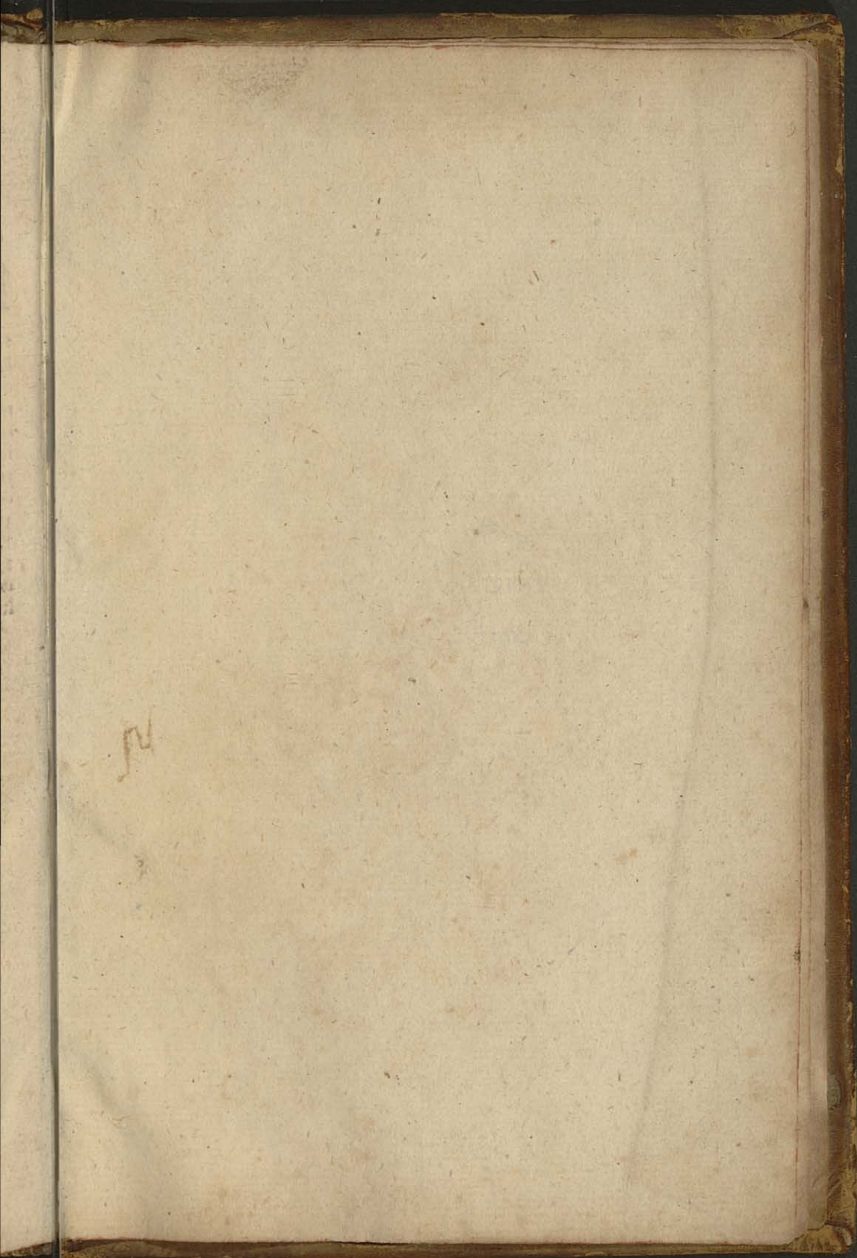
SIC EMENDANDA.

P Ag. 3, lin. 7. *catholica*. 6, 35. *nihilominus Sueci*. 10, 21. *sciens-*
que. 20, 38. *apertè non*. 24, 32. *ad credulitatem induxit*. 26, 39.
mentio. 29, 38. *defosso meatu*. 37, 35. *pinguius*. 38, 26. *villa Lioni*
vel Ufueni. 39, 11. *Gracè quod*. 1b. 22. *suscepit*. 44, 29. *Filius Erici*
R. 47, 31. *vocavit Canutum*. 59, 36. *sed quod*. 76, 8. *absque emenda-*
tione. 79, 18. *Rösl*. 81, 35. *ipse pleno*. 86, 13. *debita*. 87, 14. *bellato-*
rum, Sueci. 89, 9. *ad claudendum*. 90, 30. *Natalis* 91, 32. *expunge*
labore. 100, 13. *qua Daci via*. 109, 9. *die ex loco*. 110, 16. *Toverus-*
ib. 30. *emergentibus*. 112, 1. *dele qua*. 114, 35. *strinxisset*. 118, 28.
portabant. 122, 20. *Dominos, in filios*. 137, 19. *de venerit*. 139, 29. *nolle*
dimittere. 142, 36. *intra*. 143, 33. *civitates*. 144, 5. *pausantes*. 149,
 36. *labia stillantia*. 153, 29. *dele manibus*. 156, 19. *consuetas*. 162,
 2. *post festum dele De*. 163, 12. *Vadstenis*. 164, 29. *de treugis*. 172,
 25. *baculum*. 179, 36. *vita necessariis*. 193, 31. *damnatum*. 199, 25.
incendio vastaverunt. 200, 23. *feri posset, Ludosiam*. 203, 37. *ascendit*.
Reliquis levioribus veniam dabit lector.

F I N I S.

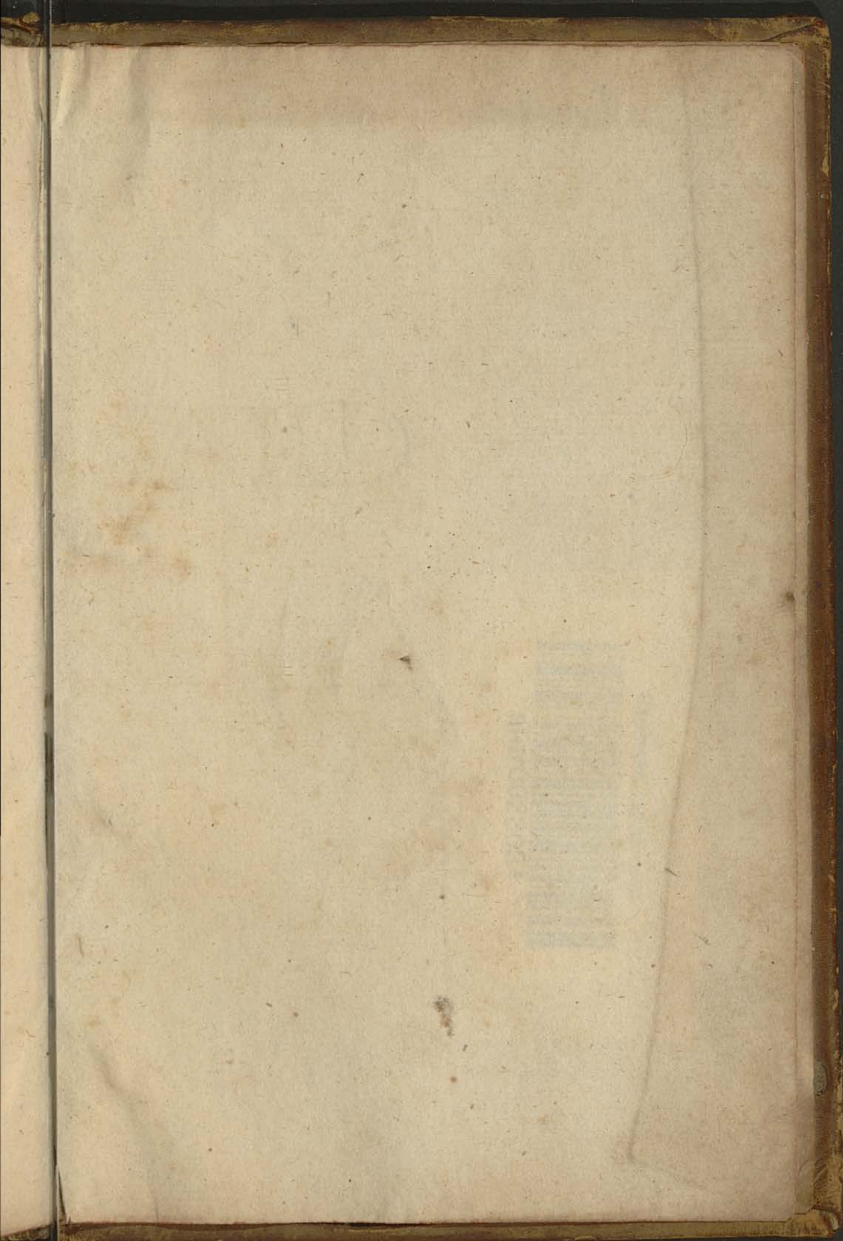
1733
LONDON

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

BIBLIOTHECA
VNIV. ANGL.
CRACOVENSIS

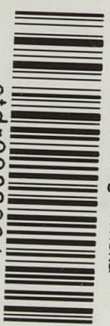

M

640

Biblioteka Jagiellońska

sidr0023024

